

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Tôn giáo trong vai trò xã hội dân sự tại Việt Nam !!!

Cuộc nổi dậy của nhân dân Ukraine suốt hơn tháng nay nhằm hạ bệ tổng thống độc tài Yanukovych đã làm sôi sục cả thế giới. Rất nhiều hình ảnh đánh động lòng người đã được đưa lên các phương tiện truyền thông, trong đó có loạt hình về các linh mục Giáo hội Công giáo nghi lễ Đông phương. Sự hiện diện của họ tại quảng trường Maidan (nơi có những cuộc tập hợp khổng lồ) đã ngăn cản nhiều cuộc bạo động phát xuất từ đám dân nổi giận, và đã vài lần chấm dứt những cuộc nổ súng tấn công từ phía cảnh sát. Họ đã tới đó để chủ yếu cử hành thánh lễ cho hàng vạn người đang tham dự các cuộc biểu tình. Các thánh lễ đã gây ảnh hưởng rất lớn trong dân, kể cả những người ngoài Công giáo. Vì thế, bộ trưởng tôn giáo của Ukraine đã tức giận phát biểu: "Các linh mục không có quyền cử hành thánh lễ tại các cuộc biểu tình. Thái độ xem thường luật pháp có hệ thống này cần phải bị trừng trị". Và ông ta đe dọa rút giấy phép hoạt động lẫn đặt Giáo hội Công giáo ngoài vòng pháp luật. Tuy nhiên, lãnh đạo cao cấp nhất của Giáo hội, Tổng Giám mục Sviatoslav Shevchuk, đã trả lời thẳng thừng với ông: "Mặc dù không làm chính trị, nhưng Giáo hội không thể khoanh tay đứng nhìn khi các tín hữu yêu cầu được chăm sóc tinh thần. Giáo hội chúng tôi luôn đứng về phía sự thật và công lý, bất chấp mọi mối đe dọa, và sẽ làm như vậy vì đó là sứ mệnh đã được Chúa trao cho". Ngoài ra, tại Ukraine còn ba phái Chính thống giáo nữa. Bốn Giáo hội này thường cạnh tranh ảnh hưởng với nhau. Tuy thế, trong những ngày này, giáo sĩ của cả bốn bên đều có mặt tại các cuộc biểu tình. Họ nêu gương cho xã hội về việc hợp tác với nhau trong bối cảnh căng thẳng. (Theo Trần Mạnh Trác, Tầm gương mục tử). Nay thì các vị lãnh đạo tinh thần tại Ukraine hẳn đã bình yên trở về, vì tổng thống độc tài đã cao bay xa chạy.

Tại Việt Nam, cũng đang nổi lên hình ảnh các chức sắc thuộc 5 Giáo hội liên kết với nhau trong cuộc đấu tranh cho tự do tôn giáo lẫn dân chủ nhân quyền dưới cái tên Hội đồng Liên tôn. Thật ra, Hội đồng Liên tôn này đã xuất hiện từ năm 2000 gồm 3 Giáo hội với Tuyên bố về chính sách tôn giáo của CS tại VN (27-12-2000). Vì sự ngăn cản và phá hoại của nhà cầm quyền, Hội đồng này phải ngưng hoạt động. Đến năm 2008, một Hội đồng Liên tôn khác với 5 Giáo hội lại được thành lập và có ra Lời Kêu gọi Dân chủ cho đất nước (30-04-2008). Thế nhưng cũng chết yểu như Hội đồng đầu tiên. Gần nửa năm 2013, một Hội đồng Liên tôn mới xuất hiện và trình làng với "Tuyên bố chung về việc sửa đổi Hiến pháp" (01-05-2013). Đến ngày 06-08-2013 lại có Bản lên tiếng v/v nhân quyền tại VN tiếp tục bị vi phạm sau chuyến Mỹ du của Chủ tịch nước. Ngày 30-08: Bản Lên tiếng v/v nhà cầm quyền dùng nhà tù ngược đãi những thanh niên ái quốc. Ngày 10-09: Bản Lên tiếng về vụ việc tại Giáo xứ Mỹ Yên, thuộc Giáo phận Vinh. Ngày 04-10: Bản Lên tiếng về Pháp lệnh tôn giáo và Nghị định áp dụng Pháp lệnh. Mới nhất là Bản Lên tiếng đầu Xuân Giáp Ngọ về Nhân quyền và các tù nhân lương tâm hôm 17-02-2014. Bên cạnh đó, Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội và Sài Gòn, từ mấy năm qua, đã liên tục tổ chức những buổi cầu nguyện cho công lý (đặc biệt khi có phiên tòa xử các tù nhân lương tâm). Các buổi cầu nguyện này thu hút không những người Công giáo mà cả lương dân và cán bộ nhà nước cộng sản. Nhà Dòng lại còn tổ chức các khóa huấn luyện về truyền thông và lập Nhóm Truyền thông Chúa Cứu Thế để rao truyền sự thật và bênh vực lẽ phải trong cái chế độ đầy gian trá và bất công này.

Dĩ nhiên nhà cầm quyền không thể ngồi yên trước việc xuất hiện các xã hội dân sự hoặc mới mẻ hoặc có hoạt động mới mẻ ấy, vốn muốn chung vai với một số xã hội dân sự đúng nghĩa vừa hình thành và hoạt động từ giữa năm 2012 tới nay, như Phong trào Con đường VN, Câu lạc bộ bóng đá No-U, Nhóm No-U Saigon, Diễn đàn xã hội dân sự, Nhóm Anh em Dân chủ, Hội Phụ nữ nhân quyền, Hội Bầu bí tương thân, Hiệp hội Dân oan, Hội Cựu Tù nhân Lương tâm... Toàn Dòng Chúa Cứu Thế cũng như các chức sắc tham gia Hội đồng Liên tôn đều bị theo dõi, thậm chí bị cản trở hay bị hăm dọa (y như nhiều thành viên cốt cán của các xã hội dân sự kể trên). Bởi lẽ nhà cầm quyền chỉ muốn có những xã hội dân sự do họ thành lập, điều khiển và trả lương đang chen chúc nhau trong cái rọ Mặt trận Tổ quốc là cơ cấu ngoại vi của đảng. Trong cái rọ này, về mặt dân sự thì có hội cựu chiến binh, hội nông dân, hội phụ nữ, hội nghệ sĩ, hội nhà văn... về phía tôn giáo thì có các giáo hội quốc doanh (đối đầu với các Giáo hội chân chính truyền thừa; riêng Công giáo thì chỉ có Ủy ban Đoàn kết). Các xã hội dân sự giả tạo này chỉ làm có ba việc: xưng tụng các chính sách của nhà nước, theo dõi đồng nghiệp hay đồng đạo để lũng đoạn, lừa gạt thế giới rằng VN có đủ tự do và nhân quyền. (Trong phái đoàn VN đến tham dự cuộc Kiểm điểm Định kỳ Toàn cầu tại Geneve mới đây có những áo đen, áo vàng... với cái lưỡi đỏ).

Dĩ nhiên, đã từ lâu, cơ cấu lãnh đạo các Giáo hội (hoặc các tổ chức nội Giáo hội) tại VN có những lời nói hay việc làm đòi hỏi độc lập tôn giáo, bênh vực công lý nhân quyền, thúc đẩy tự do dân chủ. Ví dụ gần đây là sự lên tiếng của các Tôn giáo về việc sửa đổi Hiến pháp (tiếc thay đã không có hiệu lực do sự cố chấp, gian trá và lộng quyền của đảng CS). Thế nhưng, các xã hội dân sự đúng nghĩa này –đang thực hiện những hành động đúng đắn là tuyên bố hay hoạt động để góp phần cải thiện xã hội– còn được tin tin đồn lẫn người dân mong đợi nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Lý do thứ nhất là công luận đã thấy được vai trò lớn lao và hữu hiệu của các tôn giáo trong các chế độ độc tài Cộng sản bên Đông Âu, các chế độ độc tài quân phiệt bên Đông Á, Tây Á hay Nam Mỹ trong thế kỷ trước và thế kỷ này. Dĩ nhiên các Giáo hội không làm chính trị theo nghĩa chuyên biệt, thành lập các đảng chính trị để giành quyền (ngoại trừ vài phái Hồi giáo bên Trung Đông), nhưng việc các chức sắc dũng cảm lên tiếng về công bằng xã hội, nhiệt thành thúc đẩy tín hữu dân thân vào chính trường, sáng suốt cố vấn cho các chính đảng dân chủ đã góp phần xóa sổ bao chế độ áp bức con người và tàn hại xã hội.

Lý do thứ hai là hầu như ai ai cũng thấy mọi tôn giáo chân chính –qua giáo lý, tổ chức và các hoạt động thờ phượng hay hoạt động xã hội– đều nhắm mục đích là thăng tiến chân thiện mỹ cho mỗi con người, từ đó thăng tiến chân thiện mỹ cho toàn xã hội, và tối hậu là đưa toàn thể nhân loại tiến về Cõi Chân Thiện Mỹ vĩnh hằng, Đấng Chân Thiện Mỹ tuyệt đối.

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Tôn giáo trong vai trò xã hội dân sự tại Việt Nam !!!**
- Trg 03 ► **Tuyên bố v/v các tù nhân lương tâm tuyệt thực tại VN.**
- **Khởi Tự do Dân chủ 8406.**
- Trg 04 ► **Lời giới thiệu và Tuyên bố.**
- **Hội Cựu tù nhân Lương tâm.**
- Trg 06 ► **Bản Lên tiếng đầu xuân Giáp Ngọ về nhân quyền và các tù...**
- **Hội đồng Liên tôn tại Việt Nam.**
- Trg 08 ► **Thư gửi lãnh đạo CSVN về lễ kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ...**
- **Hội trưởng Lê Quang Liêm.**
- Trg 09 ► **Sợ hãi chính trị và chính trị của sự sợ hãi.**
- **Trần Diệu Chân.**
- Trg 11 ► **Hãy biết quyền mình: An ninh quốc gia chống lại nhân quyền.**
- **Phạm Đoàn Trang.**
- Trg 12 ► **UPR và sự hóa thân của LHQ**
- **Nguyễn Gia Kiểng.**
- Trg 14 ► **35 năm! Hãy nhảy múa ăn mừng! (thơ).**
- **Trần Mạnh Hào.**
- Trg 15 ► **Khi Trung Quốc hạ cánh.**
- **Nguyễn Xuân Nghĩa.**
- Trg 17 ► **Đảng tan rã vì xã hội thay đổi.**
- **Ngô Nhân Dụng.**
- Trg 18 ► **Trào lưu văn minh tiền tiến không thể đảo ngược.**
- **Nguyễn Trung Chính.**
- Trg 21 ► **Chế độ Cộng sản cần phải được loại bỏ.**
- **Nguyễn Ngọc Già.**
- Trg 23 ► **Từ đỉnh cao sự „kiêu ngạo CS“ đến tận đáy của sự hèn hạ...**
- **Song Chi.**
- Trg 25 ► **Những khoảng cách xa mà gần và tội ác.**
- **Lê Diễn Đức.**
- Trg 26 ► **Thánh chỉ thiên triều đã ban! Lũ tiểu vương quan VN đang...**
- **Nhạc sĩ Tô Hải.**
- Trg 29 ► **Đơn tố cáo nhà cầm quyền độc tài VN về vụ dân áp tại Lập..**
- **Võ Văn Thanh Liêm.**
- Trg 30 ► **Sự đón mặt của công an tỉnh Đồng Tháp.**
- **Trần Bùi Trung.**
- Trg 32 ► **Chính sách của một nhà nước Mafia.**
- **Huỳnh Trọng Hiếu.**

**PHẢN ĐỐI ÂM MƯU TRUY
TỐ BÀ BÙI MINH HẰNG
VÀ HAI NGƯỜI BẠN.**

Cụ thể, việc thăng tiến chân thiện mỹ đó là giúp con người đi tìm sự thật về bản tính và hành động của Đấng Tối Cao (Thượng Đế quan), về ý nghĩa và mục đích đời mình (nhân sinh quan), về nguồn gốc và điếm đến của thế giới và lịch sử (vũ trụ quan), đồng thời thêm yêu mến sự thật, sống trong sự thật và rao truyền sự thật. Đó là giúp con người đi tìm sự thiện đích thực nhờ lời dạy của Đấng Tối Cao minh tôn thờ, của Tôn giáo minh gia nhập, từ đó thể hiện sự thiện trong đời mình, nghĩa là sống sao cho đạo đức, cho liêm chính, cho công bằng, cho xả kỷ và giúp cho tha nhân lẫn toàn xã hội cũng nên thiện hảo. Đó là giúp con người đi tìm sự mỹ, sự đẹp, nghĩa là tình thương, hiệp nhất, đoàn kết. (Bởi lẽ đẹp là sự hài hòa, kết hợp: bức tranh đẹp là kết hợp hài hòa màu sắc và bố cục, vũ điệu đẹp là kết hợp hài hòa các động tác cơ thể, giai điệu đẹp là kết hợp hài hòa những âm thanh trầm bổng, gia đình đẹp hay xã hội đẹp là kết hợp hài hòa, hiệp nhất đoàn kết bá nhân bá tánh. Điều này mang tên là tình thương và đây là nghệ thuật cao quý hơn cả). “Cái đẹp sẽ cứu thế giới” (Dostoevsky) có nghĩa là chính tình thương sẽ cứu thế giới khỏi bị tận diệt. Tôn giáo giúp con người đi tìm sự mỹ chính là dạy cho biết tình thương là gì, biết sống tình thương thế nào và biết khơi dậy tình thương nơi kẻ khác ra sao.

Trong thực tế xã hội VN hiện thời, nơi cái chế độ duy vật vô thần, độc tài toàn trị CS chỉ biết gieo dối trá, làm tà ác và gây chia rẽ (ngõ hầu đảng muốn niên thống trị), thì các Giáo hội có phận sự giúp cho những người sống trong u mê, lầm lạc, gian trá biết được sự thật của vấn đề, sự thật của xã hội, sự thật của lịch sử, và cao hơn hết là sự thật về ý nghĩa đời người (chết không phải là hết!). Như thế, con người tôn giáo phải biết dũng cảm trình bày sự thực khi nó bị bưng bít, bênh vực sự thực khi nó bị xuyên tạc. Phải biết phản đối việc tẩy não, nhồi sọ, cưỡng bức ý thức (trong giáo dục), việc tuyên truyền xuyên tạc, đầu độc công luận (trong thông tin), việc bịt miệng các tiếng nói phản biện, đối lập (trong chính trị), nhất là việc giới hạn tiếng nói của các tôn giáo (trong văn hóa). “Sự thật sẽ giải thoát anh em” (Đức Giê-su) có nghĩa là vậy. Tiếp đến, các Giáo hội có phận sự giúp cho những người sống trong bất công bất chính, làm chuyện thất nhơn ác đức, hại đồng loại hại xã hội, cướp giết cá nhân lẫn tập thể, tham lam những nhiễu, biết được lẽ phải, biết công bằng đối với tha nhân, tôn trọng quyền lợi tinh thần và vật chất của họ, theo ngôn ngữ chính trị là tôn trọng nhân quyền và dân quyền. Như thế người có tôn giáo phải biết dũng cảm trình bày lẽ phải khi nó bị bịt miệng, bênh vực lẽ phải khi nó bị lăng nhục! Cuối cùng, các Giáo hội có phận sự giúp cho những người sống trong dưng dưng vô cảm, cảm tức ghen ghét, bất hòa chia rẽ, báo oán trả hận, thấy được tình thương là ý nghĩa của cuộc đời mình, nền tảng của hạnh phúc mình, động lực cho hành động mình và giềng mối cho xã hội mình. Như thế người có tôn giáo không sống dưng dưng vô cảm trước sự lan tràn của đau khổ, sự hoành hành của hận thù, sự lũng đoạn của chia rẽ, mà phải thể hiện tình thương đối với những kẻ túng thiếu đói nghèo, nhất là về nhân quyền nhân phẩm.

Xét như một xã hội dân sự, tôn giáo không thể giới hạn trong chùa chiền, thánh thất mà cần bung ra giữa trần đời; không thể bằng lòng với việc rao giảng giáo lý trong cộng đồng giáo hội mà phải đòi cho được rao giảng trên đường phố, giữa xã hội để hóa giải những tà thuyết; không thể bằng lòng với việc dạy dỗ tín đồ mà phải đòi được giáo dục giới trẻ và quần chúng; không thể bằng lòng với bác ái cứu trợ mà còn phải đòi thực thi bác ái giải phóng, nghĩa là không chỉ giúp kẻ đói cơm áo, lâm bệnh tật mà còn giúp những kẻ bị chà đạp nhân phẩm, bị tước bỏ nhân quyền; không thể bằng lòng với việc lên tiếng về công lý hòa bình cách chung chung mà còn phải hành động; chức sắc và tín đồ, mỗi hạng theo một cách thức riêng. Có như thế, tôn giáo mới thể hiện được nhiệm vụ của mình là đem đạo vào đời, lấy đạo cứu đời, và mới mời gọi được mọi người đi đến Chân Thiện Mỹ tuyệt đối. **BAN BT**

Khi đăng kỷ niệm ngày 4 tốt (Babui - Danchimviet.info)

KHỐI 8406 LỜI TUYÊN BỐ

VN CÁC TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM TUYỆT THỰC TẠI VN

Việt Nam 18-02-2014

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Từ vài năm qua (đặc biệt từ 2011 đến nay), có nhiều tin tức trên báo chí "lề trái" do gia đình các tù nhân lương tâm tại Việt Nam cung cấp, cho biết nhiều thân nhân của họ đã phải liều mạng sống của mình qua hình thức tuyệt thực để phản đối chính sách lao tù của nhà cầm quyền Cộng sản VN.

1- Các sự kiện

- Ngày 07-02-2011, nhà báo Nguyễn Văn Hải (Điếu Cày, án tù 12 năm) bắt đầu tuyệt thực tại trại giam B34 (Quận 1, Sài Gòn) để phản đối việc bị tịch thu kính mắt và giấy bút hầu không thể viết đơn khiếu nại. Cuộc tuyệt thực kéo dài 8 ngày.

- Ngày 18-01-2012, mục sư Nguyễn Trung Tôn (án tù 2 năm) bắt đầu tuyệt thực tại trại tạm giam Nghi Kim, huyện Nghi Lộc tỉnh Nghệ An, để phản đối việc hết lệnh tạm giam nhưng nhà cầm quyền vẫn không thả Mục sư về. Cuộc tuyệt thực kéo dài 4 ngày.

- Từ tháng 2-2012, nhà báo Ng. Văn Hải lại tuyệt thực 28 ngày trong trại giam để phản đối việc ông bị chuyển nhiều lần qua 6 trại, không đúng như trên văn bản quy định.

- Ngày 27-12-2012 luật sư Lê Quốc Quân (án tù 2 năm rưỡi) bị bắt đi đột ngột và đã lập tức tuyệt thực từ trong trại giam số 1 của công an Hà Nội để đòi có Kinh thánh để đọc và chỉ chấp nhận làm việc khi có luật sư, đồng thời để phản kháng hành vi vô luật pháp của Công an đối với cá nhân và gia đình (vu cáo tội trốn thuế, cướp bóc máy móc và tài liệu của công ty và giam thêm hai người thân). Cuộc tuyệt thực kéo dài 15 ngày.

- Ngày 25-04-2013, chiến sĩ dân oan Hồ Thị Bích Khương (3 lần tù, tổng cộng 7 năm rưỡi) bắt đầu tuyệt thực trong trại 5 K4 Yên Định Thanh Hóa để phản đối trại kỷ luật biệt giam bà 3 tháng vì bà đã nhờ bạn tù chuyển ra ngoài, đến các cơ quan thẩm quyền, những đơn thư khiếu nại tố cáo mà bà đã gửi trại giam nhưng không được trả lời và giải quyết hợp

luật. Khi đưa con trai đến thăm ngày 05-05-2013 thì bà vẫn còn tuyệt thực trong tình trạng xương vai gãy vẫn chưa được chữa trị và trí nhớ bị giảm sút.

- Ngày 27-05-2013, tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ (án tù 7 năm) bắt đầu tuyệt thực trong trại giam số 5 Bộ Công an (Yên Định, Thanh Hóa) để phản đối việc cán bộ trại giam âm mưu ám hại sức khỏe của ông, không giải quyết đơn tố cáo của ông và không cho ông được hưởng những quyền chính đáng của tù nhân. Cuộc tuyệt thực kéo dài 25 ngày.

- Ngày 21-6-2013, sinh viên Trần Minh Nhật (án tù 4 năm) bắt đầu tuyệt thực tại trại giam Nghi Kim, Nghệ An để phản đối trại liên tục xúc phạm nhân phẩm lẫn tính mạng của mình và bạn tù: khẩu phần ôi thiu, không bằng súc vật, nước uống nhiễm phèn lầy trực tiếp từ ao hồ; phòng giam chật hẹp tối tăm, không cho nhận sách gia đình gửi vào. Cuộc tuyệt thực kéo dài 10 ngày.

- Ngày 23-06-2013, nhà báo Nguyễn Văn Hải lại tuyệt thực tại trại giam số 6 Thanh Chương, Nghệ An để phản đối một quyết định biệt giam ba tháng, lý do là ông không ký vào bản nhận tội mà công an đưa cho cũng như để phản đối việc trại giam từ chối giải quyết các đơn tố cáo và khiếu nại của ông. Cuộc tuyệt thực kéo dài 35 ngày.

- Ngày 01-07-2013, doanh nhân Trần Huỳnh Duy Thức (16 năm), sinh viên Nguyễn Hoàng Quốc Hùng (9 năm), nhạc sĩ Võ Minh Trí (4 năm) và hai nhà dân chủ Phan Ngọc Tuấn (5 năm), Nguyễn Ngọc Cường (7 năm) (bị chuyển sang trại Xuyên Mộc T345, Đồng Nai sau cuộc nổi loạn của các tù nhân hình sự tại trại giam Xuân Lộc Z30A, Đồng Nai ngày 30-07-2013) đã tuyệt thực để phản đối việc trại mới trừng phạt họ cách vô lý bằng biệt giam và cùm chân 10 ngày.

- Ngày 28-07-2013, các sinh viên Hồ Văn Oanh (3 năm), Trần Minh Nhật (4 năm), Chu Mạnh Sơn (2 năm rưỡi) và nông dân Nguyễn Văn Thanh (3 năm) bắt đầu tuyệt thực tại trại giam K3, Phú Sơn 4 (huyện Phú Lương tỉnh Thái Nguyên) để phản đối cách hành xử phi pháp và phi nhân

của các cai tù. Đó là vô cơ còng tay chân và biệt giam bạn tù là sinh viên Trần Hữu Đức suốt 9 ngày đêm (từ 27-07 đến 04-08). Cuộc tuyệt thực kéo dài hơn 1 tuần lễ.

- Ngày 01-10-2013, nữ tín đồ Hòa Hảo Mai Thị Dung (11 năm tù) bắt đầu tuyệt thực khi cùng với sinh viên Đỗ Thị Minh Hạnh bị chuyển từ trại giam Xuân Lộc (Đồng Nai) ra trại giam Thanh Xuân (Hà Nội), để phản đối chuyện bị di lý đến nhà tù khắc nghiệt trong tình trạng trọng bệnh, bị còng tay, xích chân trong thùng xe suốt đoạn đường hơn 1.700 cây số, và nhất là bị buộc phải "nhận tội để được tha. Đến hôm gia đình thăm gặp ngày 10-10-2013, bà vẫn tiếp tục tuyệt thực.

- Ngày 15-10-2013, Tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ lại bắt đầu tuyệt thực tại trại giam số 5 Bộ Công an vì trại thu giữ, không giao cho thân nhân ông 49 tranh chân dung tự họa và chân dung người thân do chính ông sáng tác trong tù, dù ông đã nhiều lần yêu cầu được tôn trọng quyền hợp pháp đó.

- Ngày 16-10-2013, công nhân Đoàn Huy Chương (7 năm tù) và nhà tranh đấu Sơn Nguyễn Thanh Điền (17 năm tù) bắt đầu tuyệt thực trong tù để phản đối chính sách giam giữ khắc nghiệt của trại giam Z30A Xuân Lộc (Đồng Nai). Đây là nơi mà ngày 30-06-2013, nhiều tù nhân hình sự đã nổi loạn để phản đối việc giam giữ khắc nghiệt, đánh đập tù nhân và cắt xén các phần ăn của họ.

- Ngày 20-01-2014, kỹ sư Đặng Xuân Diệu (13 năm tù) từ trại giam Nghi Sơn, Thanh Hóa, gọi điện cho gia đình biết sẽ tuyệt thực mỗi tháng 1 ngày và vào mọi ngày lễ của Cộng sản (cũng như không mặc áo tù) để phản đối việc công an đã cản ngăn ông được phúc thăm, việc trại giam hiện không cho ông được nhận tiền bạc, áo quần, thức ăn, thư từ và thuốc men gia đình gửi vào.

- Ngày 20-01-2014, công nhân Đoàn Huy Chương cho biết là nhiều tù nhân lương tâm trong khu giam riêng tại phân trại 2 (trại Z30A, Xuân Lộc) đã bắt đầu tuyệt thực để phản đối chính sách hà khắc của cai tù.

- Ngày 02-02-2014 Luật sư Lê Quốc Quân, tại trại giam Hỏa Lò, đã bắt đầu tuyệt thực để đòi hỏi nhà tù phải cho ông nhận Kinh thánh để đọc, gặp linh mục vì nhu cầu tâm linh, nhận sách luật để nghiên cứu tự bào chữa cho cuộc phúc thẩm sắp tới (18-02-2014). Ông đã tuyệt thực đến ngày phúc thẩm hôm nay và sẽ tiếp tục như vậy nếu phiên tòa này vẫn y án phiên tòa sơ thẩm.

- Ngày 11-02-2014, dân oan đấu

tranh Bùi Thị Minh Hằng đã bắt đầu tuyệt thực tại trại tạm giam An Bình, thành phố Cao Lãnh, tỉnh Đồng Tháp để phản đối việc công an huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp đã bắt vô cơ bắt giữ bà và 20 người khác, đánh đập họ dã man rồi còn tiếp tục giam bà và hai người khác là ông Nguyễn Văn Minh và cô Ng. Thị Thúy Quỳnh. Bà tiếp tục tuyệt thực cho đến hôm nay.

2- Phản ứng của nhà cầm quyền và nguyên do của các vụ việc.

a- Trước các vụ việc tuyệt thực trên, nhà cầm quyền CSVN đã có những phản ứng như sau:

- Chối bỏ sự việc trước công luận, thậm chí trước thân nhân đến thăm tù (cụ thể đối với ông Nguyễn Văn Hải)

- Xuyên tạc sự việc bằng những lời giải thích ngụy biện, những đoạn băng hình giả tạo (cụ thể đối với hai ông Cù Huy Hà Vũ và Ng. Văn Hải).

- Cùm hoặc biệt giam các tù nhân tuyệt thực hoặc sai tù hình sự đánh đập họ (cụ thể đối với bà Hồ Thị Bích Khương và những người bạn của sinh viên Trần Hữu Đức).

- Phạt tập thể để các tù nhân khác trút giận lên các tù nhân tuyệt thực (cụ thể đối với mục sư Ng.Trung Tôn)

- Cấm mọi tù nhân khác không được tiếp xúc với họ (cụ thể đối với bà Mai Thị Dung).

- Gia tăng thêm những biện pháp khắc nghiệt mà họ đã tuyệt thực để phản đối (cụ thể đối với ông Đặng Xuân Diệu).

b- Nguyên do của các vụ tuyệt thực chính là nhà cầm quyền Cộng sản đã:

- Muốn trả thù các tù nhân lương tâm bằng cách không những tước các dân quyền mà cả các nhân quyền của họ (cùm kẹp và tra tấn, không chăm sóc y tế đầy đủ, tước bỏ quyền khiếu nại, cho ăn uống thiếu thốn hay với thực phẩm độc hại, giam giữ trong những điều kiện khắc nghiệt, bắt lao động khổ sai, không cho thỏa mãn các nhu cầu văn hóa hay tâm linh, cấm tiếp xúc liên lạc với thân nhân hay người đồng cảnh ngộ...).

- Muốn cho họ không thể trở thành tấm gương tranh đấu bất khuất vì công lý trong lao tù.

- Muốn tẩy não nhồi sọ hay đánh gục ý chí của các tù nhân lương tâm để họ phải nhận tội, hầu có thể biện minh trước quốc dân và quốc tế cho các bản án bất công của chế độ CS.

3- Tuyên bố của Khối Tự do Dân chủ 8406:

a- Yêu cầu nhà cầm quyền CS phải tôn trọng các quyền con người của mọi tù nhân bằng biện pháp xử lý các cai tù ác ôn, bằng chính sách giam giữ nhân đạo và bằng việc để

cho thành lập một tổ chức quản chúng độc lập nhằm giám sát và cải thiện chế độ lao tù.

b- Đòi hỏi nhà cầm quyền CS phải trả tự do cho các tù nhân lương tâm ngay lập tức và vô điều kiện, phục hồi danh dự cho họ và đền bù những mất mát tinh thần lẫn vật chất của gia đình họ.

c- Kêu gọi đồng bào VN trong lẫn ngoài nước và các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền luôn theo dõi sát sao tình trạng và nhiệt tình bảo trợ bản thân các tù nhân lương tâm.

Làm tại Việt Nam ngày 18 tháng 02 năm 2014, ngày phúc thẩm Ls Lê Quốc Quân

Ban điều hành Khối 8406:

1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.

2- Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.

3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.

4- Bà Lư Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.

Với sự hiệp thông của Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và các tù nhân lương tâm khác đang ở trong lao tù CS. ■■■■■■

năm 1982, thứ đến là vì Quốc hội VN, dưới sự kiểm soát của đảng Cộng sản, ngày 28-11-2013 đã thông qua một bản Hiến pháp mới trong đó các nhân quyền và dân quyền bị đè bẹp dưới các độc quyền và ưu quyền của đảng. Công ước Liên Hiệp Quốc chống Tra tấn mà VN vừa trở nên thành viên hôm 07-11-2013, và Ngày Pháp luật Việt Nam 09 tháng 11 hàng năm vừa đặt ra cũng chỉ là vật trang trí cho chế độ.

Biểu hiện nhức nhối của vấn nạn vi phạm nhân quyền này chính là các tù nhân và cựu tù nhân dân oan, tôn giáo và chính trị (gọi chung là tù nhân lương tâm) mà con số tạm thống kê là 525 người. Đây là những công dân từ bao năm nay đã đứng lên, hoặc phản kháng các sai lầm và tội ác của nhà nước, hoặc đòi hỏi sự thật và công lý cho đồng bào, hoặc đấu tranh vì tự do và dân chủ cho Tổ quốc.

Họ là nạn nhân của một nền pháp chế đầy những điều luật mâu thuẫn và mơ hồ, chỉ biết giới hạn, cấm cản, thậm chí triệt tiêu các nhân quyền và dân quyền nhằm duy trì ách cai trị độc tài độc đảng, chỉ biết gài bẫy, răn đe và trừng phạt hơn là bảo vệ, giáo dục và thăng tiến các công dân để tạo an bình và hòa hợp trong xã hội, chỉ biết hình sự hóa các hành vi đối

HỘI CỰU TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM VIỆT NAM LỜI GIỚI THIỆU VÀ TUYÊN BỐ

.....Việt Nam 18-02-2014.....

LỜI GIỚI THIỆU CỦA ĐỒNG CHỦ TỊCH

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước,

Kính thưa các Thân hữu Quốc tế tại các Quốc gia dân chủ.

Nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam hiện nằm trong tầm ngắm của thế giới. Có nhiều nguyên do. Trước hết, Việt Nam đã được bầu vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc ngày 12-11-2013 dù có nhiều tổ chức nhân quyền quốc tế phản đối. Thứ đến, hôm 05-02-2014, nhân cuộc Kiểm điểm Định kỳ Toàn cầu lần thứ hai tại Genève Thụy Sĩ, bản báo cáo về nhân quyền của phái đoàn nhà nước VN đã bị nhiều quốc gia dân chủ nhận xét cách rất tiêu cực và nhiều tổ chức nhân quyền của người Việt lẫn ngoại quốc phản đối cách rất mạnh mẽ. Đó là vì Việt Nam tiếp tục vi phạm Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và hai Công ước Quốc tế về các quyền dân sự, chính trị, kinh tế, văn hóa, xã hội mà VN đã ký tham gia

kháng theo tiếng lương tâm và mang tính chính trị, nhằm bảo vệ tập đoàn thống trị.

Họ là nạn nhân của một chế độ tồ tụng bất công, không bảo đảm quyền lợi cho bị cáo lẫn luật sư, của một chế độ lao tù khắc nghiệt, tước bỏ chẳng những các quyền công dân mà cả các quyền con người của tù nhân, sẵn sàng dùng biện pháp tra tấn họ và thường xuyên bóc lột sức lao động của họ, nhất là dùng mọi phương cách bất chính để buộc họ phải nhận tội. Nhiều người đã liêu mạng sống bằng cách tuyệt thực để phản đối. Chúng tôi ghi nhận được 16 trường hợp tuyệt thực cá nhân hoặc tập thể trong những năm gần đây.

Là những thành phần trong họ, bước ra từ nhà tù nhỏ để đi vào nhà tù lớn, chúng tôi hôm nay, gồm 64 cựu tù nhân với 278 năm tù giam, 9 năm tù treo và 79 năm quản chế *, muốn liên kết với nhau, làm thành một xã hội dân sự độc lập, mang tên Hội Cựu Tù nhân Lương tâm, để tiếp tục con đường chính nghĩa của mình,

bên cạnh nhiều xã hội dân sự độc lập khác đang xuất hiện tại Việt Nam, là những tổ chức hiện rất cần thiết để canh tân đất nước và xã hội.

Với kinh nghiệm và sự tội luyện từ trong nhà tù, chúng tôi muốn đấu tranh trong ôn hòa cho một nền pháp chế biết đề cao nhân phẩm, nhân quyền, tự do, dân chủ, cho một chế độ lao tù chỉ còn có những tù nhân hình sự được đối xử thực sự nhân đạo theo chuẩn mực quốc tế, cho một đất nước Việt Nam văn minh thịnh vượng, xã hội an lạc thái hòa, trong đó toàn dân sống trong tự do và thực sự làm chủ.

Trước mắt, chúng tôi xin gửi đến toàn thể Đồng bào Việt Nam trong lẫn ngoài nước và các Thân hữu quốc tế

- Tuyên cáo thành lập

- Điều lệ Hội Cựu tù nhân lương tâm

- Cơ cấu tổ chức: Ban Điều hành, Ban thường trực và Ban Cố vấn.

Chúng tôi kêu gọi các cựu tù nhân lương tâm trong nước tham gia cùng chúng tôi trong đại cuộc này. Chúng tôi cũng kêu mời các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền, các cơ quan truyền thông khắp thế giới ủng hộ công việc của chúng tôi, để ít nhất, tại một góc của thế giới, không còn có cảnh những con người bị cầm tù vì cất cao tiếng nói của lương tâm, vì trình bày khát vọng về tự do dân chủ và vì đấu tranh cho các nhân quyền và dân quyền bất khả nhượng.

Làm tại Việt Nam 18-02-2014

Đồng Chủ tịch Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam

- *Bác sĩ Nguyễn Đan Quế*

- *Linh mục Phan Văn Lợi*

** Danh sách sẽ tiếp tục cập nhật*

TUYÊN BỐ CỦA HỘI CỰU TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước,

Kính thưa các Thân hữu Quốc tế tại các Quốc gia dân chủ.

Tự do lương tâm là một trong các quyền cơ bản của con người, bên cạnh tự do tư tưởng, tự do tôn giáo, tự do ngôn luận... Sống theo lương tâm là sống trong đạo đức, trong tình thương, trong công lý và trong sự thật. Hành động theo lương tâm là hành động mang lại hạnh phúc cho nhân quần xã hội, đặc biệt cho những ai là nạn nhân của mọi xâm hại quyền con người. Ở Việt Nam, có rất nhiều người đã bị giam cầm chỉ vì họ đòi hỏi các quyền con người cơ bản bằng phương thức ôn hòa bất bạo động. Tổ chức Ân xá Quốc tế gọi họ là Tù

nhân Lương tâm.

Chúng tôi ký tên dưới đây là các cựu tù nhân lương tâm Việt Nam, những người từng bị cầm tù hoặc các hình thức giam cầm khác vì đã vận động đấu tranh cho dân chủ và các quyền con người về sở hữu đất đai, công ăn việc làm, môi trường trong sạch...

Trước hiện tình quá nhiều nổi bất công lẫn đàn áp và đòi hỏi sự lên tiếng không thể chậm trễ của lương tâm, chúng tôi muốn liên kết chặt chẽ với nhau thành một tổ chức xã hội dân sự, bên cạnh nhiều tổ chức xã hội dân sự độc lập khác, tiếp tục sống theo lương tâm của mình, tiếp tục đấu tranh cho tự do dân chủ nhân quyền và tự do tôn giáo tại Việt Nam.

Chúng tôi trân trọng tuyên bố chính thức thành lập Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam:

Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam đấu tranh cho một nền pháp chế biết đề cao nhân phẩm, tôn trọng nhân quyền, thăng tiến tự do, xây dựng dân chủ theo các chuẩn mực quốc tế, văn minh của nhân loại, được biểu đạt trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và hai Công ước Quốc tế về các quyền chính trị, dân sự, kinh tế, văn hóa và xã hội.

Hội Cựu Tù nhân Lương tâm Việt Nam đấu tranh vì một nước Việt Nam không còn bất kỳ một tù nhân lương tâm nào. Và chế độ lao tù ở Việt Nam phải thực sự nhân đạo theo chuẩn mực quốc tế và thực sự làm cho những người tù khi ra khỏi đó trở nên tốt lành và hữu ích hơn cho gia đình và xã hội.

Hội Cựu tù nhân lương tâm Việt Nam đấu tranh cho một đất nước, xã hội Việt Nam trở thành quê hương yêu dấu cho đồng bào, nơi toàn dân thực sự là chủ nhân và bộ máy chính quyền thực sự là tôi tớ công bộc, nơi Hiến pháp và mọi Bộ luật đều thể hiện ý chí của nhân dân.

Chúng tôi tha thiết và mạnh mẽ yêu cầu chính phủ Việt Nam trả tự do ngay lập tức và vô điều kiện cho tất cả tù nhân lương tâm. Mọi tù nhân phải được đối xử như những con người, phải được các tổ chức nhân quyền trong và ngoài nước theo dõi chế độ giam giữ họ.

Tuyên bố này được đưa ra tại Việt Nam ngày 18 tháng 02 năm 2014.

68 Cựu tù nhân lương tâm – thành viên sáng lập đồng ký tên.

Tổng cộng đã bị 324 năm tù giam, 9 năm tù treo, 88.5 năm quản chế.

1- *Bùi Thị Minh Hằng, 6 tháng cải tạo (2011).* 2- *Chu Mạnh Sơn, 30 tháng tù giam 1 năm quản chế (2011).* 3- *Dương Thị Tân, 2 năm tù*

treo (2008). 4- *Đình Đăng Định, 4 năm tù giam (2010).* 5- *Đình Nhật Uy, 6 tháng tù giam 1 năm tù treo (2012).* 6- *Đoàn Văn Diên, 5 năm tù giam (2006).* 7- *Huỳnh Ngọc Tuấn, 10 năm tù giam (1992).* 8- *Hứa Phi, 1 tháng tù giam nhiều năm quản chế không chính thức (1980).* 9- *Lê Công Định, 3.5 năm tù giam 3 năm quản chế (2009).* 10- *Lê Minh Triết, 8 năm tù giam (1994).* 11- *Lê Nguyễn Sang, 4 năm tù giam 2 năm quản chế (2006).* 12- *Lê Thị Công Nhân, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2007).* 13- *Lê Thị Ngọc Đa, 2.5 năm tù giam (2011).* 14- *Lê Văn Sóc, 6.5 năm tù giam (2006).* 15- *Ngô Quỳnh, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2008).* 16- *Nguyễn Bá Đăng, 3 năm tù giam (2010).* 17- *Nguyễn Bình Thành, 5 năm tù giam 2 năm quản chế (2007).* 18- *Nguyễn Đan Quế, 20 năm tù giam (1978).* 19- *Nguyễn Đặng Vĩnh Phúc, 18 tháng tù giam (3 năm treo) 3 năm quản chế (2011).* 20- *Nguyễn Hồng Quang, 5 năm tù giam 3 năm quản chế (1985).* 21- *Nguyễn Hữu Giải, 5 năm tù giam (1983).* 22- *Nguyễn Khắc Toàn, 4 năm tù giam 3 năm quản chế (2002).* 23- *Nguyễn Mạnh Bảo, 20 năm tù giam (1984).* 24- *Nguyễn Mạnh Sơn, 3.5 năm tù giam 3 năm quản chế (2008).* 25- *Nguyễn Ngọc Tường Thi, 2 năm tù giam (2010).* 26- *Nguyễn Ngọc Hà, 4 năm tù (2005).* 27- *Nguyễn Phương Uyên, 10 tháng tù giam (3 năm tù treo) 3 năm quản chế (2012).* 28- *Nguyễn Quang Hồng Nhân, 20 năm tù giam (1979).* 29- *Nguyễn Thanh Giang, 3 tháng tù giam (1999).* 30- *Nguyễn Thanh Phong, 6 năm tù (2005).* 31- *Nguyễn Thị Yến, 3 tháng tù giam (1995).* 32- *Nguyễn Trung Lĩnh, 1 năm tù giam (2011).* 33- *Nguyễn Trung Tôn, 2 năm tù giam 2 năm quản chế (2011).* 34- *Nguyễn Văn Đài, 4 năm tù giam 4 năm quản chế (2007).* 35- *Nguyễn Văn Điển, 7 năm tù giam (2005).* 36- *Nguyễn Văn Ngọc, 4 năm tù giam 2 năm quản chế (2007).* 37- *Nguyễn Văn Thọ, 6 năm tù giam (2006).* 38- *Nguyễn Văn Thùy, 5 năm tù giam (2006).* 39- *Nguyễn Văn Túc, 4 năm tù giam 4 năm quản chế (2008).* 40- *Nguyễn Vũ Bình, 5 năm tù giam 3 năm quản chế (2002).* 41- *Nguyễn Xuân Anh, 2 năm tù giam 3 năm quản chế (2011).* 42- *Nguyễn Xuân Tụ (Hà Sĩ Phu), 1 năm tù giam (1995).* 43- *Phạm Bá Hải, 5 năm tù giam 2 năm quản chế (2006).* 44- *Phạm Chí Dũng, 6 tháng tù giam (2012).* 45- *Phạm Minh Hoàng, 17 tháng tù giam 3 năm quản chế (2010).* 46- *Phạm Ngọc Thạch, 2 năm tù giam (2004).* 47- *Phạm Quế Dương, 19 tháng tù*

HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN TẠI VIỆT NAM BẢN LÊN TIẾNG ĐẦU XUÂN GIÁP NGỌ VỀ NHÂN QUYỀN VÀ CÁC TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM

Việt Nam 17-02-2014

giam (2002). 48- Phạm Thanh Nghiên, 4 năm tù giam 3 năm quản chế (2008). 49- Phạm Văn Trội, 4 năm tù giam 3 năm quản chế (2007). 50- Phan Thanh Hải, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2010). 51- Phan Thị Tiềm, 2 năm tù giam (2001). 52- Phan Văn Lợi, 7 năm tù giam (1981). 53- Thân Văn Trường, 2 năm tù giam 6 tháng quản chế (2003). 54- Thích Không Tánh, 16 năm tù giam 5 năm quản chế (1977). 55- Thích Nhật Ban, 18 năm tù (1975). 56- Thích Thiện Minh, 26 năm tù giam (1975). 57- Tô Văn Mạnh, 6 năm tù giam (2005). 58- Trần Đức Thạch, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2008). 59- Trần Lệ Hồng, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2006). 60- Trần Khuê, 19 tháng tù giam (2002). 61- Trần Ngọc Anh, 15 tháng tù giam (2009). 62- Trần Thị Hải, 9 tháng tù giam (2012). 63- Trần Thị Hoàng, 22 tháng tù giam (2010). 64- Trương Minh Nguyệt, 4 năm tù giam 2 năm quản chế (2007). 65- Trương Thị Tám, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2009). 66- Trương Văn Kim, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2009). 67- Võ Văn Bửu, 7 năm tù giam (2005). 68- Vũ Văn Hùng, 3 năm tù giam 3 năm quản chế (2008)

Kính gửi:

- Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước,
- Quý Chức sắc và Tín đồ thuộc mọi Tôn giáo,
- Nhà cầm quyền nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam.

Đồng kính gửi:

- Các Thân hữu Quốc tế tại các Quốc gia dân chủ.

Đồng bào Việt Nam dù ở bất cứ nơi đâu đều đang sống trong bầu không khí Xuân Giáp Ngọ và đang hướng về Quê cha Đất tổ với bao niềm vui lẫn nỗi buồn, hy vọng lẫn lo âu, ước nguyện lẫn hành động cho một Đất nước và Dân tộc vốn hiện có vô số vấn đề nan giải và khủng hoảng trầm trọng. Chúng tôi, các thành viên của Hội đồng Liên tôn tại Việt Nam, cũng chung các tâm tình đó và xin đưa ra Bản lên tiếng đầu Xuân về Nhân quyền và các Tù nhân lương tâm.

I- Về nhân quyền

Nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đã thừa nhận Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền khi gia nhập Liên Hiệp Quốc năm 1977, đã ký nhận hai Công ước Quốc tế Nhân quyền năm 1982. Mới đây, ngày 12-11-2013, Việt Nam lại được ngồi vào ghế Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc. Đến ngày 28-11-2013, Quốc hội lại thông qua Hiến pháp mới trong đó dành nguyên cả chương II (từ điều 14 đến điều 49) để nói về quyền công dân và quyền con người. Ngoài ra, hôm 07-11-2013, VN đã trở nên thành viên mới nhất của Công ước Liên Hiệp Quốc chống Tra tấn; tiếp đó, nhà cầm quyền đã quyết định chọn ngày 09 tháng 11 hàng năm làm Ngày Pháp luật Việt Nam và mới đây, hôm 05-02-2014, tại Geneve Thụy Sĩ, nhân cuộc Kiểm điểm Định kỳ Toàn cầu lần thứ hai, phái đoàn nhà nước VN đã đưa ra trước thế giới một hình ảnh hết sức tích cực và sáng đẹp trên lý thuyết lẫn thực tế về tình hình nhân quyền tại Việt Nam.

Thế nhưng, trái ngược với bao cam kết và trình bày giấy trắng mực đen trước quốc dân và quốc tế như thế, các nhân quyền ngày càng bị nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam chà đạp.

1- Trước hết về quyền được sống, Việt Nam vẫn tiếp tục ra án tử

hình đối với nhiều loại tội phạm và gần đây đã tuyên một loạt án tử gây xôn xao dư luận đang khi vẫn nổi tiếng là một trong những nước có tử tù nhiều nhất thế giới. Tiếp đến, từ khoảng mười năm nay, rất nhiều công dân bị sa vào tay hoặc bị gọi tới đồn công an đã sớm trở nên những cái xác không hồn. Tình trạng chết oan này đang có nguy cơ gia tăng do việc nhà cầm quyền -đứng trước tình hình dân chúng ngày càng xuống đường đòi công lý và dân chủ- vừa ban hành Nghị định 208 cho phép bắn bỏ kẻ bị xem là chống lại nhân viên công lực. Ngoài ra, với chủ trương điều tiết dân số bằng biện pháp phá thai, hàng triệu thai nhi vô tội đã bị giết mỗi năm từ trong lòng mẹ.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền VN tôn trọng mạng sống con người từ khi được sinh ra đến lúc chết tự nhiên cũng như trong mọi hoàn cảnh của cuộc sống mỗi người.

2- Về quyền tự hữu đất đai, vốn tồn tại lâu đời trên đất Việt và khắp thế giới, một quyền cơ bản bảo đảm tự do và no ấm cho mỗi người, nhà cầm quyền CSVN tiếp tục tước nó khỏi tay toàn dân qua các bộ Luật đất đai lần qua các bản Hiến pháp từ 1980 đến giờ. Điều đó gây nên thảm trạng dân oan mà con số lên đến hàng triệu người vốn đang sinh sống trong cảnh khốn cùng và khiếu nại trong cảnh tuyệt vọng. Điều đó cũng gây nên bao bất công về luật pháp, bao xung đột về xã hội, bao suy thoái về kinh tế và bao vấn nạn về nhân quyền. Với chủ trương thu hồi đất do tổ chức, cá nhân đang sử dụng vì mục đích phát triển kinh tế - xã hội trong Hiến pháp mới (điều 54.3), quyền sống nhờ đất đai này càng bị lâm nguy.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền VN trả lại quyền tự hữu đất đai cho các cá nhân lần tập thể (tôn giáo, dòng họ...) và phải đền bù xứng hợp cho những ai đã bị tước ruộng vườn nhà cửa từ trước cho đến lúc này.

3- Về các quyền dân sự và chính trị (trong đó có quyền tham gia việc nước, quyền tự do bầu cử và ứng cử, tự do lập hội và hội họp, tự do ngôn luận và thông tin, tự do đi lại và cư trú, tự do tôn giáo và tín ngưỡng...), Hiến pháp mới (thông

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1 và thứ 3 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Xã hội Dân sự là hoạt động chính đáng của nhân dân nhưng là đe dọa lớn lao cho bạo quyền

qua nghịch lòng dân) và nhiều văn bản dưới luật (ban hành theo ý đảng) đã và đang giới hạn nhiều phần hoặc tước bỏ toàn diện các quyền đó của công dân bằng những chủ trương như sau: Đảng Cộng sản Việt Nam độc quyền lãnh đạo đất nước, không chấp nhận có lực lượng đối lập, có tam quyền phân lập, độc quyền biến các lực lượng vũ trang thành công cụ bạo lực đàn áp người yêu nước để giữ ngai vàng; các cuộc bầu cử từ Quốc hội đến các Hội đồng nhân dân đều theo nguyên tắc “đảng cử dân bầu”, trúng cử toàn là các đảng viên hoặc cảm tình viên của đảng. Mọi tổ chức dân sự hiện thời đều do đảng CS thành lập lẫn điều khiển và phải nằm trong Mặt trận Tổ quốc là cơ cấu ngoại vi của đảng. Các xã hội dân sự độc lập của quần chúng đang cố gắng hình thành đều bị hãm dọa, cản trở. Nhà nước nắm trong tay mọi phương tiện thông tin đại chúng và đang tìm cách kiểm soát các mạng xã hội lẫn khống chế các công dân mạng. Luật hộ khẩu vẫn còn chi phối sự đi lại lẫn cư trú của nhân dân, và việc xuất ngoại bị kiểm soát chặt chẽ, thậm chí ngăn chặn đối với những ai “có vấn đề” với chế độ. Các Giáo hội tiếp tục bị pháp luật tước quy chế pháp nhân, bị pháp lệnh và nghị định tín ngưỡng tôn giáo tước bỏ độc lập trong tổ chức và tự do trong sinh hoạt, thậm chí phải đóng đầu với nguy cơ bị lũng đoạn và bị công cụ hóa bởi nhà cầm quyền.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền nghiêm chỉnh thực thi Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Công ước Quốc tế về các Quyền dân sự và chính trị, đồng thời từ bỏ độc tài, độc đảng.

4- Về các quyền văn hóa, kinh tế, xã hội (trong đó có quyền được giáo dục, được chăm sóc y tế, quyền hưởng môi sinh an lành, hưởng thành quả lao động, quyền tự do sáng tác, tự do kinh doanh...), nhà cầm quyền CSVN chưa bao giờ đem hết tâm và hết trí để bảo đảm các quyền đó cho công dân. Việc lấy chủ nghĩa duy vật vô thần Mác-Lênin làm nền tảng tư tưởng và lấy ý muốn độc tôn của đảng CS làm đường lối hành động đã chính trị hóa văn hóa và giáo dục, khiến cho nền văn hóa ngày càng suy đồi và băng hoại, nền học thuật và sáng tác ngày càng xuống cấp và cạn khô, nền giáo dục ngày càng sa sút về lượng lẫn phẩm, sinh ra những thế hệ học sinh sinh viên thiếu đức lẫn trí, những tầng lớp chuyên viên thiếu tâm lẫn tài. Nền y tế cũng ngày càng bệ rạc do cánh bệnh viện thiếu cơ sở và máy móc, nhân viên y tế thiếu khả

năng và đức độ, đang khi viện phí và dược phí cao ngất trời còn sự chăm sóc và chữa trị thấp sát đất. Môi trường (khí, đất, nước, thực phẩm) ngày càng ô nhiễm và cạn kiệt, do bị khai thác cách vô tâm và vô trí, khiến dân chúng ngày càng tăng bệnh tật và giảm tuổi thọ. Giới công nhân trong lẫn ngoài nước thì bị bóc lột đủ kiểu: không đủ tiền lương đầy đủ để tự sống, không có công đoàn độc lập để tự vệ. Chủ trương kinh tế nhà nước là chủ đạo và doanh nghiệp nhà nước là ưu tiên (dù bất công và thất bại) đã tước mất quyền làm giàu chính đáng và bình đẳng của công dân, gây nên cánh kinh tế suy thoái, công khó cạn kiệt, tham nhũng tràn lan, mức sống xuống thấp và dân tình điêu đứng; nhất là đồ xuống đầu toàn dân khối nợ công hết sức khổng lồ.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền thực tâm bảo vệ và chân thành thăng tiến các quyền văn hóa, kinh tế và xã hội cho tất cả mọi người dân, để xã hội an cư, đất nước phát triển và tổ quốc trường tồn.

II- Về các tù nhân lương tâm

Đứng trước tất cả những thảm trạng và tệ nạn nói trên, những cách thức giới hạn hay tước bỏ các quyền nói trên, rất nhiều công dân từ bao năm nay đã đứng lên, hoặc phản kháng các sai lầm và tội ác của nhà nước, hoặc đòi hỏi sự thật và lẽ phải cho đồng bào, hoặc đấu tranh vì tự do và dân chủ cho toàn dân. Nhưng hậu quả là họ đã trở thành tù nhân, tù nhân lương tâm, mà theo thống kê cập nhật được, có ít nhất 526 người, gồm các tù nhân dân oan, tôn giáo và chính trị. Về những con người đặc biệt này, chúng tôi tuyên bố:

1- Họ là nạn nhân của một nền pháp chế đầy những điều luật mâu thuẫn và mơ hồ, chỉ biết giới hạn, cấm cản, thậm chí triệt tiêu các nhân quyền và dân quyền nhằm duy trì ách cai trị độc tài độc đảng, chỉ biết gài bẫy, răn đe và trừng phạt hơn là bảo vệ, giáo dục và thăng tiến các công dân để tạo an bình và hòa hợp trong xã hội, chỉ biết hình sự hóa các hành vi đối kháng theo tiếng lương tâm và mang tính chính trị, nhằm bảo vệ tập đoàn thống trị.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền phải xây dựng một nền pháp chế biết đề cao nhân phẩm, tôn trọng nhân quyền, thăng tiến tự do, kiến tạo dân chủ theo các chuẩn mực quốc tế văn minh của nhân loại hiện đại, có ghi trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và hai Công ước Quốc tế về các quyền chính trị và dân sự lẫn kinh tế, xã hội và văn hóa mà chính Việt Nam đã ký tham gia nhưng nhà cầm

quyền Cộng sản chẳng hề tuân giữ.

2- Họ là nạn nhân của một chế độ tố tụng bất công, không bảo đảm quyền lợi cho các bị cáo và các luật sư, nhất là trong các vụ án chính trị, của một chế độ lao tù khắc nghiệt, tước bỏ chẳng những các quyền công dân mà cả các quyền con người của tù nhân (trong đó có quyền được chăm sóc về mặt tôn giáo), sẵn sàng dùng biện pháp tra tấn đối với họ và thường xuyên bóc lột sức lao động của họ; ngoài ra, đối với các tù nhân lương tâm thì dùng mọi phương cách bất chính để buộc họ phải nhận tội hình sự và đối với các tù nhân hình sự thì chẳng mấy khi giáo dục họ nên người.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền phải xây dựng một chế độ lao tù không còn những tù nhân chính trị và tôn giáo (tức tù nhân lương tâm bị coi như tù nhân hình sự), một chế độ lao tù thực sự nhân đạo theo chuẩn mực quốc tế (trong đó không còn án tử hình) và thực sự làm cho những ai khi ra khỏi đó trở nên tốt hơn cho gia đình và xã hội, đồng thời chẳng bị nhà cầm quyền kỳ thị trong cuộc sống vì quá khứ của mình.

3- Họ là những người đã và đang kinh nghiệm qua nhà tù nhỏ của mình rằng đất nước, xã hội VN hiện thời là một nhà tù lớn đang giam nhốt hơn 90 triệu con Hồng cháu Lạc, bởi lẽ dưới sự cai trị độc tài toàn trị của đảng Cộng sản, mọi công dân đều trở thành thần dân, chỉ có bốn phận là tuân nghe những gì đảng tuyên phán (qua Hiến pháp và mọi bộ luật), chỉ có quyền lợi là xin xỏ và đón nhận những gì đảng thí ban (theo ý thích của kẻ thống trị và tùy sự ngoan ngoãn của kẻ bị trị),

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền hãy cùng nhân dân kiến tạo đất nước, xã hội Việt Nam trở thành một quê hương yêu dấu cho tất cả đồng bào, nơi toàn dân thực sự là chủ nhân và bộ máy chính quyền thực sự là tôi tớ công bộc, nơi Hiến pháp và mọi bộ luật đều thể hiện ý chí của nhân dân, và dự phóng tương lai chung của dân tộc, thể hiện khát vọng của mọi đồng bào, là một quốc gia văn minh thịnh vượng, một xã hội an lạc thái hòa (chứ không phải là xã hội chủ nghĩa viển vông không tưởng).

4- Họ là những người con yêu quý của đất nước vì có ý thức cao về công lý, đứng cam lớn khi hành động, thiện chí nhiều trong đóng góp, một số còn có khả năng kinh bang tế thế, xứng là hiền tài của đất nước, nguyên khí của quốc gia.

+ Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền phải trả tự do ngay lập tức và

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY

CÙNG CỘ GIÁO QUYỀN-THỐNG NHẤT GIÁO HỘI-XIÊN DƯƠNG GIÁO PHÁP

THƯ GỜI LÃNH ĐẠO CỘNG SẢN VIỆT NAM

về Lễ kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo chủ bị sát hại (25-03-2014)

.....**Hội trưởng Lê Quang Liêm 23-02-2014**.....

vô điều kiện mọi tù nhân lương tâm, phục hồi danh dự cho họ và bồi hoàn mọi thiệt hại vật chất lẫn tinh thần cho bản thân lẫn gia đình họ. Ngoài ra, đối với những ai trong họ có tài thì cần phải được trọng dụng, mời ra giúp dân giúp nước, để góp phần giải quyết bao vấn nạn và hóa giải bao khủng hoảng hiện thời của quốc gia.

Kết:

Là những công dân có quyền lợi và bổn phận xây dựng đất nước, đồng thời là những chức sắc có nhiệm vụ đem chân thiện mỹ của tôn giáo thấm nhập xã hội, chúng tôi thấy mình được quyền đưa ra những nhận định và yêu cầu trên. Chúng tôi kêu gọi đồng bào trong lẫn ngoài nước, các chính phủ dân chủ toàn cầu, các tổ chức nhân quyền quốc tế, các cơ quan truyền thông tự do hỗ trợ hữu hiệu cho những đòi hỏi trên đây của chúng tôi mà cũng là của mọi con dân Việt.

Chúng tôi chân thành cảm ơn Quý vị và xin Ôn Trên phù hộ Quý vị.

Làm tại Việt Nam ngày 17 tháng 02 năm 2014, kỷ niệm 35 năm Trung Cộng xâm lăng đất Việt và áp ngày phúc thẩm của luật sư nhân quyền, tù nhân lương tâm Lê Quốc Quân.

Các chức sắc tôn giáo đồng ký tên:

- *Cụ Lê Quang Liêm, Hội trưởng PGHH (đt: 0199.243.2593)*
- *Hòa thượng Thích Không Tánh, Phật giáo (đt: 0165.6789.881)*
- *Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi, Công giáo (đt: 0984.236.371)*
- *Linh mục Giuse Đình Hữu Thoại, Công giáo (đt: 0935.569.205)*
- *Linh mục Antôn Lê Ngọc Thanh, Công giáo (đt: 0993.598.820)*
- *Chánh trị sự Hứa Phi, Cao Đài giáo (đt: 0163.3273.240)*
- *Chánh trị sự Nguyễn Kim Lân, Cao Đài giáo (đt: 0988.971.117)*
- *Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng, Cao Đài giáo (đt: 0988.477.719)*
- *Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa, Tin Lành (đt: 0949.275.827)*
- *Mục sư Hồ Hữu Hoàng, Tin Lành (đt: 0902.761.057)*
- *Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng, Tin Lành (đt: 0906.342.908)*
- *Ông Phan Tấn Hòa, PGHH (đt: 0162.630.1082)*
- *Ông Trần Nguyên Hườn, PGHH (đt: 0167.341.0139)*
- *Mục sư Lê Quang Du, Tin Lành (đt: 0121.2002.001)*
- *Mục sư Nguyễn Trung Tôn, Tin Lành (đt: 0162.838.7716)*

Kính gửi:

- Ông Nguyễn Phú Trọng, Tổng Bí thư đảng CSVN.
- Ông Trương Tấn Sang, Chủ tịch Nước CHXHCNVN.
- Ông Nguyễn Sinh Hùng, Chủ tịch Quốc hội CHXHCNVN.
- Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng Chính phủ CHXHCNVN.

Thưa Quý Ông,

Tôi là Lê Quang Liêm, Hội trưởng Giáo hội Trung ương Phật giáo Hòa Hảo Thuần túy (PGHH TT) trân trọng gửi đến Quý Ông bức thư này với những dòng máu và nước mắt của hàng triệu... triệu công dân tín đồ PGHH..

Cách đây 2 tháng (ngày 18-12-2913), tôi đã có gởi cho Quý Ông bức thư trong đó yêu cầu Quý Ông là những nhân vật đang lãnh đạo đất nước VN phải giải đáp cho 7 triệu công dân tín đồ PGHH chúng tôi 3 điều thiết yếu liên hệ đến chính sách của quý ông đối với PGHH. Nhưng đã 2 tháng rồi mà vẫn chưa được quý ông giải đáp.

Tôi xin nhắc cho quý ông nhớ rằng trong cương vị lãnh đạo đất nước, quý ông có BỐN PHẬN phải giải đáp những thắc mắc, phần ứt của nhân dân chứ không thể "NGỒI NHÀ MÁT ĂN BÁT VÀNG", mắt lấp tai ngơ trước mọi kêu ca trách của nhân dân thấu đến trời xanh.

Quý ông đừng nghĩ rằng chủ thuyết và quyền lực Cộng sản Đệ tam Quốc tế vẫn tồn tại mãi mãi trên quả địa cầu này! Ai ai cũng thấy biết cũng như quý ông đã thấy biết hơn ai hết, sau thế chiến thứ hai chấm dứt trên thế giới có bao nhiêu nước CS và bây giờ còn bao nhiêu nước CS?... và cái gốc của CS thế giới bây giờ ở đâu? một thân cây mà không có cái gốc làm sao đứng vững và phát triển ? nhất là chủ nghĩa Cộng sản đang đối đầu với phong trào Dân chủ đang dâng cao như một đợt sóng thần ào ạt theo bước tiến văn minh của nhân loại? trong lúc đó thì đảng CSVN lại đang lũng túng trong cái quỹ đạo "HỦY THỂ CỦA HỦY THỂ"

KHÔNG CÓ GÌ TỐT HƠN LÀ HÃY TRỞ VỀ VỚI DÂN TỘC.

Phần PGHH còn một tháng nữa là đến ngày kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ bị Việt Minh Cộng sản quý ông ám hại ngày 25 tháng 2 Giáp Ngọ

nhằm 25-3-2014.

Từ ngày cưỡng chiếm được Miền Nam, suốt 38 năm dài, chế độ CHXHCNVN các ông triệt để cấm tổ chức ngày lễ kỷ niệm này với những biện pháp khắc nghiệt. Sát hại người rồi muốn bưng bít lịch sử để che giấu tội ác ư? Đây là một vấn đề LẦY THÙNG ÚP VOI, tôi nghĩ trong hàng ngũ lãnh đạo đảng CSVN có nhiều nhân vật lỗi lạc, sao lại chủ trương một sự việc không đúng với biện chứng khách quan.

"Để gi lấy thùng úp voi. Giấu đầu ròi cũng lại lòi đuôi ra".

Sát hại một Đức Giáo Chủ có 7 triệu tín đồ rồi muốn bưng bít lịch sử để che giấu tội ác như thế ấy rõ là một kế sách không thích ứng! Sao không bắt chước Tào Tháo bên tàu thời Tam quốc về vấn đề "CÂN KẾ" thì có lẽ còn dễ che đậy hơn...

Ám hại Đức Huỳnh Giáo Chủ rồi mỗi năm cấm tín đồ tổ chức lễ kỷ niệm là cái nhân tố tạo ra sự thù hận ngày càng sâu đậm, khinh thường công luận, khinh thường NHÂN NGHĨA, NHÂN ĐẠO và CÔNG LÝ.

Vạn vật đều do Tạo Hóa tạo ra, mà con người là vạn vật thượng đẳng (Duy nhân ư vạn vật chi linh). Con người là động vật thượng đẳng. Vì con người có tri giác, có tri giác mà không biết luân thường đạo lý là một điều đáng tiếc, chỉ gây tổn hại cho tiến trình phát triển của xã hội.

Đứng trên nguyên tố tâm lý nào, phong tục nào, luật pháp nào mà đảng CSVN các ông cấm tổ chức lễ kỷ niệm Đức Giáo Chủ Huỳnh Phú Sổ ??? Ngày lễ kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ đầu khác gì ngày lễ Phật Đản... ngày lễ Đức Thích Ca thành đạo... Lễ Giáng Sinh... Lễ kỷ niệm Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc.

Tại sao các tôn giáo này được tự do tổ chức những ngày lễ ấy, còn PGHH thì cấm đoán? Con tổ chức lễ kỷ niệm cha, đệ tử tổ chức lễ kỷ niệm Thầy... là một phong tục truyền thống thiêng liêng ngàn đời của nhân gian, chứ không chỉ ở VN... Tôi nghĩ quý ông là người có kiến thức phải biết rõ điều này.

"Cả vú lấp miệng em, cả hèm lấp miệng hũ" không phải là hành động của người chánh chơn quân tử, không phải là hành động của giới lãnh đạo sáng suốt công minh... Tôi

mong các ông nên hiểu nhân tố khách quan này.

Muốn tiêu diệt PGHH, các ông nên nhớ rằng PGHH là một bộ phận của dân tộc. Diệt được PGHH như là đã chặt đứt một ngón tay. Các ông hãy xòe 2 bàn tay giờ lên, một bàn tay 4 ngón và một bàn tay 5 ngón, bàn tay nào đẹp hơn?

“Đoàn kết, đoàn kết, đại đoàn kết. Thành công, thành công, đại thành công” là câu kinh gối đầu nằm của quý ông: “Sống theo tư tưởng Hồ Chí Minh”. Quá trình chính sách của đảng CSVN quý ông đối với PGHH từ bấy lâu nay có đúng với tư tưởng Hồ Chí Minh không? Lịch sử đã chứng minh quá rõ. Như vậy, đảng CSVN quý ông phản bội Chủ tịch Hồ Chí Minh? Hay là những lời nói của Chủ tịch Hồ Chí Minh là để quảng cáo?

Nếu phải nói những gì muốn nói về chính sách sai lầm của đảng CSVN đối với PGHH, chúng tôi dù có viết đến 100 trang giấy dài cũng chưa nói hết.

Nhân danh Giáo hội PGHH Thuận tú, tôi trân trọng thông báo với quý ông rằng: Giáo hội PGHH Thuận tú quyết tâm tổ chức ngày Đại lễ kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ vắng mặt năm thứ 67 vào ngày 25-2 năm Giáp Ngọ nhằm 25-3-2014 tại cơ sở tạm thời: Nhà ông Nguyễn Văn Vinh, số 393, Tổ 10, ấp Long Hòa, xã Long Giang, huyện Chợ Mới (An Giang) dù phải trả mọi giá, dù phải xương rơi máu đổ, dù phải tội tù... vì PGHH chúng tôi đã bị đảng CS quý ông dồn đến tận chân tường, chỉ còn lấy cái chết để đòi tự do... chết để đòi quý ông trả lại sự công bằng. THÀ CHẾT VINH HƠN SỐNG NHỰC

Vấn đề rạn vỡ giữa PGHH và đảng CSVN không phải là một vấn đề nan giải vì đây là một vấn đề do đảng CSVN quý ông đơn phương hành động. Nếu muốn giải quyết êm đẹp, chỉ cần quý ông chấm dứt những hành động khác nghiệt đối với PGHH. Thế thôi!

Là một công dân già, 95 tuổi, vô tài kém đức, nhưng tôi cũng cảm thấy có bổn phận phải bảo toàn sự sáng ngời của lịch sử dân tộc, xóa dần những đốm đen trong lịch sử, hoặc cố ý hoặc vô tình làm lu mờ. Sự rạn nứt giữa PGHH và đảng CSVN là những đốm đen điển hình đó.

Cho nên với những dòng chữ có phần dài dòng này là tôi muốn trút hết những gì phần uất trong lòng chúng tôi để quý ông là cấp lãnh đạo đất nước hiện thời xét biết cụ thể mà tùy nghi giải quyết cho chúng tôi được êm ả tổ chức ngày kỷ niệm Đức Huỳnh Giáo Chủ.

Trong trường hợp quý ông vẫn dùng những biện pháp khủng bố, ngăn trở việc tổ chức ngày lễ này như 38 năm đã qua thì dù cuộc ngăn trở có khắc nghiệt đến mức độ nào chăng nữa, chúng tôi cũng vẫn quyết tâm tổ chức theo hình thức: NGÀY ĐẠI LỄ KỶ NIỆM ĐỨC HUỖNH GIÁO CHỦ BỊ VMCS ÁM HẠI... với biểu ngữ phản đối quyết liệt, với Thông điệp phản đối tối hậu gởi đi khắp nơi, đưa lên mạng tin tức toàn cầu, gởi cho Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc... Tóm lại chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể làm được, kể cả những cuộc tuyệt thực, tự thiêu để cho toàn thế giới thấy được chính sách bạo tàn, vô nhân đạo và chà đạp nhân quyền tại VN mà chính CHXHCNVN quý ông hiện nay là thành viên Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc.

Trường hợp này nhà nước quý ông làm sao tránh khỏi danh nhơ tiếng xấu với thế giới văn minh, với nhân loại đang tiến mạnh đến TỰ DO, DÂN CHỦ? Và nước VN dưới chế độ CHXHCNVN sẽ ra sao trên con đường bang giao quốc tế ? ? ?

Xin đừng vì mặc cảm, hãy phát huy nhân nghĩa. Tiếng tốt đồn xa, tiếng xấu đồn 3 ngày đường. Thù oan mặc kết lộ phùng hiểm xứ nan hồi tị.

Chúng tôi rất mong quý ông không nỡ làm cho 7 triệu tín đồ PGHH và tôi thất vọng phải làm tất cả những gì mà chính chúng tôi không muốn làm.

Trân trọng,
LÊ QUANG LIÊM

sợ của chế độ CSVN cho rằng “chính trị và đảng phái là xấu”.

Để bỏ đi thành kiến về chính trị và có một thái độ tích cực đối với vận mệnh của đất nước đang bị một guồng máy chính trị sai lầm làm ruồng nát, bài viết này muốn chia sẻ một số ý niệm cập nhật về chính trị của thế giới ngày nay và ý thức cần có để đương đầu cũng như xóa bỏ nền móng “chính trị của sự sợ hãi”.

Chính trị là gì?

Theo các chuyên gia về chính trị học, có nhiều cách hiểu hay định nghĩa về chính trị khác nhau. Các khái niệm đúc kết từ nhiều khuynh hướng, cả nghĩa hẹp và rộng bao gồm:

1- Chính trị là một nghệ thuật và khoa học về phép cai trị, cách phân phối tài nguyên và trách nhiệm, cũng như cách tổ chức và điều hành một quốc gia.

2- Chính trị là một nghệ thuật và khoa học xử thế để tạo ảnh hưởng và thực hiện ý tưởng hay ước muốn của mình.

Thí dụ trong một tổ chức xã hội, kinh tế, tôn giáo... con người vận dụng khả năng của mình nhằm đạt tới một điều gì đó (như tầm ảnh hưởng, sự kính trọng, tiền bạc, quyền lực, không gian hay nơi chốn, vị trí, quan điểm, thành viên v.v...) thì đều là các hoạt động mang tính chính trị. Đặc biệt, con người không thể làm việc này một mình nên phải liên kết/kết đoàn với những người chung một mục tiêu để hành động.

Nhu cầu “kết đoàn”, tạo “liên minh”

SỢ HÃI CHÍNH TRỊ VÀ CHÍNH TRỊ CỦA SỰ SỢ HÃI

Trần Diệu Chân 22-02-2014

Trong những thập niên vừa qua, vòng luẩn quẩn tạo nên nỗi đau triền miên chưa dứt của dân tộc chúng ta chính là “sự sợ hãi chính trị” và “nền chính trị tạo sự sợ hãi” khiến người dân không dám vùng lên đòi lại quyền sống đã bị tước đoạt của chính mình.

Bên cạnh chính sách đàn áp và kết tội “phản động” của chế độ Cộng sản Việt Nam (CSVN) đối với các nhà hoạt động yêu nước khiến nhiều người Việt trong nước đâm “sợ chính trị”, còn có những nguyên nhân khác mà đồng bào chúng ta, ngay cả người Việt ở hải ngoại, cũng mang mặc cảm/thành kiến rất tiêu cực này, đó là vì:

1- Chưa thấu rõ ý nghĩa của chính trị, đặc biệt là cụm từ “làm chính trị”.

2- Kinh nghiệm đau thương đã đưa đến những thành kiến lệch lạc về chính trị.

3- Bị đầu độc do chính sách nhồi

hay “phe phái” đã được nhà nghiên cứu động vật của Hòa Lan cũng là một thành viên của Viện Hàn lâm Khoa học Hoa Kỳ, Tiến sĩ Frans De Waal, tác giả cuốn sách nổi tiếng “Chimpanzee Politics and Our Inner Ape” (Chính trị của loài vượn và con người hoang sơ trong chúng ta), đã kết luận là **sinh hoạt xã hội** của loài vượn cũng mang tính “chính trị”.

Khuynh hướng “kết đoàn/liên minh” (forming coalition) đã khiến con người trở thành những “động vật chính trị bẩm sinh” (natural political animals).

Chúng ta để ý ngay từ các em nhỏ trong gia đình hay lớp học, giữa 3 em là thường đã có 2 phe; tùy việc các em đang nhắm đến là gì mà một bé đang thuộc phe này có thể đổi sang phe khác. Nếu một em cảm thấy bị lẻ loi, sẽ có thể đi tìm sự hỗ trợ/đồng thuận từ một người bạn khác hay từ

bổ mẹ.

Do đó, chính trị hiểu theo nghĩa rộng, bàng bạc trong mọi lãnh vực hoạt động của con người cùng đi tìm một mục tiêu và giá trị chung. Trong tương quan này, dù kết hợp với người khác để thực hiện mục tiêu của mình hay để vô hiệu hóa sự cản trở của người khác thì đều là những hoạt động mang tính chính trị.

Trong một quốc gia chưa có cơ hội sinh hoạt chính trị rộng mở với một nền dân chủ đích thực như Việt Nam, cách hiểu chính trị theo định nghĩa 2 ít được biết đến. Do đó mà thường có những ngộ nhận về việc tham gia các sinh hoạt mang tính chính trị là “**làm chính trị**” (hay “tham chính”).

Thành kiến: Làm chính trị là xấu

Vì là nạn nhân của các hệ thống chính trị độc tài, thực dân, Cộng sản... và phải kinh qua các cuộc chiến khốc liệt gắn liền với các thể chế chính trị, nên người Việt Nam có thành kiến với “**làm chính trị**” mà quên mất những điều căn bản sau đây:

1- Như tất cả mọi sinh hoạt trong đời sống, không có chính trị xấu mà chỉ có người xấu làm chính trị. Tuy làm chính trị là phải có sự thắng thua trên chính trường, nhưng nếu người làm chính trị không dùng những thủ đoạn xấu để tranh giành ảnh hưởng hay quyền lực thì sự cạnh tranh đó lành mạnh không khác gì mọi nỗ lực ganh đua khác trong cuộc sống như thi tuyển vào một hãng xưởng, trường học, các tiệm ăn cố gắng nấu ngon, giá rẻ để cầu khách... Ganh đua không có nghĩa là tiêu diệt, trừ khử nhau. Trong xã hội văn minh của loài người hiện nay, ganh đua là làm tốt hết sức mình để tạo ảnh hưởng, là đi tìm sự đồng thuận bằng thuyết phục chứ không bằng ép buộc hay bạo lực.

2- Với định nghĩa 1, chúng ta thấy “**làm chính trị**” là điều cần thiết để đem lại ổn định và phát triển cho xã hội hay quốc gia nếu người tham chính có tâm tốt và cùng xây dựng một hệ thống chính trị tốt đẹp để phục vụ người dân. Thử tưởng tượng một xã hội không có ai ra tham chính, tất nhiên guồng máy điều hành quốc gia sẽ không có, và xã hội đó sẽ như thế nào? ai bảo ai nghe? Do đó, xã hội phải biết mang ơn và khuyến khích người ra tham chính, thay vì có thái độ chê bai/xả lánh/bài bác người có lòng muốn phục vụ xã hội qua guồng máy chính quyền.

Nếu chúng ta coi rẻ/khinh miệt hoặc sợ chính trị mà không tham chính hoặc góp phần xây dựng một hệ thống chính trị lành mạnh, tức là

chúng ta đã mặc nhiên để cho người khác định đoạt vận mệnh của chính mình vì hệ thống chính trị của một quốc gia bao trùm lên mọi lãnh vực của đời sống. Các hệ quả tốt, xấu trong một xã hội thường là do hệ thống chính trị của xã hội đó đem lại. Người tốt không can dự vào guồng máy chính trị tức là để cho kẻ xấu có cơ hội thao túng, hoành hành. Ngược lại, tham gia để xây dựng một guồng máy chính trị tốt, phục vụ cho con người chính là việc làm từ thiện mà trái tim nhân ái của con người luôn hướng tới.

Người có lòng tốt nhưng sợ hãi chữ chính trị và chỉ muốn làm việc từ thiện (như cứu giúp người nghèo) tức không nhìn ra cái gốc của vấn đề là guồng máy chính trị lạc hậu, tham ô, tàn bạo sản sinh ra muôn vàn những vấn nạn và khổ đau triền miên cho xã hội. Việc từ thiện này rất đáng quý nhưng có nghĩa là sẽ phải suốt đời chạy theo “**băng bó các vết thương xã hội**” không ngừng “**chảy máu**” đó. Diệt trừ cái gốc độc tài chính là việc làm **Từ thiện** thích đáng và lớn lao nhất cho đất nước chúng ta ngày hôm nay.

3- “**Làm chính trị**” hay không, công dân một nước đều phải có bốn phận chính trị (bỏ phiếu, tôn trọng luật pháp...), có quan điểm chính trị (hỗ trợ dân chủ, chống độc tài, Cộng sản, tham nhũng, ghét cái ác, ủng hộ cái thiện...), hoạt động chính trị (lên tiếng, biểu tình hay tham gia các buổi hội thảo ủng hộ nhân quyền, chống quân xâm lược...)

Chính trị nằm trong mọi sinh hoạt của đời sống

Theo định nghĩa 2, một nhà hoạt động, tin tưởng vào một điều gì là đúng, là tốt đẹp và muốn thực hiện điều đó; trước hết họ phải đi tìm đồng minh, tức những người cùng chia sẻ một suy nghĩ/lý tưởng nào đó; hoặc đi tìm những người khác ý kiến rời thuyết phục họ đồng thuận với mình. Với định nghĩa này, chính trị nằm trong mọi lãnh vực và sinh hoạt của đời sống. Trong khynch hướng tự nhiên “**đi tìm đồng minh và kết đoàn**” này của nhân loại, người có niềm tin mãnh liệt còn chủ động đi thuyết phục cả những người trong một tổ chức khác tham gia tổ chức, tôn giáo hay đảng phái của mình. Sự cạnh tranh này không có nghĩa là xấu nếu nó được thực hiện một cách trong sáng, đó là:

1- Không cưỡng bách; không dùng bạo lực hay sự đe dọa; làm trong tinh thần tương kính đối tượng, tôn trọng sự chọn lựa của người khác.

2- Không “**nói xấu**” hay tấn công một cách phi nghĩa; tức là vạch ra những hay dở trên tinh thần xây dựng và dựa vào sự thật – không bịa đặt, không phóng đại tô màu để làm sai sự thật.

Chính sách đe dọa và bạo lực đối với các hoạt động chính trị tại Việt Nam

Làm sao khắc phục và chiến thắng?

Mục tiêu của chế độ CSVN là duy trì quyền lực độc tôn cho nên cấm đoán mọi phản biện, mọi sinh hoạt đảng phái và ngăn cản sự thành hình của mọi tổ chức nằm ngoài luồng kiểm soát của chế độ. Song song, họ còn đưa người vào len lỏi, thao túng các tổ chức kể cả tôn giáo, và buộc tội “**chính trị**” cho tất cả mọi hoạt động quy tụ quần chúng. Chính sách dùng bạo lực, gieo nghi ngờ và cấy sợ hãi trong quần chúng đã phần nào tạo thêm những phản ứng tiêu cực về các hoạt động hay hành xử chính trị.

Chính sách này cũng được áp dụng tại các nước cộng sản và độc tài ở khắp nơi trên thế giới chứ không chỉ riêng gì tại VN. Vậy chúng ta giải thích ra sao khi, với dòng lịch sử hào hùng của dân tộc, mà VN lại là một trong 4 quốc gia Cộng sản duy nhất còn sót lại trên thế giới? và tại sao 3 trong 4 quốc gia Cộng sản còn sót lại đều là Á Đông (Trung Quốc, Bắc Triều Tiên và Việt Nam)?

Phải chăng vì người dân ba quốc gia Á Đông bất hạnh này có chung 2 nhược điểm là (1) Mặc cảm ghét/sợ chính trị vì thiếu hiểu biết về chính trị, do đó thiếu ý thức về chính trị, và (2) Thiếu chủ động vì quá “**tôn trọng tôn ti trật tự**” dù đây là một trật tự phi lý khi chủ nhân của đất nước bị chính những kẻ “**công bộc**” bóc lột, trấn áp bằng thứ “**thảm quyền tuyệt đối**” tự phong.

Nếu quả đúng như vậy, thì việc từng công dân Việt Nam **chủ động** nắm lấy vận mệnh của chính mình - không thờ ơ, thụ động chờ đợi hay giao khoán cho người khác làm hộ; Và **vượt qua mặc cảm chính trị** để tham dự vào mọi sinh hoạt đưa đến sức mạnh chuyển hóa chung cho tình trạng chính trị lạc hậu của đất nước, chính là đập vỡ thành trì của bạo lực và đem lại vận hội mới cho dân tộc.

Xã hội Dân sự là chìa khóa giúp vượt qua sợ hãi

Sự xuất hiện gần đây của những đoàn thể như hội Bảo vệ dân oan, hội Bầu bí tương thân, hội Phụ nữ nhân quyền, hội Anh em dân chủ, hội Cựu tù nhân lương tâm... cho thấy là phương tiện truyền thông hiện đại đã giúp con người vượt qua những trở

A *Hãy biết quyền của mình (4):* **an ninh quốc gia chống lại Nhân quyền** **—Phạm Đoan Trang 27-02-2014—**

ngại không gian và cảm đoán để tìm đến nhau, giúp nhau vượt qua sự sợ hãi, gia tăng ý thức về chính trị, và cùng bắt tay thực hiện những điều muốn làm mà không còn chờ đợi sự cho phép từ chế độ CSVN. Khi người dân tự ý thức kết đoàn để giúp nhau thăng tiến thì đó là khởi điểm của sự phát triển xã hội dân sự.

Xã hội dân sự (XHDS) khởi đi từ nhu cầu "kết hợp" tự nhiên của con người trong phản ứng sinh tồn và cạnh tranh (lành mạnh) để thăng tiến; do đó, không thể nói là XHDS "phi chính trị", nhất là trong hoàn cảnh độc tài chính trị trên đất nước ta ngày hôm nay.

Sinh hoạt XHDS giúp người dân tự chủ hơn, mạnh dạn hơn để tỏa rộng thành một phong trào chuyển quyền lực từ thiểu số độc quyền sang đại khối dân tộc.

Khi nằm ngoài sự chi phối của nhà nước độc tài, những đoàn thể xã hội dân sự không chỉ đại diện cho tiếng nói độc lập của người dân mà còn là nơi đưa ra những yêu sách để đòi hỏi nhà cầm quyền phải giải quyết theo nguyên vọng tập thể. Và khi có nhiều yêu sách của tập thể, các xã hội dân sự sẽ biến thành nơi giám sát các hoạt động của chính quyền và trở thành nền tảng của đa nguyên về chính trị.

Qua những phân tích nói trên, chúng ta thấy rằng sự **sợ hãi chính trị** không chỉ làm hại cho quyền tự do lập nhóm, lập hội của mỗi công dân mà còn giúp cho giềng mối **cai trị bằng sự sợ hãi** tiếp tục ngự trị trên đất nước. Hãy cùng tháo gỡ vòng kim cô của "sự sợ hãi" trên đầu dân tộc bằng cách **xóa bỏ thành kiến về chính trị** và hăng hái tham gia mọi sinh hoạt đấu tranh để đem lại những thay đổi rất rạo rích cho Việt Nam.

Nguồn tham khảo:

1- Johnson, Eric Michael. "Frans de Waal on Political Apes, Science Communication, and Building a Cooperative Society" <http://blogs.scientificamerican.com/primate-diaries/2011/07/11/frans-de-waal/2-> . Kinsey, Todd. "All of Life is Politics". <http://toddkinsey.com/blog/2012/01/18/all-of-life-is-politics/>. 3- Hanley, James. "What Is Politics?" <http://ordinary-gentlemen.com/blog/2010/12/21/what-is-politics>. 4- Heywood, Andrew. "What is politics?" andrewheywood.co.uk/documents/What%20is%20politics.doc. 5- Modebadze, Valeri. "The term politics reconsidered in the light of recent developments" (2010) <http://www.econstor.eu/bitstream/10419/54647/1/644242132.pdf>

Không riêng gì VN, ở tất cả các quốc gia trên thế giới, an ninh quốc gia luôn là một lý do cực kỳ xác đáng để nhà nước can thiệp và hạn chế quyền tự do của người dân. Điểm khác biệt là mức độ nhà nước lợi dụng vấn đề "an ninh quốc gia" để giới hạn quyền của dân chúng và trấn áp những người dám đối đầu với chính quyền (hay là những người bất đồng chính kiến). Chính quyền càng độc tài thì càng sử dụng ngôn ngữ "an ninh quốc gia" này một cách tùy tiện, vô tội vạ hơn.

Để minh họa khái niệm "an ninh quốc gia"...

Cuối tháng 1 vừa qua, anh Nguyễn Hồ Nhật Thành, 28 tuổi, lên đường đi Mỹ tham dự một cuộc vận động nhân quyền nhân phiên Kiểm điểm Định kỳ Phổ quát (UPR) của Việt Nam, theo lời mời của một số tổ chức phi chính phủ quốc tế. Chú ý rằng UPR là một cơ chế bảo vệ nhân quyền của Liên Hợp Quốc, được coi như một sáng kiến bởi nó cho phép khối xã hội dân sự của một quốc gia tham gia đánh giá và báo cáo về tình hình nhân quyền của nước mình cho Liên Hợp Quốc.

Visa đã được cấp và vé máy bay đã mua, nhưng anh Thành lại bị an ninh cửa khẩu chặn lại ở sân bay Tân Sơn Nhất với lý do chung chung là "vì an ninh quốc gia..." (có dấu ba chấm).

Sau khi anh Thành có đơn đề nghị làm rõ tại sao anh không được xuất cảnh, Cục Quản lý Xuất nhập cảnh (ở nước ta nó trực thuộc Bộ CA) có thư trả lời vào ngày 21-2, rằng đó là "vì lý do bảo vệ an ninh quốc gia và trật tự an toàn xã hội".

Trước đó bốn tháng, vào ngày 21-10-2013, Tòa án Nhân dân TP. Hà Nội ra quyết định đình chỉ giải quyết một vụ án hành chính sơ thẩm mà người kiện là bà Bùi Thị Minh Hằng, khởi kiện Chủ tịch UBND TP. Hà Nội Nguyễn Thế Thảo vì ông này đã tống bà vào "cơ sở giáo dục" 5 tháng. Tòa án cũng nại lý do nội dung khiếu kiện của bà Bùi Thị

Minh Hằng "có liên quan đến lĩnh vực an ninh".

Trước đó nữa, năm 2009, một số blogger ở Việt Nam (trong đó có người viết bài này) bị bắt giam theo Điều 258 Bộ luật Hình sự (lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm hại lợi ích của Nhà nước). Không rõ quyền tự do dân chủ nào đã bị lợi dụng và mức độ thiệt hại của Nhà nước đến đâu. Còn hành vi mà cơ quan an ninh căn cứ vào đó để khép tội là "in áo chống dục án khai thác bauxite ở Tây Nguyên". Hành vi in áo này được coi là *xâm phạm an ninh quốc gia*, hoặc có lúc lại được gọi là *xâm hại lợi ích Nhà nước*.

Sơ sơ ba trường hợp trên đủ cho ta thấy tính chất thoáng rộng và bao trùm của khái niệm "an ninh quốc gia", "lợi ích Nhà nước" ở VN. Đó chỉ mới là ba trong hàng trăm vụ việc từ trước đến nay, khi cơ quan công quyền sử dụng lý do "an ninh quốc gia" để thực hiện một mục đích gì đấy. Điều kỳ lạ là trong các vụ việc, đương sự chỉ bị xử lý theo các điều luật trong Bộ luật Hình sự, còn chính Luật An ninh Quốc gia của Việt Nam (ban hành năm 2004) thì lại không được đề cập đến.

An ninh quốc gia mâu thuẫn với nhân quyền như thế nào?

Quả thật, an ninh quốc gia có những lúc mâu thuẫn với quyền con người. Một ví dụ cơ bản là mâu thuẫn giữa việc giữ gìn bí mật quốc phòng, bí mật công tác điều tra (chẳng hạn trong hoạt động chống khủng bố) và việc bảo đảm quyền tự do thông tin, quyền được biết của người dân. Rõ ràng, những thông tin về bản đồ hệ thống phòng thủ tên lửa của Hà Nội (nếu có) không phải là cái mà công dân Việt Nam nào cũng được tiếp cận, nhân danh "quyền được biết".

Nhưng trên thực tế, an ninh quốc gia luôn luôn là cái cớ để các nhà nước độc tài xiết chặt quyền tự do của người dân, đàn áp tự do thông tin và báo chí, tiêu diệt tính độc lập của tòa án, phá hoại pháp quyền. Do đó, các chuyên gia luật pháp trên

thế giới đã khuyến cáo: "Khái niệm an ninh quốc gia phải được định nghĩa chính xác trong luật pháp của mỗi quốc gia, theo một cách phù hợp với các nhu cầu của một xã hội dân chủ"; "luật pháp phải rõ ràng, không mơ hồ, định nghĩa cụ thể và chính xác, để ai ai cũng có thể tiếp cận được và hiểu được điều gì bị cấm...".

Luật An ninh Quốc gia của Việt Nam cũng có định nghĩa về an ninh quốc gia, rằng đó là "sự ổn định, phát triển bền vững của chế độ xã hội chủ nghĩa và Nhà nước CHXH CN Việt Nam, sự bất khả xâm phạm độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ của Tổ quốc". Định nghĩa này mơ hồ, không cụ thể (cho nên hoặc là không áp dụng vào đâu được, hoặc là ngược lại, áp dụng vào đâu cũng được, tùy ý thích của lực lượng an ninh). Ngoài ra, có vẻ như nó không phù hợp với các nhu cầu của một xã hội dân chủ, mà chỉ phù hợp với chính quyền trong chế độ xã hội chủ nghĩa.

Có lẽ do vấp phải những "bất cập" đó, cho nên trong các vụ án chính trị, liên quan đến an ninh quốc gia, đương sự lại chỉ bị xử lý do bị kết tội vi phạm các điều khoản trong Bộ luật Hình sự. Một số điều khoản trong Bộ luật Hình sự cũng mơ hồ không kém, ví dụ Điều 258 về "lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm hại lợi ích Nhà nước".

An ninh quốc gia, lợi ích Nhà nước phải chính đáng

Ý thức được rằng khái niệm "an ninh quốc gia", "lợi ích nhà nước" luôn được diễn giải tùy tiện theo ý nhà cầm quyền mà đại diện là cơ quan an ninh, nên các chuyên gia luật pháp quốc tế đã chỉ rõ cả những trường hợp chính quyền nại ra các lý do chẳng liên quan gì đến an ninh quốc gia để trấn áp quyền tự do của người dân. Khi đó thì không còn là an ninh quốc gia, lợi ích nhà nước chính đáng nữa.

"Không phải là chính đáng... nếu bảo vệ chính quyền và/hoặc quan chức khỏi bị phát hiện tham nhũng; nếu che giấu thông tin về tình hình vi phạm nhân quyền, về bất cứ hành vi vi phạm pháp luật nào, hoặc về hoạt động của các cơ

quan nhà nước; nếu củng cố hoặc kéo dài một lợi ích chính trị, củng cố hoặc kéo dài thời gian tại vị của một đảng phái hay ý thức hệ; nếu đàn áp các cuộc biểu tình được tổ chức đúng luật".

Bản Nguyên tắc toàn cầu về an ninh quốc gia và quyền được biết (Nguyên tắc Tshwane), ban hành ngày 12-6-2013 sau quá trình tham vấn hơn 500 chuyên gia luật pháp ở 70 quốc gia trên thế giới, đã xác định rõ như vậy.

Lẽ nào Đảng và Nhà nước huy động lực lượng an ninh vào bảo vệ những cái không chính đáng như vậy sao?

Cũng thật may cho Đảng và Nhà nước là Nguyên tắc Tshwane này chỉ có giá trị tham khảo chứ không ràng buộc về mặt pháp lý.

<http://www.phamdoantrang.com/2014/02/hay-biet-quyen-cua-minh-4-ninh-quoc-gia.html>

UPR VÀ SỰ HÓA THÂN CỦA LIÊN HIỆP QUỐC

Nguyễn Gia Kiểng 20-02-2014

Phải nói thực là cho tới vài năm gần đây tôi ít quan tâm tới Liên Hiệp Quốc, còn Cao ủy Nhân quyền Liên Hiệp Quốc thì tôi chỉ coi như một trò hề. Không phải vì tôi khinh thường Liên Hiệp Quốc, con kiến đâu dám coi thường trái núi. Tôi không quan tâm tới Liên Hiệp Quốc vì một lý do khác xin được trình bày sau:

Trong kỳ họp Kiểm điểm Định kỳ Phổ cập (UPR) thứ 18 về tình trạng nhân quyền tại Genève từ 27-01 đến 07-02-2014 vừa qua, chính quyền Cộng sản Việt Nam đã nhận được **227 khuyến nghị**—ngôn ngữ ngoại giao có nghĩa là khiển trách và đòi hỏi cải thiện— từ 106 quốc gia tham dự. Con số 106 quốc gia quan tâm chứng tỏ một tình trạng đáng lo ngại. Cùng ngày 5-2 một quốc gia khác, Cộng hòa Dominican, cũng được rà soát tình trạng nhân quyền cùng với Việt Nam và chỉ có 46 quốc gia thấy cần phải có mặt. Các quốc gia chỉ tham gia nếu thấy có vấn đề. Trong đợt kiểm điểm thứ hai này, chỉ có những chế độ anh em của Hà Nội

lôi kéo được trên 100 quốc gia tham dự: Trung Quốc 137, Cuba 133, Nga 102. Con số 227 khuyến nghị càng có ý nghĩa lớn hơn. Nó cho thấy dưới mắt Thế giới chính quyền Cộng sản Việt Nam đã vi phạm quyền con người trên rất nhiều điểm, nó cũng chứng tỏ tình trạng nhân quyền tại Việt Nam đã tồi tệ hơn thay vì được cải thiện từ đợt kiểm điểm trước, bởi vì năm 2009 Việt Nam "chỉ" nhận được 123 khuyến nghị. Nhưng không phải chỉ có thế, các khuyến nghị đều rất nghiêm trọng chứ không phải như những khuyến nghị đối với các nước khác: hôn nhân đồng tính, tự do phá thai, sai biệt nam nữ v.v... Chính quyền CSVN bị tố giác là đã đàn áp nhân quyền ngay bằng luật pháp với những điều khoản như các điều 79, 88 và 258 của bộ luật hình sự và nhiều nghị định khác, đã giam cầm thô bạo nhiều tù nhân lương tâm chỉ có tội nói lên một cách ôn

hòa quan điểm của mình.

Và Hà Nội đã phản ứng ra sao? Không đợi đến tháng 6-2014, hạn kỳ để trả lời và phản bác nếu muốn, chính quyền Việt Nam ngay từ bây giờ đã cho biết là sẽ chấp nhận hầu hết các khuyến nghị. Đây là một chọn lựa khôn ngoan bởi vì những vi phạm đã quá rõ ràng. Thí dụ như những bản án quá sức thô bạo đối với Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Xuân Nghĩa, Điếu Cày, Trần Huỳnh Duy Thức, Tạ Phong Tần, Vi Đức Hồi, Đinh Đăng Định, Đỗ Thị Minh Hạnh... để chỉ kể một vài trong số hàng trăm trường hợp. Tranh luận chỉ làm xấu mặt thêm cho Hà Nội. Tuy vậy có nhiều triển vọng là sự khôn ngoan của Hà Nội chỉ là một tránh né tranh luận để được yên thân rồi vẫn cứ tiếp tục phớt lờ và vi phạm, như họ đã từng làm sau đợt kiểm điểm kỳ I năm 2009. Cảm tưởng này càng được tăng cường khi đọc bài phát biểu của thứ trưởng ngoại giao Hà Kim Ngọc, trưởng phái đoàn Việt Nam tại phiên họp UPR ngày 5-2. Đó là một bài phát

biểu từ tôn, không khiêu khích kiêu "dân chủ xã hội chủ nghĩa hay hơn gấp một triệu lần dân chủ tư bản" như bà Nguyễn Thị Doan, cũng không phản bác những khuyến nghị mà còn nhìn nhận những thiếu sót. Nhưng vẫn che đậy và dối trá. Ông Ngọc khoe khoang Việt Nam có tới gần một nghìn tờ báo đủ loại cho 90 triệu dân - một số lượng báo tương đương với số báo phát hành tại một thành phố trung bình tại các nước dân chủ - mà quên nói rằng tất cả đều là báo nhà nước. Ông khoe rằng từ năm 2009, khi Việt Nam tham dự khóa họp UPR đợt I, Việt Nam đã ban hành hoặc sửa đổi 25 đạo luật mà quên nói thêm là tất cả đều nhắm mục đích giới hạn hơn nữa các quyền tự do vốn đã rất hạn hẹp. Trong số này ông kể cả bộ luật hình sự, dù các điều 79, 88 và 258 không những vẫn còn được giữ nguyên mà còn được tận dụng hơn để giáng hàng nghìn năm tù cho hàng trăm người dân chủ ôn hòa. Ông cũng lờ đi sự kiện là các án tù đã khắc nghiệt hơn hẳn; những tội danh trước đây bị xử 2 hoặc 3 năm tù sau năm 2009 có thể bị xử nặng gấp hai hoặc ba lần, thậm chí bốn lần (Trần Huỳnh Duy Thức 16 năm, Điều Cày 12 năm, Tạ Phong Tần 10 năm, Nguyễn Văn Lý 8 năm, Nguyễn Hoàng Quốc Hùng 9 năm, nữ sinh Đỗ Thị Minh Hạnh 7 năm). Nhưng sự khôn ngoan chiến thuật đó lần này sẽ chỉ là một sự đại dột. Hà Nội sẽ làm to nếu nghĩ rằng vẫn có thể nói thế nào cũng được như trước đây, bởi vì thế giới biết, và biết rõ, những gì xảy ra tại Việt Nam. Chúng ta đang sống trong thời đại truyền thông. Lần này chính quyền Cộng sản sẽ còn làm to hơn nữa bởi vì Thế giới đã thay đổi và chính bản chất của Liên Hiệp Quốc cũng đang thay đổi. Những người dân chủ Việt Nam cũng sẽ làm nếu thất vọng vì Liên Hiệp Quốc đã không lên án và trừng phạt Việt Nam vì những vi phạm.

Đừng ngộ nhận bản chất của Liên Hiệp Quốc.

Liên Hiệp Quốc ra đời sau thế chiến II để thay thế cho Hội Quốc Liên (League of Nations, Societé des Nations) và để đứng lập lại kinh

nghiệm của Hội Quốc Liên. Kinh nghiệm đó là một đối thoại giả dối vẫn còn hơn không có đối thoại, một hòa bình tồi tệ vẫn hơn chiến tranh. Năm 1933 những cáo buộc và đòi hỏi cứng rắn đã khiến các chế độ quốc xã Đức, phát xít Ý và quân phiệt Nhật rút khỏi Hội Quốc Liên, và Thế Chiến II đã xảy ra. Liên Hiệp Quốc được thành lập năm 1945 ngay sau Thế Chiến II với sứ mạng là để chiến tranh lạnh không biến thành chiến tranh nóng, nghĩa là thế chiến thứ III. Cho đến nay nó không phải là nơi để lên án và trừng phạt. Nó là một diễn đàn để thảo luận và thỏa hiệp. Nó tránh sự gay gắt và tìm mọi cách để giảm nhiệt. Nó dung túng cả ngôn ngữ lưỡi gươm nếu cần. Niềm tin căn bản của nó là, một mặt, nếu không có chiến tranh, thể chế dân chủ sẽ dần dần xác nhận bằng thành quả sự đúng đắn của nó trong khi các chế độ độc tài sẽ để lộ bộ mặt thật gớm ghiếc và, mặt khác, những gì đúng càng được nhắc lại nhiều lần thì càng thêm sức thuyết phục trong khi những gì sai trái càng được lặp lại càng thêm trợ trớn. Và Liên Hiệp Quốc đã làm tròn sứ mệnh của nó, phong trào Cộng sản đã sụp đổ mà không xảy ra thế chiến. Để làm tròn sứ mạng trọng đại này Liên Hiệp Quốc đã phải hy sinh nhiều nguyên tắc và bỏ qua nhiều vấn đề, đồng thời cũng đã phải chấp nhận nhiều nghịch lý cay đắng. Người ta còn nhớ hình ảnh Khruchev tháo giày đập bàn và la hét giữa đại hội đồng, Castro chiếm diễn đàn suốt tám giờ để lên án đế quốc Mỹ và chủ nghĩa tư bản, các chế độ hung bạo thao túng Cao ủy Nhân quyền và UNESCO v.v... Liên Hiệp Quốc không phải là nơi để trừng phạt những chế độ chà đạp nhân quyền và công pháp quốc tế. Sứ mạng gần như duy nhất của nó là để tránh cho thế giới khỏi lâm vào thế chiến. Chính vì thế mà tôi không quan tâm tới Liên Hiệp Quốc, nó không có chức năng để giải quyết những vấn đề đau nhức trong đất nước hoạn nạn của tôi. Còn cái Cao ủy Nhân quyền Liên Hiệp Quốc thì quả thật chỉ là một trò hề, dù là một trò hề thô bỉ nhưng bắt buộc, một cái giá phải trả để thế

giới không bùng cháy.

Sự trừng phạt của Liên Hiệp Quốc thực ra cũng có, nhưng không phải như những người châu chực ở văn phòng Cao ủy Nhân quyền nghĩ. Nó phơi bày bản chất bạo ngược của những chế độ độc tài để dư luận thế giới đánh giá và mỗi quốc gia tự rút ra kết luận cho mình trong chính sách đối ngoại. Và dần dần sự trừng phạt này ngày càng có thực chất bởi vì thế giới đã thay đổi và sứ mạng của Liên Hiệp Quốc cũng phải thay đổi theo.

Hai cột mốc cần được lưu ý trong tiến trình hóa thân của Liên Hiệp Quốc.

Cột mốc thứ nhất là khi bức tường Berlin sụp đổ, cuối năm 1989. Phong trào Cộng sản thế giới đã tan rã và nguy cơ thế chiến không còn. Sứ mạng của Liên Hiệp Quốc đã đạt được và nó cần một sứ mạng mới để có lý do tiếp tục tồn tại. Sứ mạng ấy khó có thể chỉ là tăng cường hợp tác giữa các quốc gia bởi vì đó đã là vai trò của nhiều kết hợp khu vực. Cũng khó có thể chỉ là gửi những đoàn Peacekeeper (Giữ gìn hòa bình) tới các vùng lâm vào tình trạng hỗn loạn vì đó chủ yếu tùy thuộc các nước giàu mạnh. Như vậy sứ mạng chính của Liên Hiệp Quốc từ nay chỉ có thể là để bảo vệ các giá trị phổ cập từ lâu đã được đưa vào Hiến chương nhưng vẫn chưa được thể hiện: dân chủ, nhân quyền và công pháp quốc tế. Sau nhiều năm dò dẫm, năm 2006 Hội đồng Nhân quyền ra đời để thay thế cho Cao ủy Nhân quyền đã quá bị tai tiếng, đánh dấu một chuyển hướng quan trọng của Liên Hiệp Quốc. Năm sau cơ chế Kiểm điểm Định kỳ Toàn cầu (UPR) về nhân quyền được thành lập, theo đó mọi quốc gia đều bị kiểm điểm về tình trạng thực hiện nhân quyền khoảng 5 năm một lần. UPR có quyền đề nghị những biện pháp chế tài với những chính quyền ngoan cố không tuân thủ những khuyến nghị. Liên Hiệp Quốc như vậy đã có chức năng trọng tài và chế tài trên nguyên tắc. Trên nguyên tắc thôi chứ chưa được thể hiện trên thực tế bởi vì tất cả mọi quốc gia đều phải qua thủ tục rà soát định kỳ chứ

không riêng gì những nước bị đánh giá là độc tài, và Hội đồng Nhân quyền cũng rất tránh nói tới trừng phạt. Có thể ví UPR như một cái thòng lọng; muốn thuyết phục các chế độ độc tài quàng chiếc thòng lọng đó vào cổ mà chỉ dùng "áp lực mềm" người phải ta làm như đó chỉ là một trò chơi, mọi người đều quàng cả. Điều khác biệt là ở chỗ cái thòng lọng đó sẽ chỉ dần dần thắt lại quanh cổ những chế độ độc tài.

Cột mốc quan trọng thứ hai là năm 2011 với sự khởi động của một làn sóng dân chủ mới -làn sóng dân chủ thứ tư trong lịch sử thế giới- bắt đầu bằng Mùa xuân Ả Rập. Hàng loạt các chế độ độc tài sụp đổ hoặc tự chuyển hóa về dân chủ. Làn sóng dân chủ này vẫn còn đang tiếp tục, nhưng ngay từ bây giờ so sánh lực lượng đã quá rõ ràng. Các nước độc tài đều tụt hậu, sức mạnh quân sự quá thua sút so với khối các nước dân chủ và trọng lượng kinh tế gộp chưa bằng 15% kinh tế Thế giới. Các nước dân chủ không cần và cũng không sợ các chế độ độc tài nữa. Từ nay Liên Hiệp Quốc có thể hành động một cách quả quyết hơn. **Nó đang hoàn tất tiến trình hóa thân từ một diễn đàn thành một tòa án, từ sứ mạng tránh thể chiến sang sứ mạng áp đặt trật tự dân chủ. Sự trừng phạt có thể bắt đầu.**

Thực ra sự trừng phạt đã bắt đầu, dù vẫn là một cách gián tiếp. Chính chế độ CSVN đã bị chệ tài ngay cả nếu họ không nhận ra được. Hãy so sánh con số đầu tư nước ngoài vào Việt Nam trước năm 2009 và bây giờ. Trong hai năm 2007 và 2008, sau khi Việt Nam gia nhập WTO, khối lượng đầu tư nước ngoài vào Việt Nam đã lớn hơn hẳn các nước trong vùng. Hiện nay nó hầu như không còn gì, trừ những công trình đã xúc tiến khá xa và không thể bỏ ngang. Cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu không phải là nguyên nhân duy nhất. Nhận thức mới của thế giới là độc tài và tham nhũng đi đôi với nhau, nhân quyền là đảm bảo cho một sinh hoạt kinh tế lương thiện. Các chế độ độc tài còn lại đang sống những ngày cuối cùng

khó khăn. Từ nay chúng còn thêm một khó khăn mới, chúng sẽ không yên thân với Liên Hiệp Quốc. Chế độ Cộng sản Việt Nam sẽ phạm một sai lầm lớn, có thể là sai lầm cuối cùng và rất bi thảm, nếu nghĩ rằng họ vẫn còn có thể tiếp tục khá lâu như hiện nay. Hơn lúc nào hết họ cần có đủ sáng suốt để thay đổi, để làm tác nhân thay vì nạn nhân của cuộc chuyển hóa nhất định phải

tới, đang tới và đang gia tốc. Và nếu Đảng Cộng sản Việt Nam không có nổi sự sáng suốt đó thì chính những người Cộng sản phải đủ khôn ngoan và trách nhiệm để rời bỏ nhanh chóng một con tàu đang chìm và đang đe dọa làm chết đuối cả một dân tộc cùng với nó. Vì đất nước và vì chính họ.

(Nguyễn Gia Kiểng, 02/2014-
eThongLuan)

35 NĂM! HÃY NHẢY MÚA ẶN MỪNG...

(Ứng tác ngay trên máy vi tính khi xem đoạn video cảnh công an bày đặt khiêu vũ trước tượng đài vua Lý Thái Tổ để át đi hình ảnh người biểu tình dâng hoa kỷ niệm ngày 60 vạn quân Trung Quốc tấn công dọc biên giới Việt Trung 35 năm trước làm sáu vạn chiến sĩ đồng bào ta hi sinh: đốt sạch, phá sạch, giết sạch làng mạc đô thị dọc biên giới Việt Trung)

Ngày 17-2-1979 tại biên giới Việt Trung

60 vạn Hoa quân nhập Việt

Ngày 16-2-2014 trước tượng đài vua Lý Thái Tổ – Hồ Gươm

Hàng trăm cặp đôi khiêu vũ Ặn mừng

Mừng sáu vạn chiến sĩ đồng bào Việt Nam ngã xuống

Mừng tinh hữu nghị Việt – Trung

35 năm xây bằng núi xương sông máu

Trước tượng đài vua Lý rưng rưng

Các đồng chí hãy múa hát tung bừng

Hãy quên đi sáu vạn người chiến đấu

Sáu vạn người bị giết bởi Trung Hoa

Không cần bắt kẻ dâng hoa kỷ niệm

Hỡi loa phờng mở hết cỡ lời ca

Mười bảy tháng hai sẽ là ngày QUỐC VŨ

Ngày toàn đảng toàn dân hoa hĩ xuống đường

Hãy hát to át kẻ hô đã đảo

Việt Nam Trung Hoa máu liền máu xương liền xương

Hãy vào đây cả côn đồ cướp giạt

Cùng công an thường phục múa thân thương

Vòng luân vũ dâng thiên triều khúc hát

Mừng anh em mở hội suốt biên cương

Nếu tượng vua Lý có hùa theo đám biểu tình rơi lệ

Thì thưa đá đây xin thưa bég vua đi

Mừng đồng chí lưỡi bò đang liếm bé

Mười sáu chữ vàng xóa lịch sử hê chi

Không kỷ niệm, chớ xót thương gì hết

Sáu vạn người đã chết có là bao

Hãy khiêu vũ mừng Hoa quân nhập Việt

Ba mươi năm, nào múa hát đồng bào....

Trần Mạnh Hảo Sài Gòn 23 giờ ngày 17-2-2014

KHI TRUNG QUỐC HẠ CÁNH

— Vũ Hoàng pv Nguyễn Xuân Nghĩa 19-02-2014 —

Trung Quốc đang có một núi nợ rất lớn và dễ sụp đổ...

Những dấu hiệu khó khăn của nền kinh tế Trung Quốc ngày càng rõ rệt hơn. Nhưng khi nền kinh tế đứng hạng thứ nhì thế giới mà bị suy trầm, hoặc thậm chí hạ cánh nặng nề thì kinh tế thế giới sẽ bị ảnh hưởng ra sao? Diễn đàn Kinh tế nêu câu hỏi với chuyên gia Nguyễn-Xuân Nghĩa về kịch bản này. Xin quý thỉnh giả nghe Vũ Hoàng đặt vấn đề như sau.

Vũ Hoàng: *Xin kính chào ông Nghĩa. Thưa ông, từ đã lâu trên diễn đàn này, ông nói đến nhiều dự báo không lạc quan về tình hình kinh tế Trung Quốc và nhắc tới những thử thách hay cơ hội cho các nền kinh tế khác. Vừa qua, tập đoàn ngân hàng Société Générale của Pháp lại có một báo cáo công bố tuần trước về kịch bản hạ cánh nặng nề của Trung Quốc với hậu quả bất lợi cho kinh tế toàn cầu, thí dụ như nếu đã tăng trưởng kinh tế xứ này từ hơn 10% mà giảm tới mức 2% thì tốc độ tăng trưởng của kinh tế thế giới sẽ mất 1,5 điểm bách phân. Vì sao lại như vậy?*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Tôi nghĩ điều đầu tiên mà chúng ta cần mừng tượng ra về Trung Quốc thì phải thấy được nhiều mâu thuẫn quan trọng. Trước hết, đây là một quốc gia lớn mà lại rất nghèo. Thứ hai, sau hơn 30 năm tăng trưởng khá ngoạn mục, xứ này đang phải đổi hướng vì những bất toàn trong mô hình phát triển của họ. Thứ ba, vì hệ thống chính trị bên trong, xứ này khó chuyển hướng êm thấm mà có thể sẽ gặp nhiều khó khăn, thậm chí rủi ro khủng hoảng và trong giả thuyết ấy, thế giới sẽ lại bị hiệu ứng, cũng đáng ngại như vụ khủng hoảng tại Mỹ năm 2008 hay của khối Euro năm 2010. Chúng ta sẽ lần lượt tìm hiểu về những mâu thuẫn này.

Vũ Hoàng: *Vâng thưa ông, đầu tiên thì tại sao Trung Quốc có nền kinh tế đứng hạng nhì thế giới về*

sản lượng mà lại là một nước cực nghèo?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Trung Quốc là một nước lớn, có lãnh thổ bằng diện tích của Hoa Kỳ mà là một lãnh thổ thiếu hai phương tiện sinh sống căn bản cho con người là **đất và nước**. Diện tích khả canh của họ chỉ bằng một phần ba của trung bình toàn cầu. Nếu tính theo đầu người của xứ này thì lượng nước ngọt, từ sông hồ đến giếng sâu và nước mưa thì thuộc loại thấp nhất Á Châu, và Á Châu thiếu nước nhất trong các lục địa của thế giới. Về địa dư hình thể thì lãnh thổ xứ này là một bao lon hiểm trở khắc nghiệt vây quanh và nhìn xuống vùng đất tương đối phì nhiêu hơn ở vùng duyên hải. Xưa nay, biên người từ bao lon ba phía đổ xuống vùng Trung Nguyên đã làm nên lịch sử hợp tan của Trung Quốc.

Với thực tế ấy, lần đầu tiên trong lịch sử, Trung Quốc có hơn 30 năm tăng trưởng từ 1979 đến 2009, trung bình là tăng 10% một năm. Từ một xứ có một tỷ 350 triệu người, đã gia tăng ấy quả là đáng kể khiến cho xứ này có sản lượng kinh tế thứ nhì thế giới sau Hoa Kỳ và trước Nhật Bản kể từ năm 2010. Nhưng sự thật thì Trung Quốc vẫn là một nước cực nghèo. Theo thống kê của Bắc Kinh thì chỉ có 60 triệu dân kiếm ra hơn hai vạn đôla một năm; 60 triệu người thì đông thật, mà vẫn chỉ là thiếu số hơn 4% giữa một tỷ 350 triệu. Trong khi ấy, có khoảng 600 triệu người không kiếm ra hai đồng một ngày để sống và có 400 triệu người giàu gấp đôi vì kiếm được từ hai đến bốn đôla một ngày. Vị chi, có một tỷ người Tàu chưa đạt mức lợi tức là bốn đôla một ngày! Thế giới chỉ nói đến một số đại gia tỷ phú ở chung quanh đảng mà quên cả tỷ người bần cùng ấy của Trung Quốc.

Vũ Hoàng: *Mâu thuẫn thứ hai mà ông nhắc tới là những bất toàn trong mô hình phát triển của Trung Quốc. Thưa ông, đấy là gì?*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Trung Quốc đã có 30 năm tăng trưởng ngoạn mục, chủ yếu là nhờ sức đầu tư rất cao, có lúc lên tới phân nửa của tổng sản lượng, còn thì thường xuyên cao hơn 40%. Với sức đẩy lớn lao này thì quả nhiên là người ta đạt tốc độ hơn 10%. Nhưng nếu mà xét về phẩm chất hay nội dung thật của tài nguyên được đưa vào sản xuất thì phải nói đến hiện tượng gọi là "sản nhập" vì nhập lượng ở đầu vào lại có giá trị cao hơn xuất lượng ở đầu ra. Lý do của sự thể ngược ngạo ấy là người ta đếm sản lượng ở đầu ra theo trị giá hay giá cả mà cái giá ấy không phản ảnh giá trị hay những hy sinh ở đầu vào. Đây là một khái niệm khá rắc rối về kế toán mà những người làm công tác tuyên truyền hay quảng cáo thường bỏ qua một bên.

Vũ Hoàng: *Cũng vì khái niệm kế toán rắc rối ấy, xin ông nhắc lại hoặc đơn cử một thí dụ.*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Tôi xin trước tiên nhắc lại vài phạm trù kế toán với Anh ngữ để thành phần thỉnh giả trẻ đã có kiến thức về kế toán tài chính nắm vững được vấn đề. Sau đó là thí dụ.

- Thế giới bên ngoài Trung Quốc chỉ đếm phương tiện đưa vào sản xuất theo mệnh giá hay face value. Người ta đã làm trị giá (price) với giá trị (value) của nhập lượng (input) rồi kiểm kê xuất lượng (output) để gọi đó là sản lượng (production) mà không khấu trừ nhiều phí tổn (cost) của nhập lượng này. Trong đó có những phí tổn ngầm mà ta phải gọi là "án phí", shadow cost, như phí tổn về môi sinh bị hủy hoại, hoặc phí tổn về thời cơ của tư bản là opportunity cost vì dùng tiền vào chỗ này thì không có cơ hội dùng vào chỗ khác có giá trị hơn.

- Thí dụ dễ hiểu ở đây là nhà nước huy động sức tiết kiệm rất cao của dân chúng và trả tiền lời ký thác rất thấp, gần như số âm nếu kể thêm mức lạm phát. Đây là một hình thái trưng thu hay bóc lột từ gốc. Nguồn tiết kiệm rẻ này lại được hệ thống ngân hàng của nhà nước đưa vào khu vực là doanh nghiệp của nhà nước hay công ty đầu tư của nhà

nước ở cấp địa phương, để thực hiện các dự án sau này được kê là sản lượng kinh tế. Một cây cầu hay một nhà máy thép hình thành như vậy và được tính là sản lượng dù có giá trị kinh tế rất thấp. Cầu có hư phải sửa lại và thép có ế mà nằm chất đống thì vẫn cứ được coi là sản xuất. Chả ai tính ra cái mất mát của hiện tượng này.

Vũ Hoàng: *Bây giờ bước qua mâu thuẫn thứ ba là vì sao Trung Quốc khó chuyển hướng một cách êm thấm mà lại bị rủi ro hạ cánh nặng nề?*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Từ cả chục năm nay, lãnh đạo của Trung Quốc đã thấy vấn đề này, cụ thể nhất là thấy mức đầu tư quá cao so với sức tiêu thụ quá thấp của nền kinh tế, vì vậy, họ đã muốn cải sửa. Thí dụ như trong Kế hoạch Năm năm thứ 11, từ 2006 đến 2011, lãnh đạo đảng đã đề ra yêu cầu nâng sức tiêu thụ nội địa, vậy mà kết quả lại trái ngược. Năm 2000 thì sức tiêu thụ của tư nhân Trung Quốc ở mức 46% Tổng sản lượng, dù có thấp so với các nước cùng trình độ phát triển thì cũng chưa đến nỗi nào. Nhưng kết quả thì năm 2012, sức tiêu thụ ấy lại sụt tới mức 36% của Tổng sản lượng. Sau Đại hội 18 vào cuối năm 2012, việc chuyển hướng lại được Hội nghị kỳ ba nêu ra vào cuối năm ngoái mà chưa biết là có thực hiện được hay chẳng?

Vũ Hoàng: *Thưa ông, đâu là những lý do cản trở việc cải cách này?*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Tôi xin lấy một thí dụ khác liên hệ đến chuyện tiêu thụ lẫn hậu quả cho quốc tế là tỷ giá đồng Nguyên mà họ gọi là Nhân dân tệ Renminbi.

- Trung Quốc đầu tư mạnh, sản xuất nhiều và phải xuất khẩu sản phẩm đó cho thế giới. Chế độ duy trì hệ thống ngoại hối có kiểm soát, là ghim giá đồng bạc thật thấp nếu so với các ngoại tệ mạnh của thế giới như Mỹ kim hay Euro chẳng hạn. Họ muốn là nhờ tỷ giá thấp mà hàng rẻ và dễ bán hơn. Khi bán hàng rồi thì nhà nước thu về ngoại tệ, thí dụ như đồng đôla, và lập được một kho dự trữ ngoại tệ lớn nhất thế giới, nay lên tới con số

tương đương là ba ngàn 800 tỷ đôla. Bối cảnh ấy che giấu sự thật là đồng Nguyên được định giá thấp hơn thực tế, hãy tạm lấy một mức thấp là bằng 10%. Nếu muốn chuyển hướng thì một trong các biện pháp họ nên áp dụng chính là nâng hồi suất đồng bạc thêm 10% so với Mỹ kim chẳng hạn. Hậu quả sẽ ra sao?

- Hậu quả là công nhân và doanh nghiệp mà góp phần xuất khẩu được một đôla thì sẽ có lợi tức gia tăng được 10% và nhờ đó nâng cao được sức tiêu thụ. Đây là cái "được" của thành phần sản xuất và sẽ tiếp tay điều chỉnh cơ chế kinh tế lệch lạc hiện nay. Nhưng cái "mất" của biện pháp này là nhà nước bị mất 10% nguồn thu từ ngoại tệ đem về. Thí dụ cho dễ nhớ là mất 10% của khối dự trữ ngoại tệ 3.800 tỷ đô la, tức là mất 380 tỷ đô la. Sự thật thì khi duy trì tỷ giá thấp, Trung Quốc đã mất hàng ngày vì những chênh lệch về xuất nhập khẩu mà chưa bút ghi khoản mất đó. Bây giờ, với biện pháp điều chỉnh tỷ giá thì người dân được 10%, nhà nước hợp thức hoá khoản mất đó. Dù thế giới đã khuyến cáo, lãnh đạo Bắc Kinh vẫn không muốn như vậy nên người dân không được khoản 10% này và việc điều chỉnh vẫn chưa tiến hành. Lý do ở đây là nhà nước sợ mất tiền bạc và thế lực của mình, dù rằng cái mất đó lại là cái được của người dân.

Vũ Hoàng: *Đây mới chỉ là một thí dụ cụ thể về lý do cản trở việc chuyển hướng, hẳn là ông còn thấy nhiều lý do khác nữa chứ?*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Một thí dụ khác là Hội nghị Trung ương kỳ ba vào Tháng 11 năm ngoái có đề ra việc chuyển 20% dân số từ thôn quê ra các tỉnh thành trong kế hoạch đô thị hóa. Sự chuyển dịch ấy có nghĩa là lương bổng và phúc lợi của người dân từ quê ra tỉnh sẽ được cải tiến và lợi tức gia tăng sẽ nâng mức tiêu thụ của tư nhân trong thị trường nội địa. Nhưng chính quyền tại các thành phố ở địa phương lại không muốn gánh chịu khoản tốn kém ấy mà còn lo gia tăng nguồn thu về thuế khóa nên dòn phương tiện cho các dự án đầu cơ địa ốc. Họ vừa lấy đất của dân vừa lập công ty đầu tư

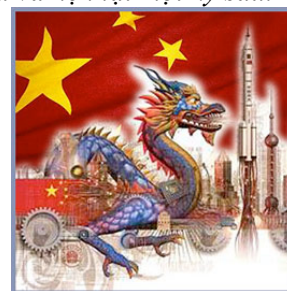
tài chính để vay tiền làm ăn. Khi bị hạn chế và kiểm soát thì họ vay ngoại ngạch, ngoài ngân hàng, trong hệ thống tài chính chui có mức rủi ro rất cao.

Vũ Hoàng: *Như vậy, vì rất nhiều nguyên do phức tạp trong nội bộ, Trung Quốc sẽ khó chuyển hướng và nguy cơ hạ cánh nặng nề mới khiến thế giới quan tâm. Khi đó, ta mới tìm hiểu về hiệu ứng Trung Quốc khi nền kinh tế này bị suy thoái trong những năm tới.*

Nguyễn Xuân Nghĩa: Trung Quốc là một thị trường nhập khẩu lớn của thế giới, trị giá đến 30% của Tổng sản lượng với rất nhiều nguyên nhiên vật liệu nuôi sống các nước xuất khẩu. Khi kinh tế xứ này bị trì trệ, với tốc độ tăng trưởng dưới 7%, hoặc suy trầm hay suy thoái mạnh, thì lượng hàng nhập khẩu sẽ giảm mạnh và gây thiệt hại cho các nước bán thương phẩm, từ Úc đến Indonesia hay Malaysia và các nước Trung Đông bán dầu khí. Đây là một lẽ. Nhưng giá thương phẩm sụt giảm lại là điều có lợi cho xứ khác vì sẽ giảm phí tổn sản xuất.

- Song song, có một khía cạnh còn đáng ngại hơn vậy là Trung Quốc đang có một núi nợ rất lớn và dễ sụp đổ sau khi đã ào ạt bơm tín dụng để kích thích kinh tế. Núi nợ lên tới mười mấy ngàn tỷ đôla, trong đó có nhiều khoản khó đòi và sẽ mất khi sản xuất bị đình trệ. Nếu mà núi nợ này sụp đổ thì nhiều ngân hàng vỡ nợ dây chuyền và hậu quả toàn cầu sẽ còn kinh hoàng hơn những gì đã thấy sau vụ khủng hoảng tại Hoa Kỳ năm 2008 hay tại Âu Châu năm 2010. Người ta nói rằng đây là "đợt sóng thần thứ ba" có thể xảy ra trong những năm tới. Qua một kỳ khác, ta sẽ tìm hiểu thêm về đợt sóng này.

Vũ Hoàng: *Xin cảm tạ ông Nghĩa và hẹn lại một kỳ sau.*

ĐẢNG TAN RÃ VÌ XÃ HỘI THAY ĐỔI

Ngô Nhân Dụng 15-02-2014

Các đảng Cộng sản ở Nga và Đông Âu tan rã khi lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan không đường thoát vì những mâu thuẫn nội tại trong đảng và mâu thuẫn giữa đảng và xã hội. Những thay đổi bên ngoài thúc đẩy cho các mâu thuẫn nặng nề hơn. Năm quyền thống trị trong một thời gian dài, tưởng như không có gì lay chuyển nổi, họ không thích ứng được với những thay đổi bên ngoài, đảng càng ngày càng yếu và xã hội ngày càng mạnh hơn, chế độ sụp đổ.

Hiện tượng này đang diễn ra tại Trung Quốc và Việt Nam. Các đảng Cộng sản này đều chiếm được chính quyền khi canh nông vẫn còn là căn bản kinh tế ở hai nước. Trong những xã hội nông nghiệp, người dân vốn quen phục tòng quyền bính, một di sản thời phong kiến, họ chấp nhận một hệ thống đảng cấp theo hàng dọc. Guồng máy cai trị lại lập ra được một hệ thống kiểm soát dân rất tinh vi hơn thời vua quan. Trong lịch sử chưa có một guồng máy thống trị nào dùng cơ cấu kiểm soát chặt chẽ, toàn diện, đủ mọi mặt đời sống, như các chế độ Cộng sản, từ Nga, Trung Quốc, đến Việt Nam. Từ trên ban xuống, họ quy định việc chọn nơi cư trú và di chuyển (hộ khẩu), ban phát thức ăn, quần áo mặc, đồ dùng trong nhà (tem phiếu), nơi học hành, trò giải trí. Để kiểm soát cái đầu của người dân không cho phép ai suy nghĩ điều gì khác, họ không những nắm độc quyền các báo, các đài mà còn sử dụng hệ thống giáo dục uốn nắn con người tấm lòng trung thành, tuân phục tuyệt đối, từ lúc sinh ra đến lúc chết, dạy cho dân yêu những gì đảng yêu, ghét những gì đảng ghét.

Xã hội con người chưa bao giờ được thắt chặt vào một khuôn khổ như vậy. Bình thường, khi loài người phát triển ở đâu cũng cần lập ra một bộ máy nhà nước bảo vệ an ninh, trật tự; cần một mạng lưới sản xuất và trao đổi vì nhu cầu kinh tế; và trên hết là một trật tự tinh thần, với các tôn giáo, các hệ thống tư

tưởng giải thích tại sao người ta nên sống chung như vậy. Chủ nghĩa Cộng sản muốn bao biện cả ba lãnh vực: chính trị, kinh tế, và ý thức hệ. Các nhà xã hội học gọi đó là một chế độ ba chân: Caesaro-Papism-Mammonism (Hoàng đế, Giáo hoàng và Thần tài). Chế độ ba chân này dễ đem áp dụng ở những xã hội nông nghiệp cổ truyền. Vì ở đó người ta đã quen thấy quyền hành chính trị bao trùm lên cả lãnh vực tín ngưỡng và tư tưởng, các vị hoàng đế cũng đóng vai trò lãnh đạo tinh thần, Max Weber đặt tên là Caesaropapism. Nhiều xứ Hồi giáo nuôi lý tưởng một đế quốc thuần túy, Umma, thể hiện một chế độ hoàn thiện như vậy. Chủ nghĩa Mác Lênin mang tham vọng lớn hơn nữa, đã gom cả sinh hoạt kinh tế dưới 1 mái nhà, tạo thành chế độ ba chân, thường gọi là độc tài toàn trị.

Nhưng cuộc sống loài người thay đổi, chế độ 3 chân toàn trị mất thế thăng bằng. Guồng máy chính trị bao trùm lên tất cả, sẽ tới lúc xã hội tiến hóa và phát triển không còn chịu đựng được nữa, giống như một trái lựu chín, các hạt lựu lớn căng lên, phá vỡ cái vỏ bọc, dù vỏ rất cứng rắn. Nhất là khi chế độ toàn trị phải mở hé cánh cửa cho dân được hưởng phần nào quyền tự do làm ăn để sinh sống. Một trong 3 chân bắt đầu yếu dần, làm lệch thế cân bằng giữa nhóm thống trị và cả xã hội chung quanh họ. Cán cân sức mạnh tương đối giữa chính quyền và xã hội dần dần thay đổi. Xã hội tự nó lớn lên, không thể sống mãi trong cái vỏ do chính quyền bao bọc.

Chính quyền ngày càng yếu hơn, guồng máy kiểm soát lỏng lẻo hơn và uy tín bị xói mòn dần. Cùng thời gian đó, trong xã hội có những lực lượng mới dấy lên, ngày càng mạnh hơn. Người dân thấy họ có thể sống và suy nghĩ độc lập với guồng máy nhà nước; nhiều người dám kết hợp lại vì những nhu cầu, khát vọng chung; họ thông tin với nhau dễ dàng hơn. Có những thay đổi có thể quan sát được, như khả năng sống

độc lập về kinh tế, lợi tức nhiều người lên cao và không phụ thuộc vào “chế độ xin-cho” ban phát của người cầm quyền. Ngoài ra còn những biến động ẩn chìm như những dòng nước ngầm nằm dưới đáy sâu, tới ngày sẽ làm vỡ các bờ đê ngăn chặn. Nhiều thành phần độc lập với guồng máy nhà nước càng ngày càng tự tin, đến lúc họ thấy cần sử dụng quyền công dân gây ảnh hưởng trên cuộc sống chung.

Ở Trung Quốc cũng như tại Việt Nam, khi đảng Cộng sản bỏ giáo điều Mao chủ tịch, cho dân được tự do làm ăn, một tầng lớp trung lưu thành hình, ngày càng đông và lên tiếng mạnh bạo hơn. Các quốc gia bắt đầu chuyển sang thể chế dân chủ khi lợi tức theo đầu người lên mức khoảng 4,000 Mỹ kim một năm (tính theo mãi lực tương ứng, purchasing power parity viết tắt là PPP, không tính theo hối suất). Nhiều nước mặc dù lợi tức theo đầu người (percapita income) lên cao vẫn theo chế độ độc tài, vì tài nguyên do thiên nhiên ưu đãi đặc biệt chứ không phải do sức làm việc của con người tạo ra. Hiện nay trên thế giới có 24 nước với lợi tức theo đầu người cao hơn Trung Quốc mà vẫn chưa được dân chủ hóa. Trong số đó 21 nước chỉ giàu lên nhờ mỏ dầu khí. Giới quyền quý ở các nước đó giàu sang, người dân bình thường vẫn nghèo nhưng họ được chính quyền “hối lộ” bằng những chính sách trợ cấp để giữ không cho xã hội thay đổi.

Nhưng lợi tức lên cao chỉ là một trong nhiều biến chuyển dẫn đến khát vọng dân chủ. Tác động mạnh nhất trong xã hội hiện đại là kỹ thuật thông tin nhanh chóng, dễ dàng và phổ cập. Tốc độ biến chuyển trong lãnh vực này tăng nhanh hơn và phổ cập rộng rãi trong số người càng ngày càng đông hơn. Trước năm 1979, pháp sư Hồi giáo Ruhollah Khomeini phát động phong trào chống Sa hoàng Pahlavi bằng cách gửi những cuốn băng cát sét từ Pháp về cho các tín đồ ở Iran nghe. Từ đầu thập niên 1980, một tỷ phú gốc Hungary và sinh ở Mỹ là ông George Soros đã tặng cho các trường trung học ở Hungary những

máy sao chụp (photocopy). Ông tin rằng ở đâu có phương tiện truyền thông dễ dàng thì ở đó xã hội sẽ thay đổi nhanh. Người dân Đông Đức vượt biên hàng loạt trong những năm 1988-89 vì họ đã lên coi được những chương trình tivi Tây Đức. Nhưng sang thế kỷ 21, các kỹ cụ và phương tiện truyền thông mới có tác dụng mạnh và nhanh gấp trăm, ngàn lần những băng cassette, máy photocopy, và tivi. Các mạng lưới điện tử ra đời nối kết loài người trong những cộng đồng ảo, không lệ thuộc vào khuôn khổ nơi cư trú. Các đảng Cộng sản Trung Quốc và Việt Nam chắc chắn đang lo lắng khi chứng kiến số phận các chế độ độc tài ở Tunisie hay Egypt, nơi cuộc Cách mạng Hoa nhài được phát động qua Internet và các máy điện thoại lưu động.

Vì vậy, họ đều tìm cách kiểm soát Internet. Nhưng kỹ thuật thông tin tiến bước nhanh hơn phản ứng của con người. Đầu năm 2014, một thanh niên ở Việt Nam bày ra một trò chơi điện tử thu hút được giới trẻ khắp nơi trong vòng mấy tháng; sau đã tự rút lại khi thấy nhiều trẻ em trên thế giới bắt đầu “ghiền.” Một đặc tính của những biến đổi kỹ thuật trong hệ thống thông tin mạng là những phát minh và sáng kiến rất bất ngờ. Các biện pháp do chính quyền đưa ra để ngăn cản các công dân mạng bao giờ cũng đi một, hai bước sau những sáng kiến cải thiện kỹ thuật “vượt tường lửa” của giới sử dụng Internet. Chính quyền không thể nào kiểm soát được tất cả. Mỗi khi họ ra lệnh “bóc” một hình ảnh, bản tin hay ý kiến trên một mạng thì đã chậm ít nhất một hai giờ. Nhiều công dân mạng đã thấy, đã sao chép để truyền đi rộng hơn. Chính quyền không kiểm soát được tất cả các mạng lưới thông tin, trong khi các công dân mạng luôn luôn tìm ra những kỹ thuật mới. Hành động ngăn cấm chỉ khiến cho các trang mạng được mọi người tin tưởng, uy tín tăng lên. Ở Trung Quốc cũng như tại Việt Nam, nhiều bloggers đã nổi tiếng vì những ý kiến tiên bộ, vì lòng can đảm không sợ hãi. Họ được nhiều người kính trọng, lôi kéo quần chúng càng ngày

càng đông hơn. Các đảng Cộng sản không thể tiếp tục ách cai trị bằng chính sách kiểm soát thông tin, bùng bít sự thật được nữa.

Đảng Cộng sản bây giờ đã mất quyền kiểm soát nội com và cái bao tử của dân vì phải chấp nhận mở cửa cho kinh tế thị trường. Họ đang mất độc quyền thông tin, tin tức phổ cập nhanh chóng đã trả lại cho dân quyền tự do suy nghĩ; đến chính các đảng viên Cộng sản cũng mất hết lòng tin vào chủ nghĩa, chế độ và lãnh tụ. Trong ba chân của chế độ Caesaro-Papism-Mammonism, hai chân đang gãy. Đảng Cộng sản bảo vệ cái chân còn lại, cố nắm chắc quyền bính. Nhưng cái chân này cũng sẽ gãy nốt, do những mâu thuẫn nội tại. Sức chịu đựng của bất cứ bộ máy nào cũng sẽ tới lúc mệt mỏi, rã rời, như một chiếc xe đã cũ. Đảng còn tan rã vì các biến cố bên ngoài tác động. Một điều chúng ta biết chắc, là một chính quyền tỏ ra sợ sệt trước ngoại bang khiến người dân phải thấy hổ thẹn thì không thể đứng vững được.*****

tranh với kẻ xấu, kẻ thoái hóa để bảo vệ Đảng.”

Trung tướng Nguyễn Quốc Thước là hình ảnh tiêu biểu của những đảng viên đã thần thánh hóa Đảng, xem Đảng như một totem bất di bất dịch, “không hề thay đổi bản chất”. Nhưng nếu chỉ là một thần tượng cho một thế hệ quý xuống bái lạy thì không có gì đáng nói vì vấn đề tự do tín ngưỡng cá nhân.

Nhưng đảng này, cái totem không hồn đã làm tổn hại đất nước từ hơn 40 năm nay và nếu nhìn cho kỹ thì cái totem không hồn này thời nào cũng vẫn được ghép hồn mà nhà viết kịch Lưu Quang Vũ nổi tiếng qua vở kịch “Hồn Trương Ba, da hàng thịt” đã cùng gia đình chết thảm trong một “tai nạn giao thông” đáng nghi ngờ.

Cái hồn được ghép vào chẳng ai xa lạ gì: đó là hồn của những người từ Hồ Chí Minh, Lê Duẩn, Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười... cho đến nhóm tứ trụ triều đình hiện nay.

Mỗi thời kỳ, tùy ai lãnh đạo mà Đảng sẽ như thế nào. Tôi lấy một thí dụ mà ai cũng biết: dưới thời Hồ Chí Minh, sau sai lầm chết người trong Cải cách Ruộng đất do Mao áp đặt, Hồ Chí Minh đã biết ngừng lại đồng thời cho Đại tướng Võ Nguyên Giáp ra xin lỗi đồng bào, cách chức

trào lưu Văn minh tiên tiến không thể đảo ngược

.....Nguyễn Trung Chính 14-02-2014.....

“Đảng không hề thay đổi bản chất” ?

Trong bài “Bỏ Đảng khi khó khăn là có lỗi với Đảng” đăng trên báo Dân Việt ngày 03-02-2014 Trung tướng Nguyễn Quốc Thước viết rằng: “Đúng là bây giờ, có nhiều người cho rằng Đảng ta đã không còn được như trước và muốn xin ra khỏi Đảng. Theo tôi, suy nghĩ như vậy hoàn toàn không chính xác. Đảng không hề thay đổi bản chất, vẫn là Đảng của Bác Hồ, của nhân dân. Chỉ có một nhóm nhỏ, một bộ phận cán bộ, Đảng viên thoái hóa biến chất làm mất uy tín của Đảng như trong Nghị quyết Hội nghị T.Ư 4 Đảng ta đã thẳng thắn chỉ ra. Biết như vậy chúng ta phải đấu tranh mạnh mẽ, quyết liệt với những cán bộ, đảng viên thoái hóa đó. Chứ nếu mọi người thấy hiện tượng như vậy mà nản, đều xin ra khỏi Đảng thì ai sẽ đấu tranh với kẻ xấu đó? Nếu ta bỏ Đảng trong những thời điểm khó khăn, để kẻ xấu càng có cơ hội lấn tới thì chúng ta có lỗi với Đảng. Cho nên theo quan điểm của tôi, những Đảng viên trung kiên phải trụ lại để đấu

Trương Chính. Đó là một thời.

Sau đó là thời “Hồn Trương Ba” tinh ranh hơn. Từ thời Lê Duẩn cho đến nay, những vụ như “Xét lại chống Đảng”, “Nhân văn Giai phẩm”, đàn áp trí thức... cho đến vụ Đại tướng Võ Nguyên Giáp tố cáo sai phạm của Tổng cục II do Nguyễn Chí Vịnh lộng hành đều được giấu nhẹm. Giấu nhẹm để luôn nói dối rằng “Đảng bao giờ cũng sáng suốt”...

Vì thế nói Đảng “không hề thay đổi bản chất” là hoàn toàn sai. Da hàng thịt rồi phải trả lời trước tòa án những tội ác mà hồn anh Trương Ba gây nên. Không phải vì cứ hô hoán lên “học tập Hồ Chí Minh” là cái đảng này “vẫn là Đảng của Bác Hồ” và còn xa mới là “của nhân dân”.

Khi không buộc được nhân dân ghi Đảng vào tim mình thì đành phải buộc ghi vào Hiến pháp những điều như Đảng là lực lượng lãnh đạo, Quân đội, Công an phải bảo vệ Đảng...

Nếu trước kia Đảng nổi tiếng trong việc giành độc lập thì nay lại nổi tiếng vì tham nhũng, dù có đổ lỗi cho một

bộ phận nào đó cũng không thay đổi được điều mà không ai có thể chối cãi: dưới thời Đảng làm vua, tham nhũng lên ngôi hoàng đế trên toàn đất nước.

Trong cuốn “Đêm giữa Ban ngày” nhà văn Vũ Thư Hiên kể lại: “Trong bữa cơm chiều, cả nhà chưa ngồi vào mâm, chỉ có hai cha con với cốc rượu và đĩa lạc rang thường lệ, cha tôi đang uống bỗng thừ người ra một lát rồi nói:

- Con ạ, những ngày gần đây bố suy nghĩ nhiều về tương lai đất nước mình. Con có biết bố đi đến kết luận gì không? Kết luận của bố là thế này: muốn cho dân tộc ta không thua kém các dân tộc khác, muốn cho đất nước ta được thịnh vượng, không thể thiếu một điều kiện tiên quyết: ấy là phải gạt bỏ sự lãnh đạo của đảng Cộng sản. Đảng đến nay đã hết là đội quân tiên phong của cách mạng giải phóng dân tộc rồi. Bây giờ nó trở thành chướng ngại vật trên đường phát triển của dân tộc. **Kẻ nào trong lúc này đặt quyền lợi của đảng lên trên quyền lợi của Tổ quốc là kẻ phản bội tổ quốc**”.

Người cha đó là ông Vũ Đình Huỳnh, người một thời sát cánh với Chủ tịch Hồ Chí Minh, được Trung ương phân công làm thư ký riêng cho Chủ tịch Hồ Chí Minh. Đó là năm 1986 trước Đại hội VI. Bây giờ năm 2014, lời ông nói vẫn còn đúng như thế: “**Kẻ nào trong lúc này đặt quyền lợi của Đảng lên trên quyền lợi của Tổ quốc là kẻ phản bội tổ quốc**”.

Nếu muốn tìm những điều gì “không hề thay đổi bản chất” thì có lẽ dễ thấy nhất nơi Hội đồng Lý luận Trung ương, cơ quan tham vấn lý luận của các đời Tổng bí thư. Tổng bí thư cùng Hội đồng này vẫn phát đi những lời nói hơi hướng của thời bao cấp kiểu: “Đảng là sản phẩm của sự kết hợp giữa chủ nghĩa Mác-Lenin với phong trào công nhân và với phong trào yêu nước của dân tộc... Đảng Cộng sản Việt Nam lãnh đạo Nhà nước và xã hội đã được toàn dân tin tưởng và tôn vinh, đã được hiến định trong Hiến pháp nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, khẳng định địa vị pháp lý của Đảng cầm quyền. Phẩm chất xứng đáng của Đảng làm nên tính chính đáng và chính danh của Đảng trong thực thi trách nhiệm nặng nề, vẻ vang mà lịch sử giao phó và nhân dân ủy thác.” (trích bài viết “Đảng ta, tất cả vì hạnh phúc của nhân dân” của GS.TS Hoàng Chí Bảo, Hội đồng Lý luận Trung ương, nhân dịp kỷ niệm 84 năm ngày thành lập Đảng), hoặc kiểu tuyên bố của bà

Nguyễn Thị Đoan, Phó chủ tịch nước, cũng là thành viên Hội đồng nói trên đăng báo Nhân Dân: “...*Nhà nước ta là Nhà nước pháp quyền xã hội chủ nghĩa của nhân dân, do nhân dân và vì nhân dân, biết kế thừa những tinh hoa dân chủ của các Nhà nước pháp quyền trong lịch sử và đã, đang phát triển lên tầm cao mới, khác hẳn về bản chất và cao hơn gấp vạn lần so với dân chủ tư sản*”.

Tiến đến Đại hội XII

Nói đại hội là nói vấn đề thể chế chính trị và nhân sự. Chắc chắn cái Hội đồng Lý luận Trung ương hiện nay sẽ nhai lại những khẩu hiệu thời bao cấp đưa vào dự thảo cương lĩnh chính trị cho Nguyễn Phú Trọng như những dự thảo trước kia.

Đã có nhiều chỉ dấu cho thấy bắt đầu cuộc chạy đua nước rút.

Ngay sau đại hội XI, sự đấu đá đã bắt đầu giữa: một bên là guồng máy đề ra các quan tham nhũng là Đảng dưới quyền TBT Nguyễn Phú Trọng, TBT tìm cách sửa bộ mặt “vẻ vang mà lịch sử giao phó và nhân dân ủy thác” bằng Nghị quyết TU 4, còn bên kia là Chính phủ Nguyễn Tấn Dũng, do Đảng lãnh đạo, để điều hành kinh tế, nơi các quan moi tiền tham nhũng.

Sự đấu đá trở thành cuộc chiến bắt đầu với việc đảng lấy lại Ban chỉ đạo Trung ương phòng chống tham nhũng trong tay Thủ tướng để giao cho Nguyễn Bá Thanh và đề nghị Trung ương kỷ luật “đồng chí X”. Thủ tướng phản pháo bằng cách vận động Trung ương không kỷ luật “đồng chí X”, đồng thời kiểm tra lên án, bắt kiểm điểm UBND Đà Nẵng từ thời Nguyễn Bá Thanh và UBND Hà Nội từ thời Nguyễn Phú Trọng. Đảng tung ra chiêu tiếp, đề nghị bầu Nguyễn Bá Thanh vào Bộ Chính trị để tăng uy tín cho Ban Nội chính Trung ương thì Thủ tướng trả đòn bằng cách vận động Trung ương không bầu cho Nguyễn Bá Thanh. Đảng ra nghị quyết “Tách chức năng quản lý sản xuất kinh doanh khỏi chức năng quản lý nhà nước, các bộ và chính quyền các cấp không quản lý các doanh nghiệp nhà nước, bộ chủ quản và cấp hành chính chủ quản, còn gọi là cơ chế chủ quản không còn nữa” nhằm cắt bớt tay chân Thủ tướng thì được trả đòn bằng việc lãnh đạo các bộ, ngành ở trung ương và UBND các địa phương không chấp hành chỉ thị của Đảng, điều mà báo chí đã tôn nhiều giấy mực. Đường như Thủ tướng đã thắng ván đầu.

Tuy nhiên, nếu trong hai năm nữa tình hình kinh tế không tiến lên thì Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng sẽ bị trăm đầu đổ đầu tằm và khó lòng trụ

được. Các chuyên gia kinh tế đồng ý với nhau rằng trong hai năm tới, tình hình kinh tế chỉ có xấu đi và GDP khó lòng đạt được chỉ tiêu đề ra trong văn kiện Đại hội XI của đảng. Lỗi của Thủ tướng.

Đề trụ được trong điều kiện đen tối đó, khi mà văn kiện Đại hội XI của đảng đề rõ ràng, vì một lẽ tự nhiên: “**đổi mới chính trị phải đồng bộ với đổi mới kinh tế**”, nhưng đảng đã lờ đi đổi mới chính trị, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng chỉ còn một con đường để phản pháo là: vì **thể chế chính trị không chịu đổi mới** nên không thể quy hết trách nhiệm cho Thủ tướng và đó là cốt lõi, nhưng úp úp mở mở, trong Thông điệp đầu năm của Thủ tướng.

Con đường phản pháo này đã bắt đầu với người cầm cờ là Bộ trưởng Kế hoạch-Đầu tư (KH-ĐT) Bùi Quang Vinh với câu tuyên bố “*kinh tế thị trường là tinh hoa của nhân loại*”, điều đáng chú ý ở đây là ông không hề nói “*kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa*”. Trong thời gian tới, người cầm cờ này sẽ thuyết pháp khắp nơi, vì thế để nhẹ gánh cho Bộ trưởng Vinh, Thủ tướng vừa đề cử thêm một Thứ trưởng Kế hoạch-Đầu tư giúp việc.

Một số trí thức tiến bộ khi đề cập đến “đổi mới thể chế” cũng mập mờ vì Thủ tướng chơi trò úp úp mở mở. Đáng lẽ chúng ta phải nói cho rõ ràng chúng ta đòi hỏi “đổi mới thể chế chính trị”, vì nói cho cùng không thể đổi mới thể chế kinh tế khi cương lĩnh chính trị của Đảng vẫn ghi rõ trắng đen rằng kinh tế nhà nước là chủ đạo. Hoặc là từ chối cương lĩnh chính trị của Đảng để các thành phần kinh tế đều bình đẳng, hoặc cứ làm đại thi vi phạm cương lĩnh. Thủ tướng úp úp mở mở do vị thế của ông ta trong Bộ Chính trị, nhưng chúng ta nhất thiết không thể mập mờ. Nếu không nói rõ làm sao quản chúng nghe được.

Trào lưu văn minh, tiền tiến không thể đảo ngược.

Nếu nhìn vào sở thích, mong ước của giới trẻ hiện nay, rất dễ nhận ra rằng ngoại ngữ mà họ muốn học là tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, nhạc mà họ thích nghe là loại nhạc phương tây, áo quần họ thích mặc cũng theo kiểu phương tây. Ban tuyên giáo bó tay không định hướng gì giới trẻ được, cùng lắm ban này chỉ tìm cách gây khó khăn, hạn chế vậy thôi. Sở thích và mong ước của giới trẻ là tự nhiên vì họ biết rằng văn minh, tiền tiến là ở phương tây chứ không phải ở cái nơi một thời giương cao sách đỏ của Mao Trạch Đông và đến nay vẫn còn là một nước độc tài.

Sở thích và mong ước của giới trẻ giống như rễ cây tự nó nhận ra đâu là chất dinh dưỡng thích hợp. Dù mười Viện Khổng Tử có được thiết lập ở Việt Nam cũng không thay đổi được sở thích và mong ước của tuổi trẻ. Việc này cũng là tự nhiên vì đạo Khổng được dùng để phục vụ các triều đại phong kiến, và hiện nay là các triều đại Cộng sản. Đố ai tìm được cái gì là văn minh tiên tiến nơi đó.

Chẳng thế mà số lượng sinh viên mong ước và đang có mặt học hỏi ở các nước phương tây chiếm tuyệt đại đa số sinh viên du học. Con cháu lãnh đạo cũng không là ngoại lệ. Cái thời, cách đây độ mười năm thôi, khi điều lệ Đảng qui định rằng nếu lãnh đạo các cấp có con dâu con rể là người ngoại quốc hoặc Việt kiều đều phải cho ngưng chức đã tự nó qua rồi. Trường hợp con rể của Thủ tướng là một điển hình của sự lờ đi qui định phản tự nhiên của Đảng.

Với vị trí địa chính của Việt Nam, Trung Quốc làm le đờ hộ để làm lá chắn cho chế độ của họ, không phải mới đây mà từ khi Việt Nam đứng lên đánh đổ thực dân. Tại sao phải tìm lá chắn trong một thế giới hiện tại mà hòa bình, cùng hợp tác phát triển là một giá trị đang được đề cao? Chỉ vì với mưu đồ bá quyền xảo quyệt, sự trở dậy của Trung Quốc là một đe dọa cho cả thế giới, không riêng gì Việt Nam, còn hơn sự trở dậy của chủ nghĩa chủng tộc Đức Quốc xã thời Hitler. Thế giới chiến tranh thứ ba là không thể tránh khỏi nếu không giải quyết ngay từ bây giờ hiểm họa của chủ nghĩa chủng tộc mới của Trung Quốc. Vì thế Trung Quốc mới cần lá chắn Việt Nam.

Để liên tục thực hiện mục tiêu này, Trung Quốc không ngần ngại mua chuộc một số tướng lĩnh quân đội và lãnh đạo Việt Nam. Chúng đã thành công. Chẳng thế mà Chủ tịch Trương Tấn Sang đã một lần tỏ cáo "bạn cộng răn cần cần gà nhà" nhưng đành chấp nhận sống chung với bọn Trần Ích Tắc hiện đại này, vì đặt lợi ích đảng trên Tổ quốc.

Qua bọn Trần Ích Tắc hiện đại này, Trung Quốc lừa người của họ vào những địa điểm chiến lược phòng khi chiến tranh xảy ra, lừa hàng hóa vào phá thối nền sản xuất Việt Nam đang yếu thế vì bị đảng đè nén. Trong nông nghiệp, năm qua đảng lãnh đạo qua bộ nông nghiệp đã ép nông dân mua lúa giống, phân bón của Trung Quốc. Thâm thùng ngoại thương với Trung Quốc ngày càng tăng đến chóng mặt. Bằng những phá hoại thâm độc kinh tế, chúng phá hoại gián

tiếp việc Việt Nam xin gia nhập khối TPP, tức là đi làm ăn với phương tây.

Bên cạnh đó, Trung Quốc qua bọn tay sai tìm mọi cách ngăn chặn chúng ta nói đến tình cảm thiêng liêng về chủ quyền. Trước kia chúng đàn áp thẳng tay những con dân nước Việt phản đối sự lộng hành lấn áp của Trung Quốc ở Biển Đông, đến ngày kỷ niệm 40 năm mất Hoàng Sa, lệnh miệng của bọn Trần Ích Tắc hiện đại ngưng ngay tất cả bài báo, lễ lạt đã được chuẩn bị từ trước mà chúng không ngăn cản nổi. Cuối cùng đảng phải mang đá ra chĩa cho bụi trần ngập tượng đài Lý Thái Tổ ở Hà Nội để phá hoại biểu tình kỷ niệm. Sự kiện chĩa đá đảng được viết thành một cuốn sách lớn để đời về sự đê tiện của cái tập đoàn đã bị bọn Trần Ích Tắc hiện đại khuyh loát.

Chưa hết, chúng làm mọi cách để trong kỳ họp UPR ở Genève ngày 5-2-2014, Việt Nam phải bị nhiều khuyến nghị nhất để làm bĩ mật Việt Nam trước các nước phương tây, hồng ngăn chặn Việt Nam xấp gần những nước này. Sự kiện TS Phạm Chí Dũng bị ngăn chặn phút chót đi tham dự UPR là một đòn truyền thông rất xảo quyệt được bọn Trần Ích Tắc hiện đại tiến hành theo lệnh chủ. Trước đó cộng đồng quốc tế đã yêu cầu Việt Nam tạo điều kiện để TS Dũng có thể đến Genève. Chúng đã biết việc đi Genève từ trước, nếu muốn chặn chỉ cần cho côn đồ chặn cửa ra vào nơi TS Dũng ở như chúng thường làm một cách kín đáo. Nhưng không, chúng làm ra vẻ như không có gì cản trở rồi dùng một cái chặn TS Dũng ở phi trường để dựng một cú đấm truyền thông làm cho cộng đồng thế giới phẫn nộ. Cùng với sự vi phạm nhân quyền của Việt Nam mà sự lẻo mép, nói dối hơn cuội đã không che giấu được cộng đồng quốc tế, cú đấm truyền thông là một viên đạn ân huệ: Với một bản báo cáo gồm 84 điều, Việt Nam lãnh đủ 227 khuyến nghị từ Hội đồng Nhân quyền! Học trò đi thi như thế là trượt. Trung Quốc mừng lắm thay!

Đối với những người Việt Nam chúng tôi, sự bùng bít thông tin, sự cấm đoán và đàn áp biểu tình, không cho phép ra báo tư nhân, phóng viên bị quản thúc quanh nôi cơm, sự việc côn đồ hành hung, thậm chí bắt cóc, giam giữ những người dám nói tiếng nói bất đồng... chỉ từng ấy thôi cũng chứng tỏ nhà nước Việt Nam do đảng lãnh đạo đã vi phạm trắng trợn nhân quyền và quyền công dân. Không cần phải đi đến Genève mới khẳng định được điều đó.

Trở lại đại hội XII

Tuy đại hội này là của riêng của các đảng viên Cộng sản nhưng chúng ta bị ràng buộc phải quan tâm là việc chẳng đặng đừng.

Nếu không có gì đột biến thì sẽ có một phe phái dựa vào sự kiện người dân đã chán ngấy giáo điều bảo thủ, chán ngấy nền kinh tế bị định hướng bởi tư tưởng giáo điều bảo thủ, đòi hỏi một nền kinh tế thị trường thật sự để đất nước có thể bung ra mà tiến lên, thất bại kinh tế hiện nay có nguyên nhân là không đổi mới cơ chế chính trị. Họ đòi thay đổi cơ chế chính trị. Tốt thôi.

Phe phái này sẽ tác động lên quần chúng mà mục đích tối hậu là tác động lên đảng viên để các đảng viên từ chối các đại biểu, các ứng cử viên được trang bị cùng một giuộc bảo thủ giáo điều đã được cơ cấu sẵn. Nếu được thế, hy vọng sẽ có một ban lãnh đạo đảng, nói theo kiểu Nguyễn Trung là một ban lãnh đạo Trần Thủ Độ, gồm những người biết đau cái đau của người dân, của đất nước chứ không phải là cái máy để ra toàn các quan tham nhũng, chứ không phải là nơi mà Trung Quốc có thể cài những Trần Ích Tắc hiện đại vào, chứ không phải là nơi mà người ta lẻo mép đưa hình ảnh Hàn Tín luôn tròn để che giấu sự hèn mạt trước bọn Tàu khựa. Cá nhân một Hàn Tín có thể luôn tròn mọi người, nhưng một dân tộc hào hùng như dân tộc Việt Nam không chấp nhận luôn tròn ai cả.

Con đường đổi đời hòa bình là có khả năng thực hiện được và đang nằm trong tầm tay của những đảng viên đảng Cộng sản, đừng để quá muộn.

Trở lại với bài viết của Trung tướng Nguyễn Quốc Thước khi ông nói: "Bây giờ tôi tin chúng ta vẫn còn rất nhiều đảng viên trung kiên, đảng viên chân chính. Nếu thấy điều xấu, điều sai mà nhắm mắt làm ngơ là có lỗi."

Mong niềm tin của Trung tướng là sự thật và mong Trung tướng sẽ thấy sự thật đó trước khi sum họp với ông Mác, ông Lê và ông Hồ.

CHẾ ĐỘ CÔNG SẢN CẦN PHẢI ĐƯỢC LOẠI BỎ

.....Nguyễn Ngọc Già 18-02-2014.....

Lặng lặng dõi theo những thông tin về ngày 17 tháng 2 suốt cả trước đó 10 ngày, trên hầu hết các trang báo, các diễn đàn với nỗi buồn căm lạng...

Chế độ CS cần phải loại bỏ

Cho đến khi nhìn những người đàn ông, đàn bà, dù đã ở tuổi cao niên, lại có thể “hồn nhiên”, không, phải nói là cố tình; họ cố tình nhảy nhót để phá bình cuộc tưởng niệm tự phát nhằm ghi nhớ và tri ân hơn sáu vạn quân nhân và thường dân, chết trong trận chiến biên giới phía Bắc cách đây 35 năm, bỗng một cảm giác ê chề và nhục nhã xâm lấn tâm hồn tôi.

“Đỉnh cao trí tuệ” bỗng bật ra trong óc tôi, khi xem xong clip [1] từ Dân Làm Báo về một người đàn ông luống tuổi, được biết có tên Trần Nhật Quang. Hãy thử hình dung, cho người đàn ông này thay một bộ veston hoặc một bộ sắc phục công an cấp tá hay tướng với mái tóc nhuộm đen nhánh, láng mượt keo xịt cùng một cặp kính trắng gọng vàng, lúc đó ông ta hoàn toàn trở thành hiện thân của những: Hoàng Hữu Phước với biệt danh “ông nghị khùng”, Đỗ Văn Đương với biệt danh “ông nghị rau muống”, Trần Đăng Thanh với biệt danh “ông tá số hưu”, Hoàng Kông Tư với biệt danh “ông tướng hai bao cao su” và còn hàng hà sa số các ông (bà) khác (!).

Chẳng ai nghi ngờ không có một sự bảo kê (tôi không muốn dùng chữ “chỉ đạo” vì nghe nó còn có vẻ văn minh quá) nào đó từ giới cầm quyền Hà Nội cho những hành vi và lời nói lỗ mãng. Người ta đã mắng những hành động nhảy nhót cũng như lời nói “ngu còn tỏ ra nguy hiểm” của Trần Nhật Quang không tiếc lời với muôn vạn chữ nghĩa, cả tục lẫn thanh. Cả lời lẽ văn hoa và những ngôn ngữ bình dân, thường bị gán là “hàng tôm hàng cá”.

Mới nhất, blogger Mẹ Nấm cho hay [2], tư gia của chị đã bị chọi những bịch xăng nhót vào nhà, hôm tối 16/2. Sáng nay, ngày 17/2, nhiều

an ninh nam nữ đã lập chốt gác ngồi... rình trước ngõ nhà chị. Giới cầm quyền Khánh Hòa - Nha Trang xâm phạm nhân quyền và đàn áp người dân lương thiện một cách vô pháp.

Một “chế độ bầy hầy” đã tạo ra cả một “xã hội bầy nhầy” tựa miếng thịt trâu già dai nhách mà người Cộng sản không chán “nhai tới nhai lui” suốt 39 năm, thông qua những cái “loa miệng” và loa điện, cùng với những con người “bầy đàn” chỉ biết làm theo lệnh như những vật vô tri vô giác. Một xã hội bát nháo và vô chính phủ khôn cùng.

Càng đọc càng thấy khinh bỉ và chán ghét chế độ Cộng sản. Người Việt Nam đã bị chia rẽ đến mức vô cùng khó hàn gắn, một khi chế độ độc đảng toàn trị còn tồn tại.

Một số người cho rằng không có hành vi đánh đập, bắt bớ, hốt nhót, có vẻ biểu lộ “chính quyền” tỏ ra “nhũn nhặn” hơn. Đó là nhận định sai lầm, khi nhớ lại sự kiện UPR, Cộng sản Việt Nam co giò bỏ chạy với 227 khuyến nghị từ quốc tế. Những khuyến nghị này đang chờ hồi đáp chính thức vào tháng sáu tới đây. Do đó, tất cả chỉ là đối phó sao cho ôn hòa mà lại “phá đám” [3] được như đánh giá của ông Phạm Chí Dũng. Chỉ tiếc cách đối phó vẫn chỉ bày ra những đầu óc ngu ngốc và lạc hậu. Tuy nhiên, thật khó nghĩ một nhóm nào đó đang muốn “xích lại gần phương tây”, bởi nó chỉ cho thấy sự đánh nhau ác liệt giữa “các đồng chí”.

Những người Cộng sản vong bản! Họ có nghĩ gì đến một Việt Nam ngày càng điêu tàn!

Dân tộc Trung Hoa - Dân tộc Việt Nam cần phải nhớ

Nói về cuộc chiến 1979, người Cộng sản vẽ ra hình ảnh gọi là “tang thương”, như ông Vũ Minh Giang trả lời BBC [4]: “*Hậu quả rất nặng nề. Tôi nói rằng khi đã có một cuộc chiến tranh, thì nó sẽ thành một vết hằn, thành một cái hố ngăn cách giữa hai dân tộc, nhất là hai dân tộc gần nhau, chữa vết hằn*

đó thì khó vô cùng.”

Không một người dân của bất kỳ quốc gia nào muốn chiến tranh. Đó là điều cần khẳng định trước nhất và trên hết.

Xuất phát từ bản chất lưu manh, lật lọng, xảo trá và lợi dụng lẫn nhau giữa Cộng sản Trung Quốc và Cộng sản Việt Nam, cùng với những mưu toan, các tham vọng giữa hai phía không thành, mỗi bên đã điên cuồng xô đẩy hàng trăm ngàn người lính hai dân tộc lao vào giết nhau, phục vụ cho chúng. Đó là tội ác của Cộng sản Trung Quốc - Cộng sản Việt Nam, cần được điểm mặt cho rõ. Không thể chấp nhận và không được phép đánh lộn cuộc chiến tàn khốc, đẫm máu 1979 dưới tên gọi “chống quân xâm lược” của Cộng sản VN hay “cuộc chiến tự vệ” của Cộng sản Trung Quốc.

Một khi không chỉ rõ tội ác của hai tập đoàn Cộng sản này, lúc đó người dân Trung Hoa và người dân Việt Nam vẫn tiếp tục hận thù như nước buốt và âm ỉ để bùng phát.

Đặc biệt, nếu không chỉ rõ dã tâm của Cộng sản Trung Quốc - Cộng sản Việt Nam, thì ngay chính người dân trong mỗi nước sẽ tiếp tục phân ly và chống nhau tới tận cùng. Điều đó sẽ càng giúp cho Cộng sản Trung Quốc - Cộng sản Việt Nam cai trị lâu dài.

Trong cuộc chiến phi nhân, phi lý, phi nghĩa, ngoài thường dân chết oan ức, người lính Việt Nam và người lính Trung Hoa trở nên đáng thương nhất, bởi họ chết vì sự lừa dối, bị kích động từ tính sắt máu của những tên Cộng sản dã man.

Sự thù địch của hai tập đoàn CS tàn ác gây ra vào lúc bấy giờ, không thể nào gọi tên “chiến thắng” mà mỗi bên vỗ ngực tự nhận, bởi lòng tà tâm của chúng đã xóa nhòa cái gọi là “chính nghĩa”. Ngày nay, cái thứ “chính nghĩa” đó càng phơi bày tỏ rõ trước toàn thế giới.

Chế độ Cộng sản Trung Quốc - Cộng sản Việt Nam cần phải được dẹp bỏ mới mong trả lại cho dân tộc Trung Hoa - dân tộc Việt Nam cuộc sống bình yên.

Người Việt và người Hoa hãy cùng nhau nhớ lấy những ngày đau thương trong lịch sử dân tộc 2nước:

- 02/9/1945, ngày mà CS Việt Nam cướp quyền dân Việt Nam.

- 01/10/1949, ngày mà CS Trung Quốc cướp quyền dân Trung Hoa.

Cùng nhiều ngày tháng khác, ghi khắc tội ác tày trời của Cộng sản Trung Quốc - Cộng sản Việt Nam đối với dân tộc hai nước. Cộng sản của hai chính thể tàn bạo, lừa lọc không những đẩy xô hai dân tộc chúng ta lao vào giết nhau mà còn để lại di chứng quá nặng nề đến tận ngày nay chưa thể xóa nhòa.

Dân tộc hai quốc gia chúng ta cần phải nhớ. Nhớ, không phải để dân tộc hai nước hận thù nhau thêm. Nhớ để hiểu rõ bản chất Cộng sản không bao giờ có thể thay đổi. Nhớ để cảm thông và cùng quyết tâm loại bỏ chế độ Cộng sản man rợ. Nhớ để nhắc cho con cháu hai quốc gia đừng bao giờ cho phép chế độ Cộng sản dìm mồ sống lại dưới bất kỳ hình thức nào, khi hai chế độ man rợ này đang chuẩn bị sụp đổ.

Kết

Hiện nay, để dẹp bỏ chế độ độc tài toàn trị của hai nước Trung Hoa - Việt Nam, chỉ có thể xuất phát từ nền kinh tế lụn bại dựa trên việc quản lý lạc hậu cùng lòng tham vô độ từ "lợi ích nhóm" mỗi quốc gia. Song song đó, kết hợp với sự vùng lên của quần chúng cùng sự hỗ trợ của các quốc gia văn minh. Ba yếu tố này mới giúp loại trừ những kẻ cầm quyền ích kỷ, không màng đến sự sống chết của hai dân tộc.

Những gì đang diễn ra tại Việt Nam và Trung Hoa giống nhau về nhiều mặt. Người dân hai nước cần nhận rõ thủ đoạn của hai tập đoàn Cộng sản, luôn bị nhiều quốc gia, nhiều tổ chức quốc tế khinh bỉ và lên án để cùng phá bỏ xiềng gông áp đặt hai dân tộc chúng ta suốt gần 70 năm qua.

Đài RFA rung chuông báo động [5] về sự sụp đổ tài chính của Cộng sản Trung Quốc: "...*Trung Quốc còn ổn định ngày nào là nhờ ngày đó còn ít lệ thuộc vào nguồn ngoại tệ bên ngoài...*".

Trong bài báo này, toàn cảnh kinh tế Trung Quốc đứng trước nguy cơ đổ sụp xuất phát từ bất động sản như Charlene Chu cho hay bà đã: "... *đi chu du nhiều nơi để*

kiểm tra sớm nhất công tác xây dựng những "thành phố ma" mà công ty xây dựng khai là đã có 100% người sử dụng. Thực ra các kiến trúc ấy gần như bị bỏ hoang, chỉ có một số toán nhân viên bảo trì cùng một số gọi là những doanh nhân nản lòng thoái chí. Bà nói điều quái lạ là những kiến trúc mới gần như hoàn toàn trống trải nhưng đều có người đã mua hết. Cảnh trạng chứa đựng nhiều mâu thuẫn, nhưng một số lượng đáng kể những tòa bất động sản đã được kiến tạo trong mấy năm qua, trong khi nhiều dự án như vậy vẫn được tiến hành. Điều này là lý do chắc chắn gây lo ngại về bong bóng bất động sản. Trái bong bóng nổ bùng sẽ để lại một nước Trung Hoa rất khác lạ, và đó là nền kinh tế sau khi bùng phát khủng hoảng đáng lo ngại nhất...".

Việt Nam, với nguồn ngoại tệ cạn kiệt, tình hình diễn ra không khác mấy so với hình ảnh nói trên, tất cả cũng xuất phát từ "núi" bất động sản cùng nợ xấu, với biểu hiện Cộng sản VN chuẩn bị thông qua dự thảo luật phá sản, cho phép ngân hàng thương mại tuyên bố phá sản với phần thiệt hại hoàn toàn thuộc về người gởi tiền, khi luật buộc các ngân hàng như thế phải thanh toán trước tiên các khoản nợ "nhà nước". Những dấu hiệu sấm dầm đang lộ dạng khi Eximbank, ACB, Agri bank, Vietinbank, Southernbank [6] v.v... đã và đang báo lỗ cùng những khoản nợ xấu hàng ngàn tỉ đứng trước nguy cơ mất trắng.

Người Việt Nam và người Trung Hoa hãy cùng nhau tẩy chay chế độ Cộng sản bằng tất cả những gì có thể làm được trong khả năng mỗi người, mỗi gia đình!

danlambaovn.blogspot.com

Chú thích

[1] danlambaovn.blogspot.com/2014/02/trum-du-luan-vien-tro-tai-hung-bien.html. [2] danlambaovn.blogspot.com/2014/02/ngay-1702-1979-ai-muon-quen.html. [3] viet.rfi.fr/viet-nam/20140214-phai-chang-co-mot-chien-dich-%E2%80%9Cpha-dam%E2%80%9D-khong-cho-viet-nam-xich-gan-lai-voi-phuong-[4] bbc.co.uk/vietnam

ese/vietnam/2014/02/140216_vuminhgiang_1979_anniversary.shtml [5] rfa.org/vietnamese/in_depth/the-shadow-system-02112014160506.html. [6] dantri.com.vn/kinh-doanh/8-ngan-hang-niem-yet-co-nguy-co-mat-trang-hon-14000-ty-dong-771574.htm[6] tin247.com/southern_bank_nguy_co_mat_trang_gan_1_000_ty-3-22574309.html. [6] dantri.com.vn/kinh-doanh/eximbank-bat-ngo-bao-lo-hon-220-ty-dong-quy-iv2013-838732.htm

Cán bộ nhà nước áp lực đòi đứng ra tổ chức Tang lễ cụ bà Nguyễn Thị Lợi, cúp nước và côn an lại xé vòng hoa phúng điếu

Giữa những đau buồn của gia đình với sự ra đi của cụ bà Nguyễn Thị Lợi (mẹ cô Phạm Thanh Nghiê), phía nhà nước đã xuất hiện, áp lực và đưa ra những đòi hỏi vô lý. Các cán bộ của đảng dưới danh nghĩa Hội Phụ nữ, Phụ lão, Mặt trận... đã đến đòi làm trưởng ban, lập ban lễ tang với nhân sự toàn người của họ.

Trong khi đó ở bên ngoài lúc nào cũng túc trực từ 3 đến 5 xe gắn máy với một đám côn an đứng canh, lượn qua lượn lại và theo dõi mọi động tĩnh trong nhà cũng như những ai đến thăm viếng.

Những đòi hỏi vô lý và mất nhân tính của phía nhà nước đã bị gia đình cương quyết từ chối thẳng thừng nên bề mặt. Tuy nhiên sau đó họ vẫn khăng khăng và làm mặt dày đòi tự viết và đọc điếu tang. Cô Nghiê đang đấu tranh rất quyết liệt. Các thành phần muốn phá hoại tang lễ của cụ bà Ng. Thị Lợi đã chuyển sang những thủ đoạn hèn hạ. Đó là lên lút cắt nước sinh hoạt của gia đình Phạm Thanh Nghiê. Ai cũng biết công việc tang chế đòi hỏi rất nhiều việc phải giải quyết. Vậy mà họ lại sử dụng trò này. Khi thấy nước bị cắt vào lúc giữa đêm, cô Nghiê rất phẫn nộ và đã phát biểu: *Hèn bản như cộng sản là hết cỡ!*

Song song với việc đó, cán bộ đảng và nhà nước vừa phủ dụ vừa hăm dọa một người con của cụ bà vốn chưa quen đối diện với những hành vi trán áp của côn an hồng tạo ra khác biệt ý kiến trong gia đình.

Vào chiều 27-2-2014 bà Ng. Thị Nga, vợ nhà văn Ng. Xuân Nghĩa đang bị bỏ tù vì phản đối tàu cộng xâm lược, đã đến viếng thăm. Bà mang theo một số vòng hoa phúng điếu của Hội Phụ nữ NQ, đài Đáp Lờì Sông Núi nhờ chuyển. Khi xe vừa đến, lập tức côn an đã xông tới giật xé những dòng chữ ghi tên các hội, nhóm - chỉ chừa lại 2 chữ "Kính viếng".

Theo CTV Danlambao 28-02-2014

Từ đỉnh cao sự "kiêu ngạo CS" đến tận đáy của sự hèn hạ bạc nhược

Song Chi 19-02-2014

Rất nhiều lần tôi từng nghe người này người kia, bần khoản, ngạc nhiên, tức giận và cả khinh miệt, lặp đi lặp lại những câu hỏi na ná nhau: Tại sao nhà cầm quyền VN lại hèn đến thế, hay tại sao Hà Nội lại sợ Bắc Kinh đến vậy?

Có người còn đưa ra những bằng chứng cụ thể như trước đây, trong hai cuộc chiến tranh chống Pháp, chống Mỹ, người ta có thể nói những người Cộng sản là cuồng tín, tàn ác, sắt máu nhưng đâu ai nói họ hèn, hay thậm chí, ngay trong cuộc chiến tranh biên giới Việt-Trung năm 1979, nhà nước Cộng sản VN lúc đó cũng đâu đến nỗi bạc nhược trước Trung Cộng như bây giờ.

Thật ra hỏi cũng tức là đã tự trả lời. Tôi tin rằng chúng ta hiểu vì sao họ lại hèn đến mức bất chấp mọi lời chửi rủa, không thể nào không lọt đến tai họ, của người dân, bất chấp việc bị Bắc Kinh coi khinh như giẻ rách, bất chấp cả việc mất đất mất đảo mất biển, mất dân chủ quyền, miễn là được yên thân. Cho dù chỉ là sự bình yên tạm bợ được Bắc Kinh ban phát tùy theo từng thời điểm, từng giai đoạn nằm trong sự tính toán chiến lược thâm sâu.

Có gì đâu. Trước đây nếu những người Cộng sản chưa biết sợ khi lao vào cuộc chiến với Pháp, với Mỹ, vì khi đó ít ra họ còn có lý tưởng, còn có niềm tin vào đảng, vào tương lai sẽ xây dựng một nước VN xã hội chủ nghĩa tươi đẹp hơn, công bằng hơn các chế độ tư bản thối nát. Mọi đói nghèo lạc hậu khốn khó của hiện tại dễ dàng được đổ thừa cho chiến tranh và sau khi chiến thắng "ta sẽ xây dựng trăm nghìn lần hơn".

Khi đó họ còn có các nước XHCN anh em bên cạnh, đặc biệt có hai đồng minh lớn là Liên Xô và Trung Quốc không tiếc sức tiếc của chi viện tối đa từ tài chính, lương thực, hàng hóa ở hậu phương cho tới vũ khí các loại ngoài mặt trận, chưa kể cố vấn, và cả lính Nga, lính Tàu đều có mặt tại VN.

Sau chiến tranh, khi mọi chuyện thình thoảng lại được phía Liên Xô, Trung Quốc tiết lộ, người ta mới biết có đến hàng ngàn binh lính và cố vấn Liên Xô, hàng trăm ngàn binh lính Trung Quốc thuộc các binh chủng khác nhau đã trực tiếp chiến đấu bên cạnh người lính Cộng sản Bắc Việt. Như đầu đề một bài báo trên đài RFA viết về ngày 30 tháng Tư từ mấy năm trước: "Chống "ngoại xâm" bằng "ngoại nhân". Trên thực tế, cả hai miền Nam Bắc anh em một nhà đã lao vào đánh giết nhau chỉ với xương thịt da là của VN, còn lại mọi thứ là của các đồng minh đôi bên!

Trước đây nếu những người Cộng sản chưa biết sợ vì họ còn lừa bịp được nhân dân tin vào tính chính nghĩa của cuộc chiến, tính chính danh của họ khi giòi bung bít thông tin, tuyên truyền một chiều.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn khác. Lý tưởng không còn, niềm tin vào học thuyết Mác Lênin, con đường đi lên chủ nghĩa xã hội, tin vào sự toàn thắng của phe xã hội chủ nghĩa và sự triệt tiêu của các nước tư bản... tất cả đã vỡ vụn đến mức phải u mê lú lẫn lắm giờ này mới còn nói đến những điều như vậy. Nhìn quanh quất cả thế giới bây giờ chỉ có mấy quốc gia là còn do đảng Cộng sản lãnh đạo, nhưng mỗi nước mỗi con đường, mỗi toan tính riêng, chẳng ai giúp ai, thậm chí hai nước "anh em, đồng chí" Việt-Trung còn đánh nhau vỡ mặt mấy lần và vẫn đang trong tình trạng lằng lằng không biết liệu có lại xảy ra chiến tranh nữa hay không.

Thời đó, miền Bắc dốc hết sức người sức của cho cuộc chiến, cả xã hội sống cần kiệm đơn giản, người ở hậu phương hay ở mặt trận, người lính hay tướng tá ai cũng vô sản gần như nhau, ai cũng đói khổ nên chẳng ai tỵ nạn so bì ai.

Bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn khác. Dân đa số vẫn khổ nhưng đảng viên quan chức người nào cũng giàu, càng chức lớn càng

giàu, càng giàu càng sợ mất, mà muốn giữ của, giữ ghế thì bằng mọi giá phải giữ cho chế độ tồn tại, bất chấp lợi ích của đất nước, dân tộc. Bây giờ nếu chiến tranh nổ ra, cái đám giàu có con ông cháu cha ấy chắc chắn sẽ tìm mọi cách để trốn tránh nghĩa vụ quân sự, không phải đã từng có ý kiến đề xuất cho đóng tiền thay việc thực hiện nghĩa vụ quân sự đó sao. Cuối cùng cũng vẫn là dân đen tiếp tục phải hy sinh xương máu, nhưng lần này liệu họ có cam chịu hy sinh để cho kẻ khác tiếp tục ngồi hưởng hết đời cha đến đời con, cháu, chắt...?

Bây giờ mọi chuyện đã khác.

Đảng Cộng sản không còn được người dân tin nghe nữa, không những thế, đảng Cộng sản từ lâu đã trở thành một thế lực phản động, là lực cản lớn nhất cho con đường phát triển trở thành một quốc gia tự do, dân chủ, văn minh, giàu mạnh của đất nước.

Không còn bạn bè đồng minh cũng không còn dân bên cạnh, nhìn đâu cũng chỉ tưởng tượng ra những "thế lực thù địch", đảng Cộng sản VN trở nên hèn hạ là phải.

Đó là chưa kể, đánh nhau với các nước dân chủ như Pháp như Mỹ thì chính phủ các nước ấy còn biết sợ dân, sợ báo chí truyền thông, sợ dư luận quốc tế, nếu báo chí, dư luận và người dân mà làm căng quá thì họ phải rút khỏi cuộc chiến. Còn với một chế độ độc tài độc đảng như Trung Cộng, báo chí truyền thông, luật pháp nằm trong túi nhà cầm quyền, muốn định hướng báo chí viết cái gì, muốn nhồi sọ người dân ra sao mà chẳng được.

Lính Mỹ mà chết, báo Mỹ, dân Mỹ làm ầm lên. Còn Trung Cộng nếu có chết hàng vạn, hàng chục vạn lính lẫn dân thường, từ chỉ huy đến Tổng Bí thư vẫn chả hề hấn gì. Người dân Trung Quốc thì bị nhà cầm quyền tuyên truyền sai lệch, kích động lòng tự hào dân tộc, phần lớn chắc chắn sẽ lại tin và ủng hộ nhà nước của họ. Cứ nhìn cách báo chí, người dân TQ phản ứng với Nhật, Philippines, cho tới VN lâu nay thì rõ.

Đánh nhau với Trung Cộng là đánh nhau với một nhà nước bất

chấp luật pháp quốc tế, nói một đảng làm một nẻo, vừa cướp đất, đảo của nước khác vừa la làng. Là đánh nhau với các thế hệ lãnh đạo có đủ mưu mẹo thâm sâu để có thể mua chuộc dần lãnh đạo nước khác, bao vây, cô lập, lưng đọa về kinh tế, chính trị, trong khi vẫn tiếp tục chiến lược “gặm nhấm” dần dần biển, đảo của nước khác song song với cuộc xâm lăng từ từ bằng con đường văn hóa. Với một sự tấn công mọi mặt như thế, đảng Cộng sản VN phải vất vả chống đỡ hơn nhiều so với một kẻ thù trực diện, công khai ngoài chiến trường. Và họ thừa biết điều đó.

Chưa kể mấy chục năm thẩm thiết như “môi với răng”, nhà cầm quyền TQ quá hiểu nhà cầm quyền VN, hiểu những điểm yếu chết người, hiểu cái hèn muốn giữ vững chế độ bằng mọi giá của họ. Và Bắc Kinh đã tận dụng tối đa những điểm yếu ấy. Qua thời gian, khi sự lệ thuộc về mọi mặt của VN vào TQ càng lớn, cái hèn của tập đoàn Ba Đình đối với tập đoàn Trung Nam Hải cũng càng lớn.

Cái hèn, cái sợ ấy càng nhân lên khi chính họ tự hù dọa mình và hù dọa nhân dân. Rằng TQ mạnh thế, to thế, đông thế, ta đánh nhau với nó chỉ có thua thiệt, chi bằng cố gắng duy trì mối quan hệ tốt giữa hai bên. Họ cảnh báo người dân đừng dại mà sa vào âm mưu kích động thù hận, gây chia rẽ tình hữu nghị tốt đẹp giữa hai đảng, hai nước của các “thế lực thù địch”. Họ khuyên nhủ người dân rằng chiến tranh là tai họa, đánh nhau thì dân khổ, lại thêm những người vợ mất chồng, những bà mẹ mất con...

Sao bây giờ họ từ té thế? Sao trước đây họ không nghĩ được như thế trong suốt cuộc chiến tranh chống Mỹ, bỏ qua bao nhiêu cơ hội có thể tìm kiếm hòa bình, thống nhất bằng một con đường khác, không phải hy sinh xương máu? Ngay cả khi đã có thỏa hiệp ngưng bắn, đình chiến trong 3 ngày vào dịp Tết Mậu Thân 1968, họ vẫn cứ phát lệnh “tổng tấn công”, ngay cả khi Hiệp định hòa bình Paris đã được ký kết, Mỹ đã rút khỏi VN, họ vẫn cứ quyết đánh chiếm miền Nam

cho bằng được?

Câu trả lời chỉ vì khi ấy chưa chiếm được hết đất nước thì phải đánh chiếm cho bằng được, “dù có phải đốt cháy cả dãy Trường Sơn”, phải hy sinh đến giọt máu cuối cùng. Còn bây giờ khi đã có được quyền lực thì sợ mất, phải giữ bằng mọi giá, trở thành hèn hạ bạc nhược, bất cứ người dân nào có suy tư đến vận mệnh đất nước cũng đều phải nhận thấy vì nó quá lộ liễu.

Hèn đến độ mọi thứ thông tin có liên quan đến “anh bạn vàng” và mối quan hệ bất xứng giữa hai bên đều trở thành “nhạy cảm”, cấm kỵ, Trung Cộng có lấn lướt, ngang ngược, chơi xấu đến đâu cũng nhịn.

Hèn đến độ sẵn sàng công khai đàn áp những cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc của người dân Sài Gòn, Hà Nội, bắt bớ, đánh đập, kể cả kết án tù dài hạn một số khuôn mặt nổi bật trong các phong trào biểu tình và những người lên tiếng mạnh mẽ nhất, trong khi tiếp tục sách nhiễu người thân của họ và tìm mọi cách triệt tiêu đường sống lẫn nghề nghiệp của người khác. Sẵn sàng sử dụng mọi trò bẩn, ném đá giấu tay, khi thì cho côn đồ ném mắm tôm, chất bẩn vào những người yêu nước, chặn đường gây sự tấn công, đập ngã xe gây tai nạn, dùng đội ngũ dư luận viên, bôi bút viết bài bôi nhọ, vu khống những người dám đứng cảm lên tiếng v.v...

Các nhà lãnh đạo ở các quốc gia độc tài nhất chắc cũng thua xa mưu trí của nhà cầm quyền VN trong những chiêu trò đối phó với chính người dân của họ. Mới đây là dùng công an giả dạng công nhân đem mấy phiến đá ra đục cho rõ to, bụi mù mịt để phá đám người biểu tình phản đối TQ, hoặc cho đám đảng viên, hưu trí ra nhảy nhót quay cuồng trước chân tượng đài Lý Thái Tổ, vận âm thanh thật to để ngăn chặn người dân làm lễ tưởng niệm 35 năm ngày 17 tháng Hai, tưởng niệm 60 vạn hương hồn dân quân đã ngã xuống trong cuộc chiến tranh... Hà Nội có thể “hãnh diện” vì cái trò thô bỉ này của họ đã được báo chí khắp thế giới loan tải để dư luận thế giới tha hồ mà khinh bỉ họ.

Mở một cái ngoặc ở đây, tình cờ đọc được bài viết “Ký ức đám cưới của con trai cố Tổng bí thư Lê Duẩn: 17-2-1979” trên báo Thanh Niên của nhân vật chính, kể về cái đám cưới diễn ra ngay đúng vào ngày Trung Quốc tấn công VN trên toàn bộ các tỉnh biên giới phía Bắc.

Nếu như ở bất cứ một quốc gia dân chủ nào khác, có một cái đám cưới của con trai ông Tổng thống hay Thủ tướng khi chiến tranh xảy ra như vậy thì ông Tổng thống hay Thủ tướng đó sẽ lập tức hoãn ngay đám cưới con trai lại và lên truyền hình loan báo chiến tranh đồng thời trấn an người dân. Hoặc thậm chí phải đích thân bay ra chiến trường có mặt bên cạnh các người lính, nếu không muốn người dân chửi cho mục mã, đòi phải từ chức ngay. Đồi khi người kể chuyện cứ hồn nhiên kể lại một sự kiện nào đó và nghĩ rằng như thế chúng tỏ sự điềm tĩnh, coi là bình thường của các lãnh đạo VN khi chiến tranh bất ngờ xảy ra, nhưng người đọc lại hiểu ra những sự thật khác!

Khi một đảng cầm quyền có những người lãnh đạo vẫn thân nhiên ăn mừng một đám cưới khi hàng ngàn người lính lẫn người dân đã ngã xuống ngay trong ngày đầu tiên giao chiến với quân thù, thì cũng chẳng lạ gì nhiều năm sau, các thế hệ đàn em của họ có thể ra lệnh cho một thiểu số dân chúng nhảy múa ngay trong cái ngày nổ ra chiến tranh ấy!

Những khoảng cách xa mà gần và tội ác

.....*Lê Diễn Đức* 17-02-2014.....

Thứ Tư, ngày 19 tháng 2 năm 2014. Sự trùng hợp ngẫu nhiên, những khoảng cách xa mà rất gần. Tính từ năm 1974 đến năm 1979 là 5 năm, từ năm 1979 tới 1988 là 8 năm, nhưng các biến cố lịch sử diễn ra trong ba tháng đầu năm. Từ gần 30 năm nay, sau kỷ niệm về cuộc hải chiến Hoàng Sa ngày 19 tháng 1 năm 1974, thì tiếp đến cuộc chiến chống quân Trung Quốc xâm lược ở biên giới phía Bắc ngày 17 tháng 2 năm 1979 và cuối cùng là cuộc hải chiến Trường Sa ngày 14 tháng 3 năm 1988.

Ngày 19 tháng 1 năm 1974, pháo từ các chiến hạm của quân lực Việt Nam Cộng Hòa nã đạn vào tàu chiến của Trung Quốc xâm phạm lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam, mở màn cho cuộc hải chiến không cân sức, trong đó 74 chiến sĩ đã anh dũng hy sinh. Hoàng Sa bị quân Trung Quốc chiếm đóng.

Ngày 17 tháng 2 năm 1979 Trung Quốc xua quân tấn công Việt Nam. Đây là cuộc chiến khốc liệt với mục đích “dạy cho Việt Nam một bài học” của Đặng Tiểu Bình. Sáu trăm ngàn quân Trung Quốc ào ạt lấy thịt đè người, đã tàn phá tan tành 6 tỉnh biên giới. Nhưng sự tấn công của Trung Quốc đã gặp lại sự phản công mạnh mẽ của quân và dân Việt Nam. Ngày 5 tháng 3 Trung Quốc đã phải rút quân kéo theo sự thiệt hại nặng nề về nhân mạng, ước tính 26.000 người chết (theo báo chí phương Tây) hay 62.500 người (theo báo Việt Nam). Khoảng 10 ngàn binh sĩ và dân thường của phía VN bị tử vong.

Cùng với các cuộc xung đột biên giới cục bộ tiếp theo, ngày 13 tháng 3 năm 1988, quân Trung Quốc đưa quân xâm chiếm các bãi đá Cô Lin, Len Đao và Gạc Ma thuộc quần đảo Trường Sa. Do ba bãi đá này không có quân đội đồn trú nên Việt Nam phải đưa quân ra bảo vệ. Ba tàu vận tải của Việt Nam bị đánh chìm, 64 chiến sĩ thiệt mạng. Kể từ đó Trung Quốc chiếm đóng bãi đá Gạc Ma và hai nước cùng cho hải quân ra đóng

giữ một số đảo đá ngầm khác mà hai bên cùng tuyên bố chủ quyền.

Tưởng niệm ba sự kiện liên tiếp trong ba tháng đầu năm, người Việt không khỏi uẩn ức, căm thù. Không phải chỉ vì ba sự kiện này là bằng chứng cho thấy dã tâm bành trướng lãnh thổ của Trung Nam Hải xuống phía Nam và Biển Đông không lúc nào thay đổi suốt từ hai thiên niên kỷ nay. Mà là, *thế cuộc xoay vần, lịch sử bị đánh cắp, tập đoàn cai trị Cộng sản Hà Nội hiện nguyên hình là kẻ nổi giáo cho giặc, rước voi giày má tổ.*

Bất kỳ người Việt yêu nước nào cũng cảm thấy bị xấu hổ và đau xót trước một tập đoàn cai trị hèn nhát, nhu nhược, vì cái ghế quyền lực mà chà đạp lên lòng kiêu hãnh và tinh thần bất khuất chống ngoại xâm của tổ tiên. Đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) đã định hướng lòng yêu nước của người dân theo thân phận của một kẻ nô lệ, chur hầu.

Năm 1989-1990, hệ thống Cộng sản ở Đông Âu và Liên Xô phá sản, thành trì của phe xã hội chủ nghĩa bị sụp đổ hoàn toàn. Để có thể duy trì độc quyền cai trị, ĐCSVN không còn cách nào khác là quay đầu trở lại đeo bám Trung Quốc.

Ngày 3-4 tháng 9 năm 1990, Nguyễn Văn Linh, tổng bí thư ĐCSVN, Đỗ Mười, thủ tướng chính phủ và Phạm Văn Đồng, cố vấn ban chấp hành trung ương ĐCSVN, đã ký kỷ yếu hội nghị đồng thuận tại Thành Đô với Giang Trạch Dân, tổng bí thư ĐCS Trung Quốc và Lý Bằng, thủ tướng Trung Quốc, mở đầu một trang sử tối tăm, nhục nhã trong quan hệ Việt- Trung.

Loại bỏ cụm từ “kẻ thù truyền kiếp” ra khỏi bản Hiến pháp 1980, gắn bằng hiệu “4 Tốt” và “16 chữ vàng”, bắt chấp lợi ích dân tộc và chủ quyền lãnh thổ, những cú bắt tay tại hội nghị Thành Đô là chính sách nhất quán của ĐCSVN. Điều này được thể hiện trong thái độ cư xử với các chiến sĩ đã hy sinh trong cuộc chiến bảo vệ tổ quốc và trong kinh tế.

74 chiến sĩ của quân lực VNCH tử trận ở Hoàng Sa cho đến nay vẫn bị xem là “lính nguy”, không được tôn vinh, tưởng niệm, gia đình của họ bị phân biệt đối xử.

Từ hội nghị Thành Đô cuộc chiến chống quân xâm lược của Trung Quốc hầu như không còn được nhắc đến trên báo chí, truyền thông nhà nước tại Việt Nam nữa. Cuộc tưởng niệm ngày 16 tháng 2 năm 2014 tại Hà Nội của những người yêu nước dưới chân tượng đài Lý Thái Tổ bị nhà cầm quyền ngăn chặn bằng mở nhạc âm ỉ và một đám đông khiêu vũ “mừng đảng mừng Xuân”! Những người đã hy sinh trong cuộc chiến 1979 đã bị lãng quên một cách có ý thức. Trong khi đó, một tác phẩm nói về lính Trung Quốc chết trong cuộc chiến của nhà văn Mạc Ngôn do Trần Trung Hỷ dịch, lại được in và phát hành tại Việt Nam năm 2009. Những tên lính xâm lược thậm chí còn được gọi là “liệt sĩ”, mồ mà được tôn tạo ngay trên đất Việt.

Trong ngày 1-1-2013, trả lời phỏng vấn của tờ Tuổi Trẻ Online, Thượng tướng Thứ trưởng Bộ Quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh đã nói:

“Một trong những đặc trưng của ý thức hệ giữa Việt Nam và Trung Quốc là một đảng Cộng sản lãnh đạo. Nếu có được một người bạn xã hội chủ nghĩa rất lớn bên cạnh ủng hộ và hợp tác cùng có lợi thì sẽ vô cùng thuận lợi cho sự nghiệp xây dựng chủ nghĩa xã hội ở Việt Nam.”

Trong cái “ủng hộ và hợp tác cùng có lợi cho sự nghiệp xã hội chủ nghĩa” đó, đến hơn 90% các dự án trọng điểm của Việt Nam lọt vào tay tổng thầu Trung Quốc. Lấy lý do giá chào thầu rẻ, nhưng thực tế tiến độ thi công của dự án nào cũng chậm trễ, công nghệ đưa vào Việt Nam lạc hậu.

Trung Quốc còn tham gia vào dự án nhạy cảm, như thuê 50 năm gần 300 ngàn héc ta rừng đầu nguồn để “trồng rừng”, dự án Bauxite Tây Nguyên, các dự án nhiệt điện, cơ sở hạ tầng, v.v...

Cùng với các dự án là đội quân lao động Trung Quốc lên tới hàng chục ngàn kéo qua sông và làm việc, rải khắp từ Bắc chí Nam.

Nguồn khoáng sản của Việt Nam bị Trung Quốc khai thác ồ ạt, trực tiếp, hoặc đứng phía sau. Ở các tỉnh miền Bắc có đến hơn 60% mỏ có dấu hiệu của các doanh nghiệp đến từ Trung Quốc.

Trung Quốc còn giết chết hàng hóa VN thông qua đường tiểu ngạch. Nhiều loại hàng hóa không đảm bảo chất lượng, chạy theo mẫu mã, thị hiếu, rẻ tiền và độc hại tràn lan, chiếm lĩnh thị trường VN, không hề được kiểm soát, ngăn chặn. *Việt Nam trở thành thùng đổ rác khổng lồ của các ngành công nghiệp địa phương Trung Quốc.*

Gần đây, số lượng các công ty Trung Quốc mua cổ phần của các doanh nghiệp Việt Nam ngày một nhiều. Trong năm 2014-2015, chính phủ Nguyễn Tấn Dũng có kế hoạch cổ phần hóa 500 tổng công ty, doanh nghiệp nhà nước, là cơ hội cho Trung Quốc nhảy vào. Nếu như họ mua nhiều cổ phần và chiếm đa số ghế trong hội đồng quản trị thì *cái vỏ là Việt Nam nhưng thực chất là công ty Trung Quốc.*

Theo số liệu tổng kết của Tổng cục Thống kê năm 2013, Trung Quốc là thị trường nhập siêu lớn nhất của Việt Nam với mức 23,7 tỷ USD. Việt Nam xuất khẩu sang Trung Quốc, chủ yếu nguyên liệu, khoáng sản thô, chỉ đạt 13,1 tỷ USD. *Nền kinh tế Việt Nam hiện rõ là một bức tranh lệ thuộc nghiêm trọng vào Trung Quốc. Tờ Global Times trong ngày 10-02-2014 đã đe dọa “không có Trung Quốc, nền kinh tế Việt Nam có thể bị lung lay”.*

Trong khi ôm chân Trung Quốc, tập đoàn Hà Nội vẫn phải bám riết lấy thị trường Mỹ, hiện đóng góp 20% trong tổng kim ngạch xuất khẩu của Việt Nam.

Xuất khẩu qua Mỹ năm 2013 đạt trên 25 tỷ USD, trong khi nhập khẩu khoảng 5 tỷ USD. Thặng dư bao nhiêu trong cán cân thương mại Việt-Mỹ thì tập đoàn Hà Nội mang đi vỗ béo hết cho hàng hóa của Trung Quốc.

“Trăm năm bia đá cũng mòn. Ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ.”

Thời gian nhạt nhòa trôi qua, nhưng những khoảnh khắc sống

động của lịch sử con người vẫn khắc vào tâm khảm. **Gần 2000 năm sau, nhân dân và lịch sử vẫn nhớ cuộc khởi nghĩa của Hai Bà Trưng vào năm 40; hơn một thiên niên kỷ sau vẫn nhớ trận Bạch Đằng chìm quân Nam Hán của Ngô Quyền vào năm 939; hơn 600 năm sau vẫn nhớ Lê Lợi đánh tan tác quân Minh và 4 thế kỷ sau vẫn nhớ đại thắng quân Thanh của Nguyễn Huệ.**

Mới chỉ 26 năm kỷ niệm hải chiến Trường Sa 1988, 40 năm hải chiến Hoàng Sa 1974 và 35 năm cuộc chiến biên giới năm 1979. Những khoảng thời gian rất ngắn trong trang sử hào hùng của dân tộc, vĩnh viễn và vô tận.

Triều đại Cộng sản Việt Nam tồn tại được bao lâu nữa để giấu giếm những sự kiện trên? Nhưng dù thế nào thì nhân dân cũng không bao giờ quên. Bởi vì, vì danh lợi mà quên máu xương của những người đã nằm xuống bảo vệ non sông gấm vóc là tội ác. ●●●●●●●●

Thánh chỉ thiên triều đã bạn! **Lũ tiểu vương quan VN đang ra sức phá tan lịch sử Việt****Nhạc sĩ Tô Hải 15-02-2014**.....

Đúng là vậy! 35 năm đã trôi qua... Bao nỗi hờn căm, uất ức đắng cay đã bị nhà cầm quyền đảng trị bắt nhân dân ta phải quên đi, nuốt hận đi, nhất là với các gia đình có chồng con bỏ mạng dưới chủ trương giết sạch, đốt sạch... phá sạch của Đặng Tiểu Bình khi xưa 60 vạn quân xâm chiếm 6 tỉnh phía Bắc Việt Nam trong cái ngày 17-02-1979 không thể quên đó!

Đã 40 lần ngày 19 tháng 1 trôi qua trong cảm nín ảm ức...

Và 35 lần ngày 17 tháng 2 cũng sẽ sắp phải trôi qua mà con cháu chúng ta sẽ không thể biết đó là ngày quốc nhục ngàn đời...

Minh chả phải là nhà nhận định tình hình chính trị quốc tế gì bèn gót ông Carl Thayer.

Minh cũng chẳng có cái đầu và trái tim của mấy ông giáo sư /tiến sỹ của Đảng họ, thỉnh thoảng... “thờ ra thật vào” một vài ý kiến ra cái điều cần “sòng phẳng với lịch sử” khi không quên những gì ta đã hy sinh để bảo vệ tổ quốc nhưng... cũng không nên đào sâu sự hận thù với các đồng chí... bố(n) tốt của họ (!?), hoặc nhốt

mọi nỗi hận thù vào trong những... “hội thảo khoa học” công khai một cách cực kỳ hạn chế!

Gần đây, nắm chắc là nhà cầm quyền sẽ cấm tiết đã động tới những ngày nhạy cảm nói trên, Gs Vũ Minh Giang đã dọn đường cho những ai muốn làm to chuyện vụ “nhận một bài học thật đắt giá” của quân và dân 6 tỉnh biên giới ngày 17 tháng 2 tới đây là, “không làm to thì làm nhỏ” giữa các nhà khoa học với nhau trong một hội thảo khoa học mà chẳng sợ vi phạm những gì đã hứa với thiên triều! Tất nhiên là có sự chỉ đạo của những nhà khoa học hàng đầu của các “viện hàn (xì) lâm” phụ trách ný nuân của đảng họ! Không cho phép mấy tay nhân sỹ trí thức biến chất, “học nhiều quá hóa khùng”, chưa đến ngày 17 tháng 2 đã tung lên mạng những bài viết, những hình ảnh “không có lợi” cho tinh đồng chí mà Đảng họ đã cố gắng nổi lại kể từ ngày các bậc đàn anh họ đã phải cúi đầu tạ tội với đảng sinh thành ra họ sau khi đã bị vục cho bao nhiều cú roi tóe máu đit ở Thành Đô tháng 9-1990 năm nào!

Với con mắt, cái đầu và trái tim một em học sinh cấp 1, mình cũng thừa sức để thấy được: tất cả đều do có thánh chỉ bên thiên triều ban ra!

Chả thế mà...

Chưa đến hai tuần khi đại diện cho một nhóm quyền lực vừa đưa ra ý kiến “phải đưa những sự kiện Hoàng Sa, Trường Sa”... vào giáo trình lịch sử cho con em, phải tổ chức kỷ niệm tất cả những ai đã hy sinh vì bảo vệ chủ quyền cả đất nước...

Chả thế mà...

Sau một tuần, như những lò hơi được mở xú-páp, hơn 700 tờ báo và gần 100 cái đài, Tivi không ngừng hoan ca đồng nhất gọi bọn “ngụy quân-ngụy quyền” bằng cái tên Việt Nam Cộng Hòa, đưa ảnh những người đã hy sinh tại Hoàng Sa và vợ con họ lên trang đầu của các mặt báo, trên màn ảnh nhỏ... thì trước hôm kỷ niệm 2 ngày bỗng dưng đồng loạt tắt tiếng, câm họng cả lũ!

Tất cả diễn biến đột ngột chỉ sau “cú điện đàm nóng” giữa 2 người đứng đầu 2 nước “vừa là kẻ thù vừa là anh em” vào ngày 16-1-2013 nhân dịp chúc nhau cái gì đó nhân dịp này dịp nọ thì không rõ nhưng rõ nhất là ngay sau đêm đó: **cấm tiết mọi kỷ niệm, tường nhớ, thấp nển, đốt nhang về sự kiện Hoàng Sa đã**

được mặc nhiên trở về với đất mẹ Trung Quốc! (có giấy tờ công nhận của nhà cầm quyền Việt Nam!)

Mặc kệ cho cả thế giới ngạc nhiên! Mặc kệ cho dân trong nước uất hận dâng trào! Mặc kệ cho các nhà trí thức bị nhốt tù giữa Đà Nẵng phải bật khóc! Đối với bọn họ: thì... tất cả chỉ có một con đường: Còn Tàu còn mình - Còn Tập Cận Bình, còn vương triều Sang Trọng Hùng Dũng!

Bất kể một hành động nào không làm vừa lòng các đồng chí 4 tốt của bọn họ đều là đồ... thoái hóa, đồ... phản động!

Mình cũng chú ý đến sự hèn hạ, phủ nhận lịch sử để tránh làm phiền lòng mấy ông "bố(n) tốt" của họ gần đây nhất:

Ngày mùng 5 tết vừa qua, lễ hội Đổng Đa giữa thủ đô Thăng Long xưa. Ngày mùng 6 lễ hội Hai Bà tại quận Mê Linh nay cũng đã nhập về Hà Nội... Không có một bóng via nào của bọn cầm quyền, một cấp ủy nào từ cấp trung ương, thành phố đến quận, phường dám lộ mặt ra vì sợ phải phát biểu đôi lời! Nhờ chẳng may lỡ lời thì... mất ghế như chơi!

Kỷ niệm những anh hùng dân tộc mà chỉ còn là mấy anh chị khăn đỏ, áo xanh rước kiệu trống không; chẳng có bài vị ai, đi loanh quanh rồi kết thúc ở những trò chọi gà, sỏi vật, cờ tướng, cờ người!...

Trái lại nhờ có Internet, nhờ có những cây viết không thể dễ bị bịt mồm [**"Phút bi tráng ở Pò Hèn"** by Ngọc Uyên - Một Thế Giới, chiếu thứ Tư 12-2-2014] đã lên tiếng rất sớm về cái ngày cấm tuyên truyền này để con cháu được biết về một sự thật lịch sử viết hoa đã bị đã bị cả thiên triều lẫn lũ thái thú cấm nói tới (*)

Kể cả đánh du kích chỉ được có 8 tiếng đồng hồ lên mạng đã phải vâng lệnh gỡ bỏ!

Nhưng không thể nào ngăn cấm được nó lan tỏa trong nhân dân với những bằng chứng có tên người, tên núi, tên sông, tên làng cụ thể...

Mình bỗng nhớ ra cách đây 5 năm (2-2009), mình đã dám liều mạng đưa ra một loạt các tư liệu, nhân chứng, vật chứng về sự kiện đại hèn quốc sỉ khi "cấm kỹ niệm những ngày bị hùng chiến thắng quân xâm lược TQ".

Những chữ, cụm từ chính do các bậc đàn anh họ đưa ra cho toàn dân học tập, cho văn nghệ sỹ sáng tác... Thế mà chỉ sau Thành Đô, một số những Lê Chiêu Thống, Trần Ích Tắc... đàn anh đã cùng bọn hậu sinh chúng đã trơ mặt chó liếm sạch những gì các bậc tiền bối của chúng đã khắc ra và cố tình đẩy toàn dân ta vào quên lãng trước nỗi nhục ngàn

đời này.

Tự nhận thấy, 5 năm đã qua, nhưng những gì mình đã nói, dám nói đến hôm nay vẫn nguyên giá trị lên án bọn bán nước cầu ngai vàng này.

Hơn thế nữa, sức khỏe và trí nhớ ngày hôm nay không thể sao bằng cách đây 5 năm nữa rồi.

Vì vậy, mình post lại bài này để các bạn mới làm quen với mình, đặc biệt là các bạn trẻ thông cảm dùm:

1- Mình đã cố gắng tối đa, thậm chí hy sinh tất cả để làm được một vài điều có lợi cho đất nước đặc biệt là giải tỏa cho bằng được cái vòng kim cô "Đối trá là hàng đầu" của những người tự gọi là Cộng sản bằng cách đưa ra những Sự thật Lịch sử mà mình là nhân chứng!

2- Đọc lại những gì mình viết cách đây hơn 6 năm trời, mình cảm thấy hơi bị... ngán ngẩm vì hình như... mọi sự càng ngày càng diễn ra tồi tệ: Lịch sử càng bị chôn vùi, xuyên tạc, bịa đặt trắng tráo như những ngôi đền thờ mọc lên khắp nơi để con cháu chúng ta phải thờ những cái tên cha căng, chú kiết nào đó làm anh hùng của đất nước mình! Trong khi đó 17.000 liệt sỹ Vị Xuyên thì nhà cầm quyền cấm nói đến, cấm thăm hỏi!...

Vì đâu nên nỗi? Hỏi các bạn trẻ của tôi? Các bạn phải vượt lên mọi sự sợ hãi để làm cái gì hơn lớp già "quá đất" chúng tôi chứ?

Và đây một bài viết cách đây 5 năm nhưng rất nhiều bằng chứng mà chính người viết hôm nay đọc lại cũng tự thấy không sao viết nổi nữa:

17 THÁNG 2 NGÀY DZÌ DZẬY?

Tô Hải (18-02-2009)

Từ sáng sớm tờ đã vào mạng... Đọc lướt qua các đầu đề các bài viết trên những tờ báo "nhớ" ra ngày 17-02-2009... Thất vọng! Bấm máy cho các "lão đồng chí" xưa gồm 3 ông đại tá, một ông trung tá đã về hưu từ thời bao cấp... Hỏi: Có biết hôm nay là ngày gì không? Cả ba đều trả lời: - Không nhớ!... Không biết!... Cúp máy. Gọi thẳng cho mấy ông có nhiều thành tích, có ít hay nhiều điều kiện dính líu tới sự kiện ngày 17 tháng 2 này! Đạo diễn Đặng Nhật Minh, tác giả "Thị xã trong tầm tay"...

Không ai bắt máy! Quay sang đạo diễn Nam Hà, trưởng đoàn quay phim phóng sự về những ngày 12-2-1979 tới 6-3-1979 (theo bài "Kể chuyện cũ" của anh trên blog-đã "treo" Linh Gia)

Hỏi: Mày còn nhớ ngày 17 tháng 2 là ngày gì không?

Sau một hồi ú ớ... trả lời: Ngày gì? Sinh nhật ông à?

- Cửa khỉ! Lú lẫn hết rồi à? Ngày này xuyết chết cùng Takano trên Lạng Sơn, quên để thế à?

- À, à, ừ, ừ! Nhớ chứ, nhớ chứ, nhưng nhớ mà làm gì thêm tổ... bực mình khi "người ta" đã muốn chúng ta phải quên đi!...

Thế rồi anh kể một lô, một lốc những chuyện cũ, những đơn vị, những con người, những địa điểm, những tên đòi có đánh số, điểm cao nào có hai đại đội đã hy sinh gần hết... mà suốt thời gian đi làm phóng sự tại chỗ, anh đã thoát hiểm để có được những thước phim, phát trên Tivi tố cáo "tội ác trời không dung đất không tha của quân bành trướng TQ"... được vài lần rồi... xếp kho.

Chỉ tiếc rằng hôm nay anh đã treo blog vì nhiều lý do "tế nhị" nên không thể công khai nó bằng các entries khá hấp dẫn năm xưa... Và rồi, công việc kéo anh đi, người đời không còn ai để ý, anh cũng quên luôn như quên những năm tháng làm khẩu đội trưởng pháo của F367, đánh Điện Biên năm nào, mặc cho những thằng một ngày có mặt tại Điện Biên cũng không, hôm nay cứ đi khắp nơi báo cáo... phét!!

Thật buồn!... Tôi còn được giới thiệu số điện của nguyên Đại tá Sư đoàn 346 (thời đó còn gọi là sư 3), đơn vị có nhiều "thành tích chiến thắng" quân Tàu Khựa để làm một cuộc phỏng vấn vô tiền khoáng hậu... chắc sẽ có nhiều chuyện hay ho hơn. Nhưng tính tớ không ưa ca ngợi chiến tích, không khuếch trương chiến thắng trên thầy xác của cả 1.000 đồng đội mình mà chỉ thích nhìn rõ cái mặt trái của chiến tích! Chán cái tay sư trưởng này vì chẳng biết gì hơn là hấn đã bắt được cả lũ tù binh Tàu... chưa biết bắn súng! Thế là tớ quay sang đọc các trang mạng khác. May quá! Không ít những bài nói về cuộc chiến giữa ta và kẻ "vừa là đồng chí vừa là anh em này".

Đáng kể nhất là các bài của những con người trực tiếp ném mìn "bài học" tại chỗ của chú Đặng, kẻ đã lên tivi chửi các cấp lãnh đạo nước ta là "Lũ côn đồ (nguyên văn hooligan) cần phải dạy cho chúng một bài học" (tài liệu của ông Dương Danh Dy, bí thư thứ nhất Đại sứ quán VN tại Bắc Kinh thời đó, đã nghe "được" nguyên văn và tại chỗ cả câu này).

Và ngay sớm hôm sau, ngày 12-2-1979, Đặng đã xua 20 sư đoàn xâm chiếm, tàn phá, đốt hết, giết hết 6 tỉnh biên giới nước ta..., lộ nguyên mặt bành trướng... coi thường dân tộc Việt Nam.

Tớ cũng được biết thêm, qua những bài viết của các tác giả Trung Điền, Lương Sỹ Cầm, Trương Nhân Tuấn, Huy Đức, Nguyễn Hữu Vinh, Phạm Hồng Sơn, Trần Anh Kim....,

những lời phát biểu của các nhân vật danh tiếng một thời như nguyên thủ trưởng ngoại giao, ủy viên Trung ương đảng, nay đã hết thời, Trần Quang Cơ... những con người mà theo tớ, không thể là những "phần tử xấu" muốn phá hoại "16 chữ vàng" của hai đảng Cộng sản "thấm tình hữu nghị truyền thống lâu đời" được.

Tớ cũng được xem ảnh "Nghĩa trang Vị Xuyên", nhìn rõ những tấm bia mộ của 1600 chiến sỹ hy sinh vì cuộc chiến ngắn ngủi nhưng nhiều người bị giết hại nhất. Tớ cũng được nghe những lời phỏng vấn các bà mẹ như Hoàng Thị Lịch, 72 tuổi, đang còn là nhân chứng sống cho cuộc tàn sát đẫm máu tại thôn Tung Tháp, xã Hưng Đạo, huyện Hòa An tỉnh Cao Bằng. Ở đó: 43 người bị giết chết một cách thảm thương trong đó 21 phụ nữ (7 người đang có mang) và 20 trẻ em. Tất cả đều bị chặt bằng dao kiếm thành nhiều khúc rồi vứt xuống giếng và, khi đã quá đầy, chúng bèn vứt rải rác các mảnh xác người khắp hai bờ suối quanh làng...

Cũng được nghe chính ông Lương Đức Toa, bí thư chi bộ xã này thời đó nay còn sống (người đã tự tay mình vớt từng mảnh xác đồng bào mình từ giếng lên), dặt một blogger có tên tuổi đi thăm lại cái "giếng căm thù ngày xưa", nay đã bị bỏ hoang, cây cỏ mọc rậm rịt che hết lối vào...

Và các ông Quế, mẹ Dụ... những người có con là tự vệ công nhân đường sắt đã hy sinh ngay trong trận đầu khi ngăn chặn bước tiến của các "đồng chí bốn tốt" từ phương bắc tràn vào... nói lên nỗi căm hờn kẻ thù truyền thống... về nỗi oan ức của họ khi không được nhận bất cứ một danh hiệu "chiến sỹ thi đua" hay "anh hùng diệt giặc"... Tàu nào!

Và càng đấng cay hơn, khi đến ngày kỷ niệm "chiến thắng biên giới" như thường thấy trước khi "bình thường hóa quan hệ", người ta đã lơ tịt đi tất cả, coi như không hề có cái cuộc chiến này bao giờ!? Tớ càng thấy xấu hổ khi đọc trên mạng, thấy các "đồng chí-anh em" vẫn dương dương tự đắc cho là cuộc chiến biên giới năm 79, là họ đã "chiến thắng", là họ chỉ cốt "dạy cho bọn con đồ Việt Nam một bài học" chứ nếu muốn, họ có thể "buổi sáng ăn cơm ở Lạng Sơn, buổi trưa ăn cơm ở... Hà Nội!"

Mặc dầu họ cũng công nhận là cái giá của sự "chiến thắng" của họ là: 6000 người chết và 21000 bị thương ("10 năm chiến tranh Trung Việt" - nxb Đại học Tứ Xuyên, tác giả Lý Tôn Bảo)... Còn nhiều hình ảnh và bài viết trên các mạng đáng tin cậy. Tiếc thay, tất cả những bài viết tâm huyết đó chỉ

được đăng, phát trên các đài, báo viết và báo mạng của... nước ngoài vì các tác giả đáng kính đó thừa biết là chẳng có ông Tổng biên nào dám duyệt đăng, dù chỉ là cái tít, nếu không muốn mất chức tức thì! (trừ tờ báo mạng của "Saigon Tiếp Thị" dám đưa lên mạng bài của Huy Đức nhưng vền vẹn có 2 tiếng đã lập tức có lệnh phải "bóc ngay").

Cũng may là cả trăm tờ báo mạng khác đã kịp post lại, giúp cho những người như tớ, tranh thủ viết ngay những suy nghĩ của cá nhân mình về "cuộc chiến thứ ba bị bỏ quên" này! Nhưng thôi! Càng đọc nhiều, tớ càng thấy thêm buồn bực vì cái sự "im hơi lặng tiếng đáng xấu hổ" của hơn 700 tờ báo và gần 100 đài phát thanh truyền hình đã bị dán băng keo vào miệng một cách trắng trợn.

Để kết luận cho bài này, tớ chỉ xin nhắc một ý của ông Dương Danh Dy khi đã về hưu gặp nguyên cố vấn Võ Văn Kiệt năm 2001 (lúc quan hệ hai bên đã được "bình thường hóa"). Ông Kiệt nói với ông Hy bằng một câu ngắn gọn nhưng "hơi bị sáng suốt": "Cẩn thận! mỗi khi có kí kết gì với "họ" là họ đều có "giăng bẫy" cả đấy!"... Cái "bẫy" đó rõ ràng hôm nay đã được giăng ra tới tận Cà Mau và nhất là gần đây, tại vùng Tây Nguyên với kế hoạch khai thác Bô-xit mà "tiền trạm" của người láng giềng 4 tốt đã có mặt đầy đủ như một đơn vị đặc nhiệm với tăng, bạt, đội bảo vệ... và các phương tiện truyền tin hiện đại. Có thật đây là một chuyện "tự nguyện mắc bẫy"? Hay chính là âm mưu bán rẻ cả đất nước của tổ tiên, đã đổ bao xương máu để gìn giữ từng tấc đất cho con Lạc cháu Hồng!?

18/02/2009

Năm năm sau... Trung Quốc đã hoàn toàn thuần hóa bọn Việt Nam "vô ơn bạc nghĩa".

Tất cả các mặt kinh tế, xã hội, văn hóa, đời sống... đã gần như lệ thuộc vào Bắc Kinh... và công khai hứa với Bắc Kinh "không ăn ở hai lòng".

Tất cả những tư tưởng, lời nói hành động chống Trung Quốc đều bị đàn áp, bắt bớ, tù tội...

Thình thoảng có một vài cá nhân hoặc nhóm lợi ích nào muốn chiếm tí ti lòng dân, vừa mới có vài tuyên bố có vẻ... "đổi mới thể chế" thì lập tức cả một bộ máy khổng lồ truyền thông cùng súng đạn, nhà tù vào cuộc, buộc phải câm họng!

Từ biên giới phía Bắc tới Cà Mau, đâu đâu cũng thấy đủ thành phần người Tàu, khắp các tỉnh đều có những phố Tàu... Nhà máy Alumin không bán được cho ai đã đi vào sản xuất theo "chủ trương lớn của Bộ

Chính trị"! 10 sư đoàn Tàu đã nằm sẵn ngay trong lòng mẹ Việt!

Gần đây nhất lại có tin: Nhập siêu của Việt Nam với Trung Quốc đã lên tới 20 tỷ đô-la?! Và theo chuyên gia kinh tế Bùi Kiến Thành thì với 1000 tỉ đô-la (bằng số tiền cho Mỹ vay), Trung Quốc có thể mua đứt nước Việt Nam bằng con đường kinh tế mà chẳng cần gây hấn ngoài biển Đông, trên biên giới hay hải đảo gì sất !?!

Có thể nào tôi tệt đến thế chẳng? Và nếu đó là sự việc "có thể" thì ngày đó có lẽ không còn xa nếu nước Việt Nam cứ tiếp tục bị cai trị bởi những kẻ đã cam tâm cúi đầu tuân lệnh thiên triều để tồn tại?

Bao giờ? Cho đến bao giờ dân Việt Nam mới biến nổi uất ức hờn căm này thành sức mạnh đập đổ tất cả những tên bạo chúa bất triệu triệu dân lành phải quì mọp dưới chân của bọn thiên triều đại để để bảo vệ cả một tập đoàn thái thú tội lỗi tày trời với nhân dân đây?

Nhạc sĩ Tô Hải 15-02-2014

to-hai.blogspot.com/2014/02/nhat-ky-mo-lan-thu-78-thanh-chi-thien.html

(*) Bài viết "**Phút bi tráng ở Pò Hèn**" 17-2-1979 [by Ngọc Uyên - Một Thế Giới, 12-2-2014] hết sức cảm động này, sau có 8 tiếng đã có lệnh "phải bóc ngay" nhưng vẫn có nhiều người copy kịp, các friend có thể vào đây để đọc.

Trích đoạn đầu bài "Phút bi tráng ở Pò Hèn"

Đồn biên phòng Pò Hèn hay còn gọi là đồn 209 thuộc xã Hải Sơn, thành phố Móng Cái (Quảng Ninh) đã chứng kiến một trận chiến đấu bất khuất. Ở đó, đồn phó Đỗ Sỹ Hoạ và cô mậu dịch viên Hoàng Thị Hồng Chiêm cùng hầu hết những người lính đã hy sinh trong tư thế hiên ngang, không lùi bước.

Nếu có một câu nói nào đó thể hiện được toàn bộ tinh thần chiến đấu của quân và dân các tỉnh biên giới những ngày chống quân Trung Quốc có lẽ câu nói của liệt sĩ, anh hùng Đỗ Sỹ Hoạ là câu nói tiêu biểu nhất: "Người Việt Nam không biết quỳ gối. Chúng mày tới đây, chúng mày sẽ chết".

Đứng ở đài tưởng niệm liệt sĩ Pò Hèn, xây trên nền của chính đồn công an vũ trang Pò Hèn năm 1979. Một buổi sáng mùa xuân, đứng bên đài tưởng niệm, câu nói ấy của liệt sĩ Hoạ chợt vang vọng khiến chúng tôi không khỏi sồn da gà và cay mắt. Nghe đồng đội của anh kể lại thời khắc anh chiến đấu ngoan cường ngay cả khi đã bị thương rất nặng, tất cả chúng tôi đều không cầm được nước mắt.

.....

ĐƠN TỐ CÁO NHÀ CẦM QUYỀN CỘNG SẢN ĐỘC TÀI VN VỀ VỤ ĐÀN ÁP TẠI LẤP VÒ, ĐỒNG THÁP

.....*Võ Văn Thanh Liêm 23-02-2014*.....

**NAM MÔ BỔN SƯ THÍCH CA
MÂU NI PHẬT
NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT**

Tôi tên: Võ Văn Thanh Liêm sinh năm 1940.

Pháp danh: Nhựt Quang Minh. Trụ trì chùa Quang Minh Tự Hiện cư ngụ ấp Long Hòa 2, xã Long Điền A, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang.

Kính gửi:
Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc
Quốc hội Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ
Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Trung ương Hải ngoại
Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam.

Nay tôi làm đơn tố cáo này lên án nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam đánh người, cướp giựt của ban ngày, rồi bắt hết ép cung buộc phải nhận tội.

Vào ngày 11 tháng 2 Tây lịch năm 2014, đoàn xe của chúng tôi gồm 11 chiếc xe gắn máy. Tất cả là 21 người từ chùa Quang Minh Tự khởi hành đến nhà bạn để thăm và tôi nghe nói Công an bắt người, phá đồ bàn thờ, đồ chon dung Đức Huỳnh Giáo Chủ xuống gạch. Tôi cùng huynh đệ nghe như thể muốn đến xem tường tận để tố cáo CS. Ai kính Thầy trọng đạo, nghe qua chẳng lẽ làm ngơ cho nên đồng họp nhau để đến đó xác minh.

Trên đường hành trình đi gần đến huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp, thì Công an trên 500 người, mặc đồ quân phục và thường phục chặn đường, cầm cây đánh loạn đá, vào mình thì sụng mình, vào đầu thì bẻ nón bảo hiểm, đánh 21 người chúng tôi như con vật, mười mấy người xúm đánh 1 người, mà anh chị em chúng tôi xuôi tay cho đánh. Như vậy mà Đảng bạo quyền độc tài còn hô hào là chiến thắng oanh liệt với ai nữa?!

Hôm nay Công an cướp xe, bạo quyền chiếm đoạt tiền bạc và tài sản, máy móc điện thoại quơ quét sạch. Còn đảng CS thì làm côn đồ đánh đập dân và Tôn giáo. Ai nói

cán bộ là đầy tớ trung thành của nhân dân, mà đầy tớ này nó phản chủ, đánh chủ lại chiếm đoạt hết tài sản của chủ nhà. Như vậy đầy tớ phản chủ có ai còn chứa trong nhà nữa chẳng??? Tỷ như: trị nước lấy dân làm gốc, kẻ ngu khờ đại dốt đót nát cũng chưa đào gốc chặt rễ cây của mình, mà CS độc tài hại dân bán nước đó ư!!!

Sách xưa có câu: “Đời không đạo, đời vô liêm sỉ”. Sống mà tôn giáo “không” thì vô ý nghĩa, độc tài cầm quyền còn đánh đập bắt giam cầm cản tôn giáo. Kẻ về, người còn lao ngục tiếp diễn đến nay chưa dứt ...Theo gương đạo đức Hồ Chí Minh, Chí Minh học ai mà xưng là đạo đức? Ông cha của Hồ Chí Minh tức là Lenin Các Mác, mà Lenin Các Mác là vô đạo, không Tôn giáo, mà Đảng gán cho Bác Hồ có Đạo, Đảng đưa Bác Hồ vào chỗ lưỡng nan. Ngoài mặt thì tô phấn son, trong tim phổi thì bị vi trùng HIV.

Ví như: “Nhà nước thì như Thuyền, dân thì như Nước”, nhờ nước thuyền mới đi khắp đó đây. Kẻ ngu mới ra sức lấy thuyền nhận nước, thì thuyền phải úp chìm thôi. Kẻ trộm cướp nghe được tin này, đồng vỗ tay reo cười vang lên: mình còn có hạng hơn, Công an đảng CS đánh người, hành động quá côn đồ, cướp giựt tài sản giữa ban ngày rồi lại tỏ thái độ hèn vu khống đảng bắt người ép cung buộc tội. Cướp giựt là ai, ai là cướp giựt?

Trong 21 người, thả 18 người, còn bắt giữ 3 người: 1/ Bùi Thị Minh Hằng. 2/ Nguyễn ThịThúy Quỳnh. 3/ Nguyễn Văn Minh.

Yêu cầu đảng CS mở đôi mắt Nhân quyền ra sáng tỏ thì 3 người này vô tội. Kẻ bạo quyền mới là người phạm tội, dùng mắt nhắm mắt mở chà đạp bắt công đối với đồng bào nhân loại. Cổ nhân có câu: “Hàm huyết phúng nhơn, ố tiên tự khấu”. Nghĩa là “Ngậm máu phun người, tức là dơ miệng mình vậy!”

18 người chúng tôi đồng đứng đơn tố cáo đảng CSVN vi phạm Nhân quyền và Tôn giáo đã mất hẳn tự do:

- 1/ Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm. 2/ Cư sĩ Tô Văn Mạnh. 3/ Cư sĩ Trương Kim Long. 4/ Cư sĩ Võ Văn Bửu. 5/ Võ Văn Bảo. 6/ Trần Vũ Tâm. 7/ Huỳnh Anh Tú. 8/ Huỳnh Anh Trí. 9/ Lưu Trọng Kiệt. 10/ Anh Kỳ. 11/ Nguyễn Thị Mỹ Triều. 12/ Võ Thị Ánh Tuyết. 13/ Võ Thị Thu Ba. 14/ Bùi Thị Bích Tuyền. 15/ Bùi Thị Diễm Thúy. 16/ Đỗ Thị Thùy Trang. 17/ Phạm Nhật Thịnh. 18/ Nguyễn Mạnh Thường.

Kính thưa Quý vị,
Đảng CSVN vào được thành viên Hội đồng Nhân quyền Quốc tế mà 39 năm nay vẫn chà đạp vi phạm nhân quyền trầm trọng, không có được 1 ngày nhân quyền hay tự do tôn giáo gì hết, mà đảng CS lúc nào cũng hô hào xáo trá điêu ngoa, lấy giả làm thật, lấy không nói có, trăm điều chẳng có một dấu vết gì là thật cả!!!

Tôi là Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm bị CS tù đầy hơn 14 năm, hơn 30 lần bị bắt giam giữ. Việc sống hay chết đối với tôi coi như là vô ý nghĩa, miễn đất nước dân tộc Việt Nam hưởng được Nhân quyền, Tôn giáo tự do thật sự. Dầu tôi có hóa ra người thiên cổ thì cũng mãn nguyện lắm rồi.

Dứt lời! Kính mong Liên Hiệp Quốc, các Tổ chức Quốc tế Nhân quyền hãy đem đảng CSVN ra dùng thuốc kỳ diệu nhỏ tan mây, tiêu tan khí độc tài, dân tộc Việt Nam sống lại đời sống mới.

Ngày 23 tháng 2 năm 2014
Tu sĩ: Võ Văn Thanh Liêm
Nam Mô A Di Đà Phật

SỰ ĐÓN MẶT CỦA CÔNG AN TỈNH ĐỒNG THÁP

Trần Bùi Trung 27-02-2014

"Quá đón mặt!" - Chỉ có thể dùng 3 từ này để nói về 2 ngày trời lặn lội từ Vũng Tàu về Cao Lãnh xong lại xuống huyện Lấp Vò - Đồng Tháp để làm việc với trại giam An Bình và công an huyện Lấp Vò.

Ngày thứ nhất, trại tạm giam An Bình - Đồng Tháp

Ngày 24-02-2014, ngày thứ 13 mẹ tôi bị bắt giữ, sau khi nghe được thông tin người nhà cô Thúy Quỳnh đã được thăm nuôi gặp mặt, tôi lập tức về trại giam An Bình Tp. Cao Lãnh - Đồng Tháp với hi vọng cũng sẽ được gặp mẹ.

Đến được trại giam cũng đã là đầu giờ làm việc buổi chiều. Xin được gặp trực ban và tiếp tôi ngày hôm đó là thiếu tá Nguyễn Tấn Dũng, số hiệu 430-310. Tôi đặt ngay vấn đề thử nhất về việc được thăm nuôi gặp mặt mẹ tôi, nhưng cũng như lần trước họ từ chối tôi việc đó.

Tôi hỏi vì sao gia đình cô Thúy Quỳnh được gặp mặt mà tại sao gia đình tôi không được gặp? Ông Nguyễn Tấn Dũng đã trả lời tôi như sau: "Việc cho thân nhân gia đình gặp mặt là do bên cơ quan thụ lý hồ sơ, là phòng điều tra bên Lấp Vò cho phép trong nghiệp vụ điều tra để làm rõ vụ án." Như vậy hóa ra chỉ cần lấy cớ là đang làm nghiệp vụ điều tra thích cho ai gặp là gặp đấy à?

Tôi hỏi ông trực ban ấy: "Mẹ cháu hôm nay đã bị giam giữ quá hạn 4 ngày rồi, nhưng chưa có thông báo chính thức bằng văn bản nào của công an điều tra. Vậy chú có thể cho cháu biết lệnh tạm giam đã được tổng đạt về trại giam này chưa? Vì nếu không có lệnh tạm giam thì Trại giam không được quyền giữ người thêm nữa?" Ông ta trả lời với tôi: "Đã có lệnh tạm giam rồi, nếu không có lệnh tạm giam chúng tôi đã thả người".

Tôi có hỏi: "Vậy chú có thể cho cháu biết được là trong lệnh tạm giam ghi mẹ cháu phạm lỗi gì, tội gì? Và lệnh tạm giam có thời hạn bao nhiêu tháng?" - "Cái này, giờ mới chỉ là tạm giam làm rõ hành vi phạm tội chứ chưa phải là chính thức, với lại lệnh tạm giam có thể 2 tháng 3 tháng 4 tháng không biết được", ông ta trả lời.

"Chú xem dùm cháu, cháu biết chú định nói gì! Bên Trại giam chỉ giữ người, còn mọi giấy tờ liên quan hay thức ăn về bên cơ quan thụ lý hồ sơ đúng không? Cái này cháu biết nhưng lệnh tạm giam cũng phải được chuyển đến cho trại giam để tổng đạt cho đương sự, vì vậy chú có thể cho

cháu biết trong lệnh tạm giam ghi giam giữ vì hành vi gì?" - "Cái này chỉ là lệnh tạm giam thôi, chưa phải kết luận chính thức. Sau này khi điều tra xong sẽ có bản kết luận rồi cáo trạng này nọ..." (Ông này hình như bị mắc bệnh thuộc lòng, lời quy định ra nói chuyện nên tóm tắt lại ý chính vậy)

"Những cái đó cháu biết hết rồi, chú không cần giải thích. Cháu chỉ hỏi mẹ cháu đã có lệnh tạm giam, vậy lệnh tạm giam ghi mẹ cháu phạm tội gì? Chú xem dùm cháu được không? Đường xá đi lại xa xôi, đã đến trại giam rồi thì cháu hỏi chú luôn đỡ phải đi xuống Lấp Vò! Cháu nghĩ cái này trong khả năng thẩm quyền của chú mà!". Ông giám thị kia im lặng một lúc sau đó nói tôi "chờ chút" rồi đi vào văn phòng một lúc sau ra trả lời tôi: "Trong lệnh ghi là mẹ của anh bị tạm giam để làm rõ hành vi gây rối trật tự công cộng nhé. Còn những việc khác thì lên công an huyện Lấp Vò để hỏi đi nhé."

Đã quá quen thuộc với câu nói này nên chán nản ra căng-tin trại mua ít bánh, sữa gửi vào. Và tại đây đã hiểu lý do vì sao những thực phẩm như bánh, sữa, nước ngọt lại không được gửi vào. Tôi mua gửi vào cho mẹ tôi: 4 hộp cà phê hòa tan, 1 lốc trà xanh không độ, 1 hộp bánh, 2 lốc sữa Milo (loại sữa uống như hộp Cô gái Hà Lan). Thanh toán tiền 482.000. (Thảo nào tuy chỉ là trại giam, nhưng từ trực công cũng đã dùng iphone 5s, mình thèm rô dãi mà còn chưa được sờ vào). Gửi thêm cho mẹ ít tiền rồi thất vọng ra về như những lần trước, vì biết khi chúng đã nói chuyện bằng quy định và đùn đẩy hết trách nhiệm qua Lấp Vò hết như vậy thì cũng chẳng đòi hỏi gì thêm cả, ở lại vừa mất thời gian lại không được việc gì. Để hơi ngày hôm sau chiến với CA Lấp Vò.

Quay lại ráng nhìn vào khu nhà giam, im ắng, lụp xụp, bốn bề bí bách. ĐÚNG LÀ TÙ!! Không biết mẹ đang ở góc nhỏ nào? Hét lên không biết mẹ có nghe được không?

15h03, có đi xe ôm gấp cũng chả về kịp huyện Lấp Vò trước 17h. Đành ngủ lại một đêm sáng hôm sau làm việc sớm.

Ngày làm việc thứ 2: Công an huyện Lấp Vò - Đồng Tháp

Sáng ngày 25-02-2014, tôi có mặt tại công an huyện Lấp Vò - Đồng Tháp lúc 9h. Tôi cùng chị Diễm Thúy vợ anh Nguyễn Văn Minh (người bị bắt giam cùng mẹ tôi đến nay). Tiếp

tục vào công xin được gặp mặt phó thủ trưởng phòng Cảnh sát điều tra, ông Lê Hoàng Dũng, nhưng một lần nữa và như mọi lần trước, anh công an trực công khi biết tôi là con trai bà Bùi Minh Hằng đã không cho tôi vào.

Tôi nói với anh ta: "Em hôm nay đến đây là do 4 ngày trước, một anh cán bộ ở đây nói với em đang làm thủ tục bắt giam và khởi tố sẽ làm thông báo đến chính quyền địa phương để thông báo đến gia đình, nhưng em về nhà chờ đã 4 ngày rồi nhưng đến hôm nay vẫn chưa nhận được bất cứ một thông báo nào cả, vì vậy em muốn anh chú Dũng để hỏi về giấy thông báo bắt giam và khởi tố mẹ em." Anh ta nói: "Giấy đã được làm và chuyển về, anh cứ về chờ đi".

"Chờ đến bao giờ nữa, hôm nay đã là ngày thứ 4, ngày thứ 4 rồi đó anh. Lần trước anh kia bảo em về chờ, em đã chờ nhưng hôm nay không chờ được nữa. Em qua trại giam An Bình, họ đã đùn đẩy trách nhiệm này qua bên các anh, vì vậy các anh không thể né tránh em mãi được, phải cho em một thông báo chính thức bằng văn bản". Anh ta đuối lý nên quay sang hỏi: "Thế anh có giấy mời không?" Tôi trả lời không. Anh ta nói: "Không có giấy mời thì không được vào, khi nào có giấy mời thì anh mới được vào làm việc".

Quá bức xúc trước câu nói của anh trực trại, tôi không còn bình tĩnh được nữa: "Để em nói cho anh nghe nè, cơ quan CA không những chỉ có quyền bắt giam ai đó để điều tra, mà còn có trách nhiệm giải đáp và trả lời những yêu cầu của người dân, đó là trách nhiệm "tiếp dân", trong luật có quy định rõ ràng anh có biết không?" Anh ta không trả lời lại tôi và nói: "Anh đứng sang bên để tôi gọi điện vào xin lệnh!" - "Anh cứ gọi điện thông báo đi, hôm nay tôi sẽ chờ ở đây đến khi được làm việc mới về, anh nhắn nguyên văn lại cho tôi. Và hôm nay tôi sẽ không chấp nhận làm việc ngoài công và không mặc sắc phục như lần trước nữa. Đây là cơ quan chính quyền chứ không phải cái chợ".

Cùng lúc đó, anh Nguyễn Hồng Nguyên người đã làm việc lần trước với tôi ở trước công và thông báo về việc đang làm thủ tục khởi tố mẹ tôi cho tôi bước từ ngoài bước vào. Cơ hội không có lần thứ 2, tôi chụp lấy anh ta và nói: "Anh ơi, lần trước anh bảo với em đang làm thủ tục khởi tố mẹ em và sẽ thông báo về gia đình, vậy sao em chờ 4 ngày rồi không thấy gì, chính quyền địa phương cũng trả lời không nhận được bất kỳ thông báo nào từ công an huyện Lấp Vò".

Anh Nguyễn Hồng Nguyên nói tôi

vào trong và chỉ thị một anh lính gác đưa tôi vào tổ điều tra gặp ông Luật thủ trưởng cơ quan điều tra. Tại đây một lần nữa họ bắt tôi và chị Thúy ngồi chờ, trong lúc họ cầm hồ sơ đi lại giữa phòng điều tra và phòng đánh máy. (Có lẽ thông báo tôi nhận được sau đó đến giờ phút đó mới được họ mang đi đánh máy và in ra)

Một lúc sau, họ mời chị Thúy vào làm việc trước, sau đó mới cho tôi vào. Tại đây tôi gặp một người thiếu tá, nhưng không đeo bằng tên mà sau này tôi mới được biết ông ta là Phạm Văn Tiền, điều tra viên thuộc phòng CSĐT. Trước khi mời tôi ngồi, ông ta bắt tôi lời hết điện thoại và bắt tôi cởi áo để xét xem có máy ghi âm không. Ông ta nói: "Mày bỏ hết máy điện thoại ra và máy ghi âm ra đi, tao biết có". (Ông ta xưng mày tao với tôi, đây có phải thái độ một người cảnh sát nhân dân tiếp dân không?).

Sau đó ông ta tiếp tục bảo tôi cởi áo. Tôi chất vấn vì sao phải bỏ điện thoại ra ngoài cho ông ta kiểm tra và vì sao bắt tôi cởi áo ông ta trả lời: "Ở đây là nơi làm việc, không cho sử dụng điện thoại. Không được ghi âm". (Nếu làm đúng luật tại sao sợ tôi ghi âm đến vậy). Tôi có hỏi ông ta bắt tôi cởi áo để khám người tôi không cho ghi âm đúng không. Ông ta quanh co một hồi rồi cũng bảo: "Đúng, không cho mày ghi âm".

Sau khi đã xét người xong và cho người tắt hết 2 máy điện thoại của tôi. Ông ta đưa tôi một bản thông báo về việc bắt giam mẹ tôi. Tôi đọc bản thông báo xong, tôi hỏi: "Trong bản thông báo này, căn cứ vào đâu, dựa vào đâu để gán ghép mẹ cháu đánh người thi hành công vụ? Căn cứ vào đâu bảo mẹ cháu cản trở giao thông nghiêm trọng?" – "Cái này thuộc về thẩm quyền điều tra, mày không được hỏi?" – "Vậy đây mới chỉ là thông báo tạm giam, vậy biên bản khởi tố đã có chưa? Và nếu có gia đình có được quyền biết và nhận hay không?" – "Đã khởi tố rồi, không biết đọc chữ à?" – "Cháu đã đọc hết rồi, không có nêu vấn đề khởi tố nào cả?" – "Trong đó có ghi đó có biết đọc không? Đã khởi tố rồi mới tạm giam chứ". – "Cháu đã đọc rồi, trong đây không ghi. Vì vậy cháu mới hỏi là biên bản khởi tố đã có chưa? Chú coi lại đi trong này không hề ghi 1 câu nào nhắc đến từ "khởi tố" cả?"

Ông ta giằng lấy bản thông báo đọc lại xong, tôi nói: "Thấy chưa? Trong này không hề có 1 chữ "khởi tố" nào". Ông ta trả lời tôi: "Đã bắt giam là khởi tố rồi, nãy giờ thông báo mấy lần rồi." (Xin thưa là thông báo

bằng mồm không hề có văn bản, vậy ông ta bảo tôi đọc lại làm cái gì khi trong thông báo bắt giam không hề ghi rõ đã khởi tố?)

Tôi nói: "Cháu hỏi chú vấn đề này, vì công an phải có trách nhiệm trả lời giải đáp rõ mọi thắc mắc của người dân. Đã có biên bản khởi tố theo như chú nói vậy gia đình có được quyền nhận thông báo hay lệnh khởi tố đó không?" – "Không!" ông ta trả lời. – "Vậy tại sao nãy giờ cháu chỉ hỏi như vậy mà chú cứ trả lời vòng vo làm chi vậy, cháu chỉ cần biết như thế thôi mà chú cứ dắt cháu đi đâu thế!"

Sau đó ông ta lập một biên bản về việc tôi nhận giấy thông báo tạm giam do ông ta đưa, chắc sợ sau này tôi lật lọng nói chưa đưa. (Cái này có thể nói là suy bụng ta ra bụng người được không ta?)

Sau khi lập biên bản xong ông ta nói: "Vậy là xong rồi kết thúc". Tôi nói với ông ta: "Hôm nay cháu đến đây ngoài yêu cầu được biết về thông báo tạm giam và khởi tố mẹ cháu. Cháu còn muốn biết về...". (tại sao công an Lấp Vò cho người nhà cô Thúy Quỳnh được gặp nhưng lại không cho gia đình cháu được gặp mặt, có thông tin nói ông Lê Hoàng Dũng là người đã đánh mẹ cháu lúc mẹ cháu bị còng trên xe yêu cầu được làm rõ vụ việc này nhưng đã bị chặn họng ngày từ đầu "...")

Ông ta nói liến thoắng: "Hôm nay buổi làm việc chỉ đến đây thôi, không làm việc gì thêm nữa. Đã đưa thông báo cho mày rồi, còn mấy cái khác không biết, không trả lời đâu. Mày về!" Quá bức xúc trước thái độ vô trách nhiệm và bất hợp tác của ông ta, tôi nói: " Những gì cháu thắc mắc chú chưa giải đáp hết cho cháu, giờ làm việc thì chưa kết thúc mà chú đã nói không làm việc như. Thái độ làm việc của chú như vậy đấy à?"

Ông ta bỏ ra ngoài cửa, và nói với mấy anh công an đang đứng ngoài đó (Xin được nhấn mạnh là trong suốt buổi làm việc, bao quanh tôi và ông ta là ít nhất 3-5 người công an khác kè kè sau lưng tôi) : "Tao đã mời nó về rồi đó, mày vào tổng nó ra đi".

Tôi nghe được câu nói đó của ông ta. Nên đứng dậy bước ra khỏi phòng. Trước khi ra cổng công an huyện, vì không giữ được bình tĩnh với thái độ vô trách nhiệm, vô nhân của công an huyện Lấp Vò nên tôi đã to tiếng ngay trong sân công an huyện. Nhưng thật ngạc nhiên, tất cả bọn họ đều im lặng và lảng đi sang các phòng khác, chỗ khác.

Cầm tờ giấy thông báo vô căn cứ của họ bước ra cổng, ngay lập tức có ngay một số người đi xe máy chạy ra

theo tôi. Lúc đó đi cùng tôi chỉ toàn phụ nữ, lo sẽ có chuyện không hay xảy ra ngoài đường, chúng tôi lập tức quay về thành phố.

Qua 3 lần làm việc, đi đi về về giữa Vũng Tàu–Sài Gòn– Đồng Tháp, trải qua 10 ngày (tính từ lần đầu tiên xuống công an huyện), nay tôi không còn hi vọng gì để nói chuyện tử tế với họ (những người mặc sắc phục công an lên người, những người đại diện cho luật pháp bảo vệ công lý) khi mà họ đã chà đạp lên luật pháp, coi thường người dân, dựa vào quyền lực và luật pháp họ đang nắm giữ để đổi trắng thay đen, vu oan cho người vô tội.

Vì vậy, một lần nữa, tôi khẳng định sẽ không để bị hút vào lối mòn đi–về làm việc với họ nữa vì: KHÔNG BAO GIỜ CÓ KẾT QUẢ! Tôi sẽ ra Hà Nội, mang theo hình ảnh của mẹ tôi. Tôi sẽ gửi đơn thư khiếu nại lên các cấp trung ương, mang lời kêu cứu đến dư luận quốc tế, tất cả những người quan tâm đến vấn đề nhân quyền ở Việt Nam. Đây là một trường hợp công an Đồng Tháp và có thể còn cao hơn COI THƯỜNG NHÂN QUYỀN!

Xin mọi người, những người bạn đã đồng hành sát cánh cùng với mẹ tôi trong những cuộc biểu tình đòi Dân chủ, những người bạn quan tâm và ủng hộ mẹ tôi giúp đỡ và hướng dẫn tôi khi tôi ở Hà Nội.

Xin hãy giúp đỡ tôi và gia đình trong việc tìm lại tự do cho mẹ tôi, giành lại quyền lợi cho mẹ tôi. **Mẹ tôi vô tội!**

Trần Bùi Trung 27-02-2014
Facebook

**Bước ra từ bóng tối.
Vẫn nụ cười trên môi
(Tranh và thơ của Kỳ Cực)**

CHÍNH SÁCH CỦA MỘT NHÀ NƯỚC MAFIA

.....**Huỳnh Trọng Hiếu 23-02-2014**.....

Ngày 20 tháng 2 (ngày 21 tháng Giêng âm lịch) vừa qua, tại Tổ đình Thập Tháp tỉnh Bình Định diễn ra buổi lễ húy kỵ quốc sư Phước Huệ. Như mọi năm, đông đảo người dân khắp nơi đổ dồn về ngôi chùa cổ thiêng liêng dâng lễ trong niềm tin và mong ước một năm mới thường an lạc. Điều khác biệt so với mọi năm tại ngôi chùa thiêng này là năm nay, chư tăng cùng phật tử trên khắp cả nước tụ trung về đây để cùng thảo luận, vạch ra kế hoạch lập Ban vận động để tiến đến thành lập Tăng đoàn Phật giáo Thống nhất.

Trong không khí chung đó, tôi đến đây để trao đổi với các vị huynh trưởng về việc thành lập Hội Phật tử Vận động Dân chủ Việt Nam. Mục đích của Hội này không ngoài điều gì khác hơn là cổ xúy cho Tự do – Dân chủ – Nhân quyền tại Việt Nam, và đòi quyền Tự do Tôn giáo.

Ngày giỗ Tổ sư kết thúc, tôi cùng ba tôi là Huỳnh Ngọc Tuấn ra về cùng với đoàn Phật tử Quảng Trị do ngài Thích Từ Giáo dẫn đầu. Khoảng 3h30, xe về đến địa phận Tam Kỳ tỉnh Quảng Nam, chúng tôi từ biệt đoàn xe phật tử Quảng Trị, thầy Từ Giáo đưa hai cha con chúng tôi ra đến tận nơi để đón xe về nhà.

Chúng tôi vừa bước đến gần chiếc taxi đã đợi sẵn ven đường, thì bị 8 thanh niên ập vào tấn công bất ngờ nên không trở tay kịp. Tám thanh niên này đều bịt kín mặt nên không thể nhận diện, đứng phía sau những người này là một nhóm thanh niên khác đang ngồi trên xe đợi sẵn. Chiếc taxi đứng ven đường và nhóm thanh niên được bố trí ở mọi góc đường cho thấy đây là một vụ tấn công được dàn dựng và tính toán rất kỹ lưỡng, và chỉ những người có kinh nghiệm, đã từng tiến hành các vụ hành hung thường xuyên mới làm được

Đầu tiên, họ tiến đến đâm mạnh vào miệng làm môi của tôi bị rách toát, sưng phù và phun máu. Ba tôi bị hai tên tiến đến đâm mạnh vào mặt, ngực rồi ném mạnh xuống lề đường. Tôi bị choáng váng bởi những cú đánh liên tiếp vào đầu, họ tiếp tục đánh đá vào ngực và bụng. Những tên thanh niên ra đòn quyết đoán, liên tục và mau lẹ đến mức tôi không trở tay kịp, chỉ biết ôm đầu kêu cứu cho đến khi ngã xuống đất. Thầy Từ Giáo thấy vậy xông đến giải vây nên cũng bị bọn côn đồ tấn công nhưng may mắn là thầy bị đánh hụt nên không có ảnh hưởng gì. Các Phật tử trong

đoàn xe kinh hãi đứng nhìn không thốt nên lời.

Khi chúng tôi kêu cứu thì một lúc sau, người dân xung quanh mới chạy ra. Thấy vậy những đối tượng hành hung mới ngừng tay và tản ra. Họ tiếp tục nhìn chúng tôi lảo đảo trên đường, với thái độ công khai, không chút lo ngại trước sự chứng kiến của đông dân chúng. Không nghi ngờ gì nữa, tôi biết những tên thanh niên này được sự chỉ thị của CA tỉnh Quảng Nam tấn công hai bố con tôi có chủ đích.

Tôi cho rằng, vụ hành hung lần này nhắm vào chúng tôi với mục tiêu cảnh báo, khủng bố, đe dọa để gia đình tôi chấm dứt việc đấu tranh đòi Dân chủ - Nhân quyền, không tham gia vào các tổ chức đấu tranh đòi Dân chủ - Tự do. Trong thời gian tham dự Giỗ tại chùa Thập Tháp, công an tỉnh Bình Định phối hợp với công an tỉnh Quảng Nam theo dõi mọi hoạt động của chúng tôi. Họ biết được mục đích công việc của tôi đến chùa Thập Tháp là để vận động các vị huynh trưởng Phật tử tham gia vào Hội Phật tử Vận động Dân chủ Việt Nam. Cũng xin nói thêm, lực lượng an ninh, công an và dân phòng được bố trí vào tận sân chùa trong năm nay đặc biệt đông đảo hơn so với mọi năm.

Tối hôm sau, vào lúc 9h30' ngày 21/2, hai thanh niên đi xe máy chạy đến trước nhà chúng tôi để ném đá và nước cá bần vào nhà. Họ không ngại để lại tang vật ngổn ngang trước cửa nhà tôi. Mùi hôi thối nồng nặc xông lên khiến gia đình chúng tôi không thể nào thở nổi. Chúng tôi quan ngại điều này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của các thành viên trong gia đình, nhất là thể chất và tinh thần của hai đứa bé là Côn Bằng mới 2 tháng tuổi và Tuệ Mẫn chưa tròn một năm tuổi.

Vụ hành hung vừa qua nằm trong một loạt các hành vi khủng bố liên tiếp của chính quyền Cộng sản nhắm vào gia đình tôi. Cách đây không lâu, ba tôi bị công an huyện Thường Tín, Hà Nội đánh gãy xương ức khi đang đi vận động thành lập Hội Cựu tù nhân Lương tâm. Vài ngày trước, tư gia của chúng tôi bị ném đá làm vỡ mái tole khiến các thành viên trong gia đình tôi hoảng sợ. Cuối năm 2013, gia đình chị Thục Vy bị công an ép buộc chủ nhà đuổi khỏi phòng trọ tại địa chỉ số 315 B - Bùi Đình Túy, Sài Gòn khi tham gia điều hành Hội Phụ nữ Nhân Quyền Việt Nam. Gia

đình chị tôi phải xin ở nhờ tại chùa Giác Hoa, thế nhưng công an vẫn tiếp tục gây sức ép với Thầy Trụ trì đuổi gia đình chị hai tôi. Cũng xin nói thêm, cách đây chưa đầy một năm, gia đình tôi cũng bị hai tên côn đồ đi xe máy ném nước cá bần vào nhà.

Bên cạnh những hành động khủng bố kiểu mafia, gia đình chúng tôi hiện đang bị chính quyền bao vây cô lập trong mọi hoạt động buôn bán để có thu nhập nuôi sống bản thân và gia đình. Việc đánh phá nguồn tài chính đối với gia đình tôi nằm trong chương trình đàn áp mà chính quyền Cộng sản đang thực thi một cách có hệ thống. Triệt hạ nguồn lực tài chính là một chính sách đã tỏ ra rất hữu hiệu đối với mọi cá nhân, gia đình trong nỗ lực ngăn chặn làn sóng đấu tranh đòi Tự do tại VN của chính quyền CS.

Gia đình chúng tôi liên tiếp hứng chịu các đợt khủng bố từ chính quyền Cộng sản trong bối cảnh Hà Nội đang gia tăng các đợt đàn áp lên các nhà đấu tranh, cổ xúy cho Dân chủ Nhân quyền tại Việt Nam. Các vụ hành hung, bắt bớ xảy ra liên tiếp trên diện rộng sau khi Việt Nam gia nhập vào Hội đồng Nhân quyền LHQ. Chính sách đàn áp đối lập của chính quyền Hà Nội đang có xu hướng chuyển đổi từ việc sử dụng hệ thống luật pháp để chế tài đến chỗ hành xử của những kẻ mafia. Khi công cụ luật pháp không còn đủ tính thuyết phục để đàn áp đối lập thì hành động khủng bố là phương pháp khả dụng để chính quyền ăn bám của bè lũ Cộng sản có thể duy trì quyền lực trên đất nước chúng ta.

danlambaovn.blogspot.com

Trích thư kêu cứu của ông Huỳnh Ngọc Tuấn

Lúc 15h30 ngày 20/02/2014, tôi và con trai tôi là Huỳnh Trọng Hiếu đi dự Lễ giỗ Tổ tại chùa Thập Tháp, B. Định

Chúng tôi được Thượng tọa Thích Từ Giáo đưa về đến thành phố Tam Kỳ, tỉnh Quảng Nam. Khi chúng tôi bước xuống xe để đón taxi về nhà thì khoảng 10 tên công an mặc thường phục và bịt kín mặt tấn công, chúng đánh con tôi và tôi rất dã man, chúng đâm vào đầu vào mặt và đá vào bụng vào ngực hai cha con tôi, chúng nhất bổng tôi lên và ném xuống đất, chúng đánh Hiếu ngã xuống và đá tới tấp vào người của Hiếu. Hiếu với vết thương ở môi. Tôi bị bầm mắt bên phải, đau trong đầu và ngực, Hiếu bị rách môi dưới, đau trong đầu trong bụng và ngực.

